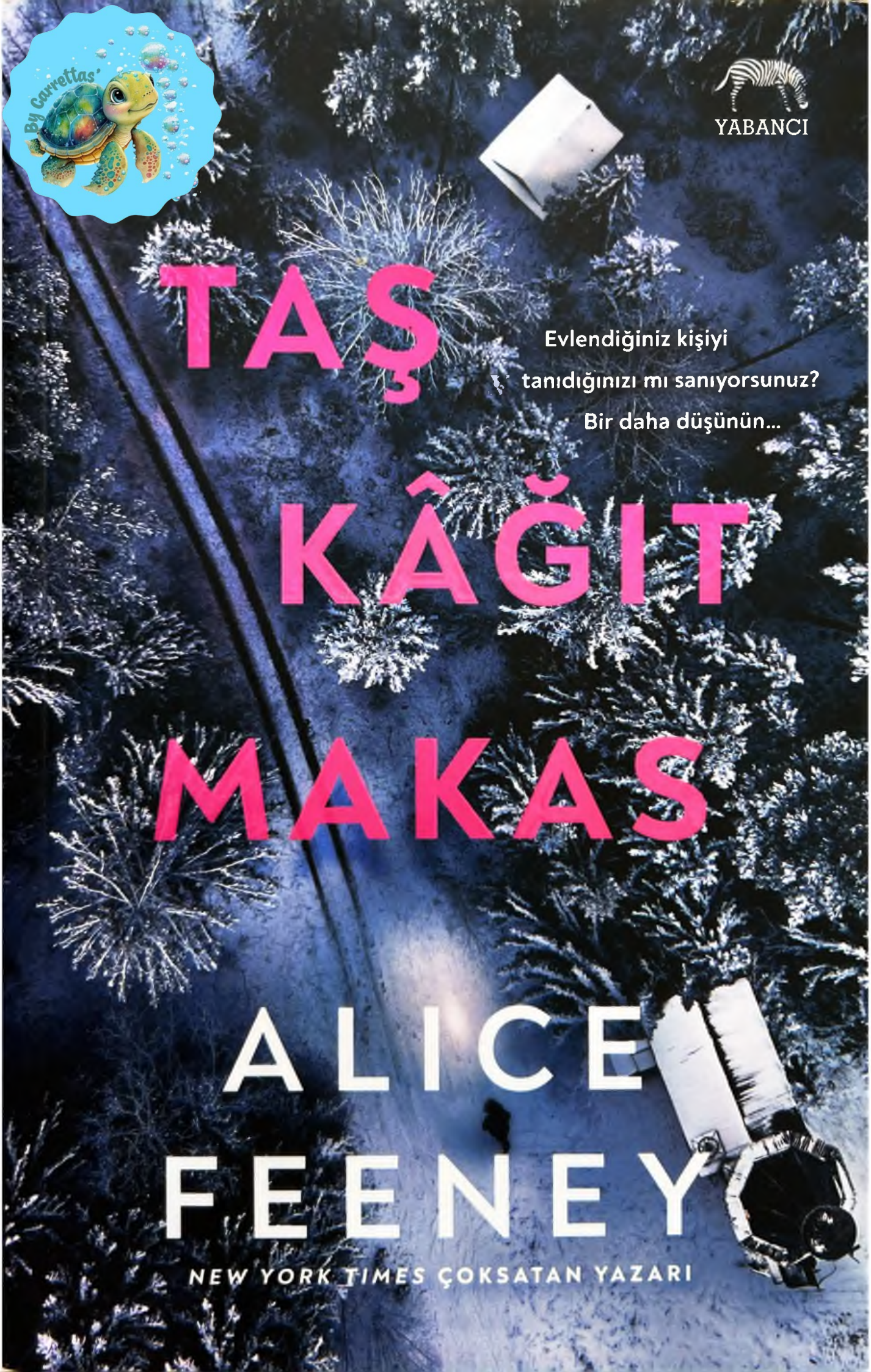

By Carrettas'
YABANCI
TAŞ
KÂĞIT
MAKAS
Evlendiğiniz kişiyi
tanıdığınızı mı sanıyorsunuz?
Bir daha düşünün...
ALICE
FEENEY
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

On yıllık bir evlilik.
Ömürlük sırlar.
Unutulmaz bir yıldönümü.

Bay ve Bayan Wright için işler uzun zamandır yolunda değildi. Hayatı boyunca yüz körlüğünden mustarip olan Adam durumunu kabullenmiş bir işkolikti ve karısı Amelia da kendini hayvan barınağındaki tam zamanlı işine adamıştı. Tam da yıldönümleri yaklaşırken, İskoçya'da iki günlük tatili kazanan çift bu hafta sonunun evliliklerini onaracağını ya da tamamen bitireceğini biliyordu. Bilmedikleriyse bu geziyi tesadüfen kazanmamış olduklarıydı. İçlerinden biri çok uzun zamandır yalan söylüyordu.

Bazı çiftler sonsuza dek mutlu yaşamaz,
hele de birileri mutlu olmalarını istemiyorsa.

"Feeney 'Ters Köşelerin Kraliçesi' olmanın hakkını veriyor. Kitabı okurken sürekli tahminlerde bulunup duracaksınız." ***—Real Simple***

"Evlilik hiçbir zaman bu kadar huzursuz edici ya da bu kadar zorlayıcı olmamıştı. Alice Feeney gerilim ve merak dolu muazzam bir roman yazmış ve sonu sizi hayretler içinde bırakacak. Olayların nereye gittiğini çözdüğünüzü sanabilirsiniz ama inanın bana, hiçbir fikriniz yok!" **—SAMANTHA DOWNING**

"*Taş Kâğıt* [illegible]a iştahınızı kabartan, bir oturuşta yalayıp yutacağını[illegible]." **—CHRIS WHITAKER**

Çeviren: Zehra Uzun
www.yabancıyayinlari.com
YABANCI
9 786258 387711
/yabancıyayinlari
www.ithakiyayingrubu.com

TAŞ KÂĞIT MAKAS

için övgüler

"Ba-yıl-dım!" —**SARAH PINBOROUGH**

"Her sayfasında merakın pençesine düşeceğiniz bu kitabı sakın kaçırmayın." —***Deadly Pleasures***

"*Taş Kâğıt Makas* beni her seferinde gafil avlayan (omzumun arkasından bakıp durmama neden olan) keskin ters köşelerle dolu. Sarsıntıdaki bir evliliğin müthiş bir portresi." —**PHILIPPA EAST**

"Feeney yine yapacağını yapmış! İnsana bundan sonra birine güvenip güvenemeyeceğini sorgulatıyor. Elimden bırakamadım." —**CHRISTINA DALCHER**

"İncelikle kurgulanmış, müthiş keyif veren, karanlık bir gerilim." —**CATHERINE RYAN HOWARD**

"Bu muhteşem hikâye, kitabı bitirdikten çok sonra bile zihnimde dolaşmaya devam edecek muazzam bir sona doğru iki farklı yönden ilerliyor." —***CrimeReads***

"Âdeta düelloya tutuşmuş bir çiftin üzerinden ilerleyen bu girift ve gotik macera çok iyi kurgulanmış ve sonu çok güzel bağlanmış." —***Kirkus***

"İncelikle işlenmiş ve şok üstüne şokla dolu *Taş Kâğıt Makas*, 'ters köşe' kavramına yeni bir anlam kazandırıyor. Sallantıda olan bir evlilik, yıllanmış sırlar ve insanın tüylerini ürpertecek bir mekân... Tam neler döndüğünü anladığınızı sandığınız anda Alice Feeney yeni bir şok dalgası gönderiyor!" —**LAURIE ELIZABETH FLYNN**

"Yalnızca zekâ pırıltılarıyla dolu değil, aynı zamanda tam Feeney işi. Karanlık ve dâhiyane." —**CARA HUNTER**

TAŞ

KÂĞIT

MAKAS

Taş Kâğıt Makas
Özgün Adı | *Rock Paper Scissors*
Alice Feeney

Yabancı Yayınları | 458

YABANCI

Yayın Yönetmeni | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş, Ece Çavuşlu
Düzelti | Ece Yücesoy
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Mart 2023, İstanbul
ISBN: 978-625-8387-71-1

© Alice Feeney, 2021
© Yabancı Yayınları, 2023
Türkçe Çeviri © Zehra Uzun, 2023
İllüstrasyonlar © Rhys Davies

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları Curtis Brown aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

TAŞ
KÂĞIT
MAKAS

ALICE FEENEY

Çeviren
Zehra Uzun

TAS

KÄGIT

MAKAS

ALIGE

FEENIKS

Tabii ki Daniel'ıma...

AMELIA

Şubat 2020

Kocam yüzümü tanımıyordu.

Ben arabayı sürerken bana baktığını hissedince ne gördüğünü merak ettim. Başkalarını da tanımıyordu ama yine de evlendiğim adamın bir şüpheli teşhisi sırasında beni diğerlerinden ayırt edemeyeceğini bilmek çok tuhaftı.

Onun yüzünde nasıl bir ifade olduğunu bakmama gerek olmadan biliyordum. Somurtkan, aksi, *Ben sana demiştim*, der gibi bakıyordu, o yüzden önümdeki yola odaklandım. Öyle yapmak zorundaydım. Kar iyiden iyiye bastırmıştı, tipide araba kullanmak gibiydi, nitekim Morris Minor Traveller'ımın silecekleri yetişmekte zorluk çekiyordu. Arabam da benim gibi '78 modeldi. Özenle baktığınız şey ömürlük olur ama kocamın ikimizi de daha genç modellerimizle değiştirmek istediğinden kuşkulanıyordum. Adam evden çıktığımızdan beri emniyet kemerini yüz kere kontrol etmişti; şimdi de ellerini sımsıkı yumruk yapmış, öyle oturuyordu. Londra'dan İskoçya'ya gitmek taş çatlasın se-

kiz saat sürerdi ama bu fırtınada daha hızlı gitmeye cesaret edemiyordum. Hava kararmaya başladığı ve biz pek çok bakımdan kaybolmuş gibi göründüğümüz hâlde.

Evden uzakta geçireceğimiz bir hafta sonu sahiden evliliğimizi kurtarabilir mi? Evlilik terapisti bir hafta sonu tatile çıkmamızı önerdiğinde kocam ona bu soruyu sormuştu. Sözleri zihnimde her canlandığında aklımda yeni bir pişmanlıklar listesi beliriyordu. Ömrümüzün çoğunu doğru düzgün yaşamadan geçirmiş olmamız beni kahrediyordu. Her zaman şu an olduğumuz kişiler değildik ama geçmişe dair anılarımız hepimizi yalancı çıkarabilirdi. O yüzden ben geleceğe odaklanıyordum. Kendi geleceğime. Bazı günler gelecekle ilgili hayallerimde Adam da hâlâ yer alıyordu ama yeniden kendi başıma olduğumu hayal ettiğim zamanlar da oluyordu. İstediğim bu değildi ama öylesinin ikimiz için de en iyisi olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Denizin kumu yeniden şekillendirmesi gibi, zaman da ilişkileri değiştirebilirdi.

Hava durumu uyarısını gördüğümüzde Adam yolculuğu ertelememizi söylemişti ama ben kabul etmemiştim. Bu hafta sonu tatilinin ilişkimizi kurtarmak için son şansımız olduğunu ikimiz de biliyorduk. En azından kurtarmayı denemek için. İşte *bunu* unutmamıştı.

Adam'ın prosopagnozi denilen bir bilişsel bozukluğu vardı, yani kendi yüzü de dahil hiçbir yüzü ayırt edemiyordu. Kaç kere yolda beni tanımıyormuş gibi yanımdan geçip gitmişti. Bu durumun kaçınılmaz olarak sebep olduğu sosyal anksiyete ikimizi de etkiliyordu. Adam partilerde kendi arkadaş grubunun arasındayken bile kimseyi tanımıyormuş gibi hissederdi. O yüzden genellikle kendi başımıza takılırdık. Birlikte ama yalnız. Sadece ikimiz. Kocamın bana kendimi görünmez hissettirmesinin tek sebebi yüz körlüğü değildi. Çocuk istememişti; onun yüzünü tanıyamamaya katlanamayacağını söylüyordu. Kocam doğduğundan beri bu durumla yaşıyordu, bense onunla tanıştığımdan beri. Bazen şer görünende hayır olabiliyordu.

Kocam yüzümü bilmiyor olabilirdi ama beni tanıyabileceği başka yollar öğrenmişti: parfümümün kokusundan, sesimden, hâlâ tuttuğu zamanlarda elimin onda bıraktığı histen.

Evlilikler değil, insanlar başarısız olurdu.

Ben artık onun yıllar önce âşık olduğu kadın değildim. Acaba ne kadar yaşlandığımı görebiliyor muydu? Ya da uzun, sarı saçlarıma düşen akları fark etmiş miydi? Kırklar yeni otuzlardı belki ama cildim kırışmaya başlamıştı ve bu kırışıkların sebebi kahkahalar değildi. Eskiden bir hayli ortak noktamız vardı; yalnızca aynı yatağı değil, aynı sırları, aynı düşleri de paylaşırdık. Hâlâ birbirimizin cümlesini tamamlarız ama artık yanlış tamamlıyoruz.

Adam, "Boşa kürek çekiyormuşuz gibi hissediyorum," deyince, bir an evliliğimizden mi bahsediyor yoksa yön bulma becerimden mi, anlayamadım. İnsanın içini karartan barut rengi gökyüzü onun ruh hâlini yansıtıyordu sanki, dahası kilometreler sonra ilk kez konuşmuştu. İleride yerler kar tutmuştu ve rüzgâr şiddetini gitgide artırıyordu; yine de arabanın içinde kopmak üzere olan fırtınayla karşılaştırılamazdı bile.

"Çıktısını aldığım yol tarifini bulup yeniden okur musun?" dedim boş yere sinirimi bastırmaya çalışarak. "Yaklaştığımızdan eminim."

Benim aksime kocam inanılmaz güzel yaşlanmıştı. Çehresine uygun saç tıraşı, bronz teni ve fazlasıyla ilgi duyduğu yarı maratonlar sayesinde şekillenen vücudu kırkı geçkin yaşını gayet iyi gizliyordu. Adam koşmakta hep çok iyiydi, bilhassa da gerçeklerden uzağa koşmakta.

Senaristti. Bu işe Hollywood'un katlanır merdiveninin en alt basamağının da altında, kendi başına merdivene erişmesinin mümkün dahi olmadığı bir yerde başlamıştı. İnsanlara okul biter bitmez film sektörüne girdiğini söylerdi ki yalan da sayılmazdı. On altı yaşında Notting Hill'deki Electric Cinema'da işe başlayarak atıştırmalık ve bilet satmıştı. Yirmi bir yaşına geldiğindeyse ilk senaryosunun haklarını satmıştı. *Taş Kâğıt Makas*

hiçbir zaman beyaz perdeye aktarılmadı ama Adam o anlaşma sayesinde kendine bir menajer buldu, o menajer de Adam'a iş buldu ve böylece Adam bir romanın uyarlamasını üstlendi. Roman çoksatan değildi ama uyarlaması –düşük bütçeli bir İngiliz filmiydi– BAFTA'yı kazanınca bir senaryo yazarı doğdu. Kendi karakterlerinin beyaz perdede can bulmasını izlemekle aynı şey değildi elbette –hayallerimize giden yollar nedense hep dolambaçlıydı– ama bu sayede patlamış mısır satmayı bırakıp bütün vaktini yazmaya ayırabildi.

Senaristler ismi herkesçe bilinen kişiler değillerdir, nitekim çoğu insan onun ismini bilmezdi ama senaryosunu yazdığı filmlerden en az birini izlediklerine kalıbımı basardım. Aramızdaki sorunlara rağmen onun tüm başarılarından müthiş gurur duyuyordum. Adam Wright sektörde keşfedilmemiş romanları gişe rekorları kıran filmlere çevirmekle nam salmıştı ve hâlâ yenilerini arıyordu. Bazen kıskançlığa kapıldığımı kabul ediyordum ama Adam'ın yatağa kitapla girmeyi tercih ettiği gecelerin sayısını düşününce, kıskanmam bence gayet normaldi. Benim kocam beni başka kadınlarla ya da adamlarla aldatmıyordu, benim kocamın başkalarının kelimeleriyle ilişkisi vardı.

İnsanoğlu tuhaf ve öngörülemez bir türdür. Ben hayvanlarla bir arada olmayı tercih ederim ki Battersea Köpek Barınağı'nda çalışmamın birçok sebebinden biri de bu. Dört ayaklıların dostluğu iki ayaklılarınkinden daha sağlam, üstelik köpekler ne kin tutar ne de nefret etmeyi bilir. Orada çalışmamın diğer sebeplerini düşünmemeyi tercih ediyorum; bazen anılarımızın tozunu olduğu gibi bırakmak gerekir.

Yolculuğumuz boyunca arabanın ön camından gördüğümüz manzara çarpıcı biçimde değişip durdu. Yeşilin her tonunda ağaçlar, gümüş renginde parıldayan devasa göller, karla kaplı dağlar ve göz alabildiğine uzanan kusursuz, el değmemiş topraklar gördük. Kuzey İskoçya'ya âşıktım. Yeryüzünde buradan daha güzel bir yer varsa bile ben görmemiştim. Burada dünya Londra'da olduğundan çok daha büyük görünüyordu. Ya da ben daha küçük-

tüm. Buranın sessizliğinde ve ıssızlığında müthiş bir huzur buluyordum. Bir saati aşkın süredir bir tek insan bile görmemiştik ki bu da aklımdaki plan için burayı mükemmel bir yer kılıyordu.

Sol tarafımızda bize serenat yapan dalgaların sesi eşliğinde fırtınalı bir denizin yanından geçerek kuzeye doğru ilerlemeye devam ettik. Dolambaçlı yol daralarak tek şeride düşerken, maviden pembeye, pembeden mora ve şimdi de siyaha bürünen gökyüzünün yansıması ardımızda bıraktığımız yarı donuk göllerin üstündeydi. İç kısımlara doğru ilerledikçe etrafımızı bir orman sardı. Dalları karla kaplı, boyları evimizin boyunu aşan kadim çam ağaçları fırtınada kibrit çöpü misali bir o yana bir bu yana savruluyordu. Dışarıda hayalet gibi uğuldayan rüzgâr bizi durmaksızın yoldan çıkarmaya çalışıyordu, nitekim buzlu yolda hafif kaydığımızda direksiyonu öyle sıkı kavradım ki eklemlerim bembeyaz kesildi. O sırada alyansım gözüme çarptı. Ayrılmak için onca sebebimiz varken hâlâ birlikte olduğumuzun somut anımsatıcısı. Nostalji tehlikeli bir ilaçtı ama ben mutlu anılarım zihnime dolarken yaşadığım hissi seviyordum. Belki de hissettiğimiz kadar kayıp değildik. Acaba kendimize dönüş yolunu hâlâ bulabilir miyiz diye merak ederek yanımda oturan adama baktım. Sonra uzun zamandır yapmadığım bir şeyi yaparak elini tutmak için uzandım.

"Dur!" diye bağırdı.

Her şey çok hızlı oldu. İleride, yolun ortasında, kar fırtınasının arasında bir geyik gördüm, görmemle frene basmam bir oldu, araba döndü, kaydı, döne kaya giderek geyiğin devasa boynuzlarının tam önünde durdu. Geyik bize doğru şöyle bir bakış attıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi sakince yürüyerek ormanın derinliklerine doğru gözden kayboldu. Ağaçlar bile üşüyor gibiydi.

Kalbim delicesine çarparken el çantama uzandım. Titreyen parmaklarım cüzdanıma, anahtarlarıma ve çantamın içindeki diğer her şeye değdikten sonra nihayet astım spreyimi buldum. Çalkaladıktan sonra ağzıma sıktım.

Adam'a, "İyi misin?" diye sorduktan sonra ilaçtan bir tur daha sıktım.

"Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim," dedi.

Yola çıktığımızdan beri çenemi tutmaya çalışıyordum ama artık burama kadar gelmişti.

"Daha iyi bir fikir önerdiğini hatırlamıyorum," diye çıkıştım.

"Hafta sonu tatili için sekiz saat yol gitmek..."

"Kuzey İskoçya'ya gitmek ne güzel olur demiyor muyduk senelerdir?"

"Ay'a gitmek de güzel olur ama rokette bizim için yer ayırtmadan önce bana da söylemeni tercih ederim. Bu aralar ne kadar meşgul olduğumu biliyorsun."

Meşgul, evliliğimizde tetikleyici kelime hâline gelmişti. Adam meşguliyetini rozet gibi taşırdı. Âdeta bir izci gibi. Meşgul olmaktan gurur duyardı: Başarısının statü sembolüydü. Meşgul olması ona kendini önemli hissettiriyor, benimse uyarladığı romanları kafasına fırlatma arzusuyla yanıp tutuşmama sebep oluyordu.

"Sen sürekli meşgul olduğun için bu hâldeyiz zaten," dedim takırdayan dişlerimi sıkarak. Arabanın içi o kadar soğuktu ki kendi nefesimi görebiliyordum.

"Pardon, İskoçya'da olmamız *benim* suçum mu? Şubat ayında? Kar fırtınasının ortasında? Bu senin fikrindi. Üzerimize bir ağaç devrilip de ezilerek öldüğümüzde ya da kullanmakta ısrar ettiğin bu boktan tenekenin içinde soğuktan donarak geberdiğimizde bitmek bilmeyen dırdırını daha fazla dinlemek zorunda kalmayacağım en azından."

Toplum içinde asla böyle didişmezdik, bunu sadece yalnızken yapardık. Dışarıya karşı kusursuz görünmek için ikimiz de elimizden geleni yapardık ve insanların da yalnızca görmek istediklerini gördüklerini anlayalı çok olmuştu. Ama kapalı kapılar ardında, Bay ve Bayan Wright'ın arası uzun zamandır bozuktu.

Adam torpido gözünde biricik telefonunu aradı ama bulamadı. "Telefonum yanımda olsaydı şimdiye çoktan oraya var-

mıştık." Kocam cihazların ve aygıtların hayattaki tüm sorunlara çözüm olduğunu sanıyordu.

"Evden çıkmadan önce sana her şeyini aldın mı diye sordum," dedim.

"Ben de *aldım* zaten. Telefonum torpido gözündeydi."

"Öyle olsaydı hâlâ orada olurdu. Eşyalarını toplamak benim görevim değil. Ben senin annen değilim."

Bunu der demez pişman oldum ama laf ağızdan bir kere çıkardı, çıktıktan sonra geri alamazdınız. Annesi, Adam'ın konuşmayı sevmediği konular listesinin en başında geliyordu. O telefonunu aramaya devam ederken asla bulamayacağını bile bile sabırlı olmaya çalıştım. Doğru söylüyordu. Telefonu torpido gözüne *koymuştu*. Ama ben sabah yola çıkmadan önce telefonu oradan alıp eve saklamıştım. Bu hafta sonu kocama mühim bir ders vermeyi planlıyordum ve bunun için telefonuna ihtiyacı yoktu.

On beş dakika sonra yeniden yola koyulduk ve görünüşe bakılırsa doğru yönde ilerliyorduk. Adam çıktısını aldığım yol tarifine karanlıkta gözlerini kısarak bakıyordu; kitap ya da taslak hariç ekran yerine kâğıtta yazılı şeyleri okumak nedense ona pek zor gelirdi.

"Bir sonraki dönel kavşakta ilk sağa dön," dedi beklediğimden daha emin konuşarak.

Çok geçmeden yolumuz ve önümüzdeki inişli çıkışlı karlı manzarayı aydınlatan ay ışığından başka bir şey kalmadı. Ne yol üzerinde sokak lambaları vardı ne de Morris Minor'ın farları önümüzü doğru düzgün aydınlatıyordu. Benzinimiz de yine azalmıştı ama aşağı yukarı bir saattir tek bir benzinciye bile rastlamamıştık. Kar artık şiddetini iyice artırmıştı ve dahası, kilometrelerdir dağların ve göllerin karanlık ana hatlarından başka hiçbir şey görmemiştik.

Sonunda üzeri karla kaplı eski Blackwater tabelasını görünce ikimiz de derin bir oh çektik. Adam son tarifleri âdeta coşkuyla okudu.

"Köprüden geçin, göle bakan sekiyi geçince sağa dönün. Yol

sağa kıvrılarak vadiye varacak. Pub'ı geçerseniz fazla ilerlemiş ve eve giden dönüşü kaçırmış olursunuz."

"Daha sonra pub'da bir şeyler yemek güzel olurdu," dedim.

Uzakta Blackwater Hanı göründüğünde ikimiz de bir şey demedik. Pub'a varmadan döndüm ama pencerelerinin tahtalarla kaplandığını görecek kadar yaklaşmıştık. Metruk bina uzun zaman önce terk edilmiş gibiydi.

Vadiye inen dolambaçlı yol hem olağanüstü hem de ürkütücüydü. Dağların arasına elle oyulmuş gibiydi. Şerit o kadar dardı ki küçük arabamız anca sığıyordu, ayrıca şeridin bir tarafı sarp bir uçurumdu ve bariyer de yoktu.

Adam ön cama yaklaşıp karanlığa doğru bakarak, "Galiba bir şey görüyorum," dedi. Benimse tek görebildiğim kapkara gökyüzüyle onun altındaki her şeyi kaplayan beyaz örtüydü.

"Nerede?"

"Şurada. Hemen şu ağaçların ardında."

Adam hiçliği işaret ederken yavaşladım. Derken uzakta yapayalnız dikilen büyük beyaz binayı gördüm.

Adam yılgın bir sesle, "Kiliseymiş," dedi.

"Tamam işte!" dedim ilerideki eski tahta tabelayı okuyarak. "Blackwater Şapeli'ni arıyorduk zaten. Geldik!"

"Yani... eski bir kilisede kalmak için mi onca saat araba sürdük?"

"Dönüştürülmüş şapelde, evet, ayrıca arabayı *ben* sürdüm."

İyice yavaşlayarak tek şeritli yoldan çıkıp vadi tabanına inen karla kaplı patika yola saptım. Sağda saman çatılı küçük bir evin önünden geçtik –şapel dışında etrafta görünen tek yapı oydu– sonra küçük bir köprüden geçtik ve birdenbire kendimizi bir koyun sürüsünün arasında bulduk. Farların ışığında ürkütücü görünen bir araya toplanmış koyunlar yolumuzu kapıyordu. Hafifçe ara gaz vererek kornaya bastım ama bana mısın demediler. Karanlıkta parlayan gözleriyle biraz doğaüstü görünüyorlardı. O esnada arkadan bir hırıltı yükseldi.

Devasa siyah labradorumuz Bob yolculuğumuz boyunca

gıkını çıkarmamıştı. O yaşında yapmaktan hoşlandığı tek şey uyumak, bir de yemek yemekti ama koyunlardan korkuyordu. Kuş tüyünden de. Benim de korktuğum aptalca şeyler vardı ama ben o şeylerden korkmakta haklıydım. Bob'un hırıltısı koyunları korkutmak şöyle dursun, yünlerini bile kıpırdatmadı. Adam birden arabanın kapısını açınca içeriye sert rüzgârla beraber kar doldu. Adam'ın elini yüzüne siper ederek arabadan inmesini ve sonra koyunların arkasında kalan bir kapıyı açıp onları oraya kışkışlamasını izledim. Karanlıkta o kapıyı nasıl görmüştü hiç bilmiyordum.

Tek kelime etmeden arabaya geri bindi, ben de yolun kalanı boyunca yavaş yavaş sürdüm. Yol gölün kıyısına tehlikeli biçimde yakındı, buraya neden Blackwater* adını verdiklerini görebiliyordum. Arabayı eski beyaz şapelin önüne çektiğimde üzerime bir rahatlık çöktü. Uzun ve yorucu bir yolculuk olmuştu ama sonunda varmıştık işte; kendime içeriye girer girmez her şeyin düzeleceğini söyledim.

Arabadan inip tipiye çıktığımda neye uğradığımı şaşırdım. Montuma sıkıca sarındım ama nafileydi, buz gibi esen rüzgâr soluğumu kesiyor, kar taneleri yüzüme tokat misali vuruyordu. Bagajdan Bob'u indirdim ve sonra üçümüz karda gotik görünüşlü çift kanatlı tahta kapıya doğru yürümeye başladık. Şapelden dönüştürülmüş handa kalma fikri başta bana çok romantik gelmişti. İlginç ve eğlenceli olacaktı. Ama şimdi buradayken sanki kendi korku filmimizi çekmeye hazırlanıyormuşuz gibi hissettim.

Şapelin kapısı kilitliydi.

"Sahipleri anahtar kutusundan filan bahsetmiş miydi?"

"Yoo, kapının açık olacağını söylediler."

Gözlerimi amansız kardan koruyarak azametli beyaz binaya, binanın beyaza boyanmış kalın taş duvarlarına, çan kulesine ve vitray camlarına uzun uzun baktım. Bob yine hırlamaya başladı ki normalde hiç böyle yapmazdı, acaba uzakta yine koyunlar ya

---

* (İng.) Karasu –*çn*

da başka hayvanlar mı görmüştü? Adam'la benim göremediğim bir şey?

Adam, "Belki arka kapısı vardır?" dedi.

"Umarım vardır. Araba şimdiden kara gömüldü bile."

İz peşindeymiş gibi başını uzatarak yürüyen Bob önde, şapelin etrafını dolandık. Şapel çepeçevre vitray camlarla kaplı olsa da başka kapısı yoktu. Dahası, binanın ön tarafı harici lambalarla –uzaktan gördüğümüz ışığın kaynağı onlardı– aydınlatıldığı hâlde içi zifiri karanlıktı. Aman vermez rüzgâra karşı başımızı öne eğerek yürümeye devam edip sonunda evin ön tarafına geri döndük.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

Ama Adam'dan cevap gelmedi.

Gözlerimi kardan koruyarak başımı çevirip baktığımda şapelin girişine bakakaldığını gördüm. O devasa tahta kapılar bu kez ardına kadar açıktı.

ADAM

Her hikâye mutlu sonla bitseydi yeniden başlamak için sebebimiz olmazdı. Hayat seçimlerden ve düştüğümüzde kalkmasını bilmekten ibarettir. Ki bunu hepimiz yaparız. Yapamıyormuş gibi davranan insanlar bile yapar bunu. Karımın yüzünü tanımıyorum diye kim olduğunu bilmiyor değildim.

"Kapı demin kilitliydi, değil mi?" diye sordum ama Amelia cevap vermedi.

O kar fırtınasının ortasında şapelin önünde yan yana durmuş titriyorduk. Bob bile mutsuz görünüyordu ki o hep mutludur. Uzun ve yorucu bir yolculuk olmuştu, ense kökümdeki zonklama durumu daha da kötüleştiriyordu. Dün gece içmemem gereken biriyle çok içmiştim. Yine. Gerçi alkolü suçlamaya gerek yoktu, tamamen ayıkken de aynı derecede aptalca şeyler yapmıştım.

"Anlamadan yargıda bulunmayalım," dedi karım ama bence ikimiz de çoktan pek çok yargıda bulunmuştuk.

"Kapı kendi kendine açılmadı ya..."

"Kâhya kapıyı çaldığımızı duymuş olabilir mi?" diyerek lafımı kesti.

"Kâhya mı? Sen burayı hangi internet sitesinden bulmuştun?"

"İnternetten bulmadım. İşyerinde çalışanlar arasında yaptığımız Noel çekilişinde hafta sonu tatili kazandım."

Birkaç saniye cevap vermedim ama sessizlik zamanı uzattığından daha uzun sürmüş gibi geldi. Ayrıca yüzüm öylesine donmuştu ki dudaklarımı oynatabileceğimi sanmıyordum. Ama meğer oynatabiliyormuşum.

"Doğru mu anladım? Battersea Köpek Barınağı'nda yaptığınız çalışan çekilişinde sana eski bir İskoç kilisesinde hafta sonu tatili çıktı, öyle mi?"

"Burası bir şapel ama evet, doğru. Ne var bunda? Her sene çekiliş yaparız. İnsanlar barınağa hediyeler bağışlarlar, ben de ilk defa güzel bir şey kazandım."

"Harika," dedim. "Şimdiye kadar ne 'güzel' şeyler yaşadık baksana."

Uzun yolculuklardan nefret ettiğimi biliyordu. Daha doğrusu, arabalardan ve araba sürmekten nefret ediyordum –öyle ki ehliyetim bile yoktu– dolayısıyla kar fırtınasının ortasında onun o teneke kutusundan hâllice antika arabasında sekiz saat kapalı kalmak benim eğlence anlayışıma pek uygun değildi. Manevi destek almak amacıyla köpeğe baktım ama Bob gökten düşen kar tanelerini yemeye çalışmakla meşguldü. Bu tartışmadan haklı çıkamayacağını anlayan Amelia eskiden beni pek eğlendiren pasif-agresif cansız ses tonuyla konuştu. Şimdilerde o tonu duymamak için sağır olmayı diler olmuştum.

"İçeriye girelim mi? Bu gecelik idare etmeye çalışalım, olmaz mı? Eğer çok kötüyse gidip bir otel buluruz ya da en olmadı arabada yatarız."

Arabasına geri dönmektense kendi ciğerimi yerdim daha iyi.

Karım son zamanlarda aynı şeyleri tekrar tekrar söyleyip duruyordu ve sözleri hep çimdik ya da tokat gibiydi. En çok da *seni anlamıyorum* sinirimi bozuyordu çünkü anlamayacak ne vardı? O, hayvanları insanlardan daha çok seviyordu, bense kurguyu

tercih ediyordum. Bence asıl sorun o şeyleri birbirimize tercih etmeye başladığımızda başlamıştı. Sanki ilişkimizin sözleşme şartları unutulmuştu ya da hiç doğru düzgün okunmamıştı. Oysa ben ilk tanıştığımızda da işkoliktim. Ya da onun deyimiyle *yazıkolik*. Herkesin bir bağımlılığı vardı ve her bağımlı aynı şeyi arzulardı: Gerçek hayattan kaçmayı. İşim benim en sevdiğim uyuşturucuydu.

Aynı ama farklı; her yeni senaryoya başladığımda kendime bunu söylerdim. İnsanlar bunu istiyorlardı, o hâlde kazanan formülün içeriğini değiştirmek ne derece mantıklı olurdu? Bir kitabın ekrana uyarlanıp uyarlanamayacağını daha ilk sayfalarından anlardım ki bu iyi bir şeydi çünkü bana hepsini okuyamayacağım kadar çok kitap gelirdi. Bununla beraber, işimde iyi olmam ömrümün sonuna kadar bu işi yapmak istediğim anlamına gelmiyordu. Ben kendi hikâyelerimi anlatmak istiyordum. Ne var ki Hollywood artık orijinal hikâyelerle ilgilenmiyordu, romanları filmlere ya da televizyon dizilerine çevirip duruyorlardı ama bu, şarabı suya çevirmek gibi bir şeydi. Farklı ama aynı. Peki ama bu kural ilişkiler için de geçerli miydi? Bir evlilikte aynı karakterleri çok uzun süre oynarsak hikâyeden sıkılıp bırakmamız yahut sonuna ulaşamadan ilgimizi yitirmemiz kaçınılmaz değil miydi?

"Girelim mi?" dedi Amelia düşüncelerimi bölerek. Ürkütücü şapelin tepesindeki çan kulesine bakıyordu.

"Hanımlar önden." Beyefendi olmadığım söylenemezdi. İçeriye girmeden önceki son yalnız saniyelerimi biraz olsun uzatma hevesiyle, "Ben de gidip arabadan bavulları indireyim," diye ekledim.

Hemen hemen bütün vaktim insanları gücendirmemeye çalışmakla geçiyordu: yapımcıları, idari yapımcıları, aktörleri, menajerleri, yazarları. Yüz körlüğüm de düşünülünce, diken üstünde olmanın kitabını yazıyordum âdeta. Bir keresinde bir düğündeki çiftle onların gelinle damat olduğunu fark etmeden tam on dakika konuşmuştum. *Kadın* klasik gelinliklerden giymiyordu, *adam* da onlarca sağdıcının kopyası gibiydi. Neyse ki bir sıkıntı çıkma-

mıştı çünkü insanları cezbetmek işimin bir parçasıydı. Bir yazarın romanını senaryoya uyarlamam için bana güvenmesini sağlamak, bir anneyi ilk evladına bir yabancının bakmasına izin vermeye ikna etmekten daha zordu. Ama ben bu konuda son derece iyiydim. Gelin görün ki, karımı cezbetmeyi unutmuş gibiydim.

İnsanlara prosopagnoziden mustarip olduğunu asla söylemezdim. Öncelikle beni bununla tanımlamalarını istemiyordum ve doğrusunu isterseniz birisi bu durumu öğrendi mi başka bir şey konuşmaz oluyordu. Kimsenin bana acımasına ihtiyacım yoktu, bunu istemiyordum da, dahası bana kendimi ucubenin tekiymişim gibi hissettirmeleri hiç hoşuma gitmiyordu. İnsanların bir türlü anlamadığı şey şuydu ki, yüzleri tanıyamamak benim için normaldi. Yazılımımda meydana gelen bir hataydı sadece, düzeltilemeyen bir hata. Dert etmediğimi söylemiyorum. Arkadaşlarınızı ya da ailenizi tanıyamadığınızı düşünün. Ya da karınızın yüzünün neye benzediğini bilmediğinizi. Yanlış masaya otururum diye Amelia'yla restoranda buluşmaktan *nefret* ediyordum, bana kalsa hep eve yemek söylerdim. Aynaya baktığımda bazen kendi yüzümü bile tanımıyordum. Ama bununla yaşamayı öğrenmiştim. Hayat bize mükemmel olmayan bir kader çizdiğinde hepimizin yaptığı gibi.

Doğrusunu isterseniz, mükemmel olmayan bir evlilikle de yaşamayı öğrenmiştim. Ama herkes öyle yapmaz mı zaten? Mağlubiyet zırvaları değil bunlar, doğruyu söylüyorum. Başarılı ilişkilerin sırrı bu değil midir? Uzlaşmak? Gerçekten *mükemmel* evlilik var mıdır?

Karımı seviyordum. Sadece birbirimizden eskisi kadar hoşlandığımızı sanmıyordum.

"Tüm bavulları aldım sayılır," dedim, elim kolum birkaç gece için ihtiyacımız olandan çok daha fazla bavulla dolu hâlde şapelin merdiveninde ona yetişerek. Amelia omzuma, omzum ona hakaret etmiş gibi bir bakış attı.

"Laptop çantan mı o?" diye sordu öyle olduğunu açıkça gördüğü hâlde.

Acemi olmadığımdan hatamı ne açıklayabilir ne de mazur gösterebilirdim. Amelia'nın yüzünde Kodese Gir Kartı ifadesinin belirdiğini hayal edebiliyordum. Bu, hiç iyi bir başlangıç olmamıştı. Anlaşılan bu hafta sonu bana yazı yazmak da yoktu *ilerle* kartı da. Evliliğimiz bir monopoly oyunu olsaydı, karım ne zaman yanlışlıkla otellerinden birinde dursam benden iki katı para alırdı.

"*Çalışmayacağına* söz vermiştin," dedi iyiden iyiye kanıksamaya başladığım o hüsran ve yakınma dolu ses tonuyla. İşim sayesinde evimizi almış, tatillere çıkmıştık; onlardan yakındığını hiç duymamıştım.

Sahip olduklarımız aklıma gelince –Londra'da güzel bir ev, rahat bir hayat, bankada para– her zaman düşündüğüm şeyi düşündüm: Mutlu olmamız *gerektiğini*. Ama sahip olmadıklarımızı görmek daha zordu. Bizimle aynı yaştaki çoğu arkadaşımızın bakmakla yükümlü olduğu yaşlı anne babaları ya da küçük çocukları vardı ama bizim birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Ne anne babamız ne kardeşimiz ne de çocuğumuz, sadece ikimiz vardık. Hayatımızda sevecek az kişinin olması bizim en büyük ortak noktalarımızdan biriydi. Babam ben onu hatırlayamayacağım kadar küçükken bizi terk etmiş, annemse ben daha okul çağlarındayken ölmüştü. Karımın çocukluğu da *Oliver Twist*'lik konusunda benimkinden aşağı kalmıyordu, daha doğmadan yetim kalmıştı.

Bob yeniden şapelin kapısına doğru havlayarak bizi birbirimizden kurtardı. Aslında bunu yapması çok tuhaftı çünkü *hiç* böyle davranmazdı ama dikkatimizi başka yöne çektiği için ona minnettardım. Bir zamanlar bir ayakkabı kutusuna konup çöpe atılmış minicik bir yavru olduğuna inanmak çok zordu. Zira o zamandan bu zamana o kadar büyümüştü ki hayatımda gördüğüm en büyük siyah labradora dönüşüvermişti. Şimdilerde çenesindeki tüyleri aklar basmış, yürüyüşü eskiye nazaran epey bir yavaşlamıştı ama üç kişilik ailemizde koşulsuz sevebilen tek birey hâlâ oydu. Dile getirmeyecek kadar kibar olsalar da herkesin ona evlatlık gibi davrandığımızı düşündüğünden emindim.

Hep gerçek bir çocuğumuzun olmamasını sıkıntı etmediğimi söylemişimdir. Çocuklarına isim koyamayan insanlar başka şeylere isim koyarlar. Hem sahip olamayacağını bildiğin bir şeyi istemenin ne anlamı vardı? Çocuk için artık çok geçti.

Normalde kendimi kırk gibi hissetmezdim. Bazen onca yılın ne ara geçtiğini, ne ara delikanlıdan bir yetişkine evrildiğimi anlamakta güçlük çekiyordum. Belki bunda sevdiğim işi yapmamın da etkisi vardı. İşim bana kendimi genç hissettiriyordu ama karım tam aksine yaşlı hissettiriyordu. Evlilik terapistine gitmek Amelia'nın, bu tatilse o ikisinin fikriydi. "Bana Pamela deyin", yani sözde "uzman", bir hafta sonunu evden *uzakta* geçirmenin sorunlarımızı çözebileceğini düşünmüştü. Anlaşılan *evde* geçirdiğimiz tüm hafta sonları ve akşamlar hükümsüz ve geçersizdi. Hayatımızın en mahrem ayrıntılarını bir yabancıyla paylaşmak üzere gerçekleştirdiğimiz haftalık ziyaretler bize fahiş ücretten çok daha fazlasına mal oluyordu. O fahiş ücret yüzünden –ve daha birçok sebepten– oraya her gidişimizde kadına sürekli Pammy ya da Pam diyordum. "Bana Pamela deyin" bundan pek hoşlanmıyordu ama ben de ondan hoşlanmıyordum, yani durumu bir şekilde eşitliyorduk. Karım evliliğimizde sorunlar yaşadığımızı başkalarının bilmesini istemiyordu ama bence birkaç kişi fark etmişti. Belki çoğu ne yazdığını okumazdı ama herkes duvarda asılı yazıyı görürdü.

Evden uzakta geçireceğimiz bir hafta sonu evliliğimizi kurtarabilir mi? "Bana Pamela deyin" hafta sonu tatile çıkmamızı önerdiğinde Amelia ona bu soruyu sormuştu. Ben kurtarabileceğini sanmıyordum. O yüzden Amelia'nın planını kabul etmeden çok önce kendi planımı yapmıştım. Ama şimdi buradayken... şapelin basamaklarını çıkıyorken... planımı uygulamaya koyabileceğimden pek emin değildim.

Tam içeriye girecekken durup, "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordum.

Amelia, "Evet. Niye sordun?" dedi, sanki köpeğin hırlamasını, rüzgârın uğultusunu duymuyormuş gibi.

"Bilmem. Bu yerde bir tuhaflık var..."

"En sevdiğin yazarlardan birinin yazdığı bir korku hikâyesinde değiliz, Adam. Gerçek hayattayız. Belki kapıyı rüzgâr açmıştır?"

O istediğini söyleyebilirdi ama ilk baktığımızda kapı sadece kapalı değildi. Kilitliydi ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Kendimizi sosyetik insanların vestiyer odası dedikleri bir odada bulduk ve bavulları yere bıraktım. Ayaklarımın dibinde erimiş kar suyu birikmeye başladı. Taş döşeme son derece eski görünüyordu ve arka duvarın önünde çizmeler için tasarlanmış ahşap gözleri olan rüstik bir gömme dolap vardı. O dolabın yanında montlar için de sıra sıra askılar vardı ama hepsi boştu. Karla kaplı ayakkabılarımızı da montlarımızı da çıkarmadık. Bunun bir sebebi içerisinin de dışarısı kadar soğuk olmasıydı, evet ama burada kalıp kalmayacağımızın hâlâ belirsiz görünmesi esas etkendi.

Duvarlardan biri boydan boya aynalarla kaplıydı; küçük aynalardı bunlar, en fazla elim kadardılar. Girift metal çerçevelerin içinde farklı farklı biçim ve boyutlardaydılar, paslı çiviler ve rüstik iplerle duvara gelişigüzel asılmışlardı. Yüzlerimizin neredeyse elli farklı yansıması bize bakıyordu. Sanki evliliğimizi yürütebilmek için girdiğimiz tüm biçimler sonunda neye dönüştüğümüze tepeden bakmak için bir araya gelmişti. Bir yanım o yüzleri tanıyamamama seviniyordu. Zira onları görebilseydim, gördüğüm şeyin hoşuma gideceğinden pek emin değildim.

İçerideki tek ilginç detay aynalar değildi. Uzak köşedeki kireç badanalı duvarda zafer hatırası misali asılı iki geyik kafası ve boynuzu vardı, bir zamanlar gözlerinin bulunduğu deliklerden dört beyaz tüy sarkıyordu. Aslında biraz tuhaflardı ama karım sanki sanat galerisindeymiş gibi yanlarına gidip onlara yakından hayranlıkla baktı. Benim dikkatimi ise köşedeki eski kilise sandığı çekti. Eski zamanlardan kalma gibiydi ve üzeri kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı, sanki uzun zamandır buraya kimse uğramamış gibi. İlk izlenimlerin ne kadar önemli olduğu düşü-

nülürse, burası hakkında pek de iyi bir izlenim edindiğimi söyleyemezdim.

Amelia'yla ilk zamanlarımızda nasıl olduğumuzu hatırladım. O zamanlar çok iyi anlaşırdık; aynı yemekleri, aynı kitapları severdik ve cinsel birlikteliğimiz o zamana kadar yaşadıklarımdan çok daha iyiydi. Onda gördüğüm ve göremediğim her şey güzeldi. Onlarca ortak noktamız vardı ve ikimiz de hayattan aynı şeyleri istiyorduk. Daha doğrusu ben öyle sanıyordum. Amelia şimdilerde farklı bir şey istiyor gibiydi. Belki de farklı *birini*. Çünkü değişen ben değildim.

"Laf sokmak için toza çizim yapmana gerek yok," dedi Amelia. Kilise sandığının üzerindeki küçük, çocuksu gülen surata baktım. Daha önce fark etmemiştim.

Onu oraya ben çizmemiştim.

Kendimi savunmaya geçemeden arkamızdaki büyük tahta kapı çarparak kapandı.

İkimiz de hemen arkamızı döndük ama içeride bizden başka kimse yoktu. Bütün bina titriyor gibiydi; duvardaki minik aynalar paslı çivilerinin ucunda hafifçe sallanıyor, köpek inildiyordu. Amelia gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları tam bir O şeklini almış vaziyette bana baktı. Aklım az önce olan şeye mantıklı bir açıklama getirmeye çalıştı çünkü hep öyle yapardı.

"Kapının rüzgârdan açılmış olabileceğini düşünmüştün... belki şimdi de rüzgârdan kapanmıştır," dedim, Amelia da başıyla onayladı.

On yılı aşkın süre önce evlendiğim kadın buna hayatta inanmazdı. Ama şimdilerde karım yalnızca duymak istediklerini duyar, görmek istediklerini görür olmuştu.

TAŞ

Yılın kelimesi:
tutkunluk *isim*. Başkasına karşı duyulan romantik ilginin kişinin hislerinin karşılık bulmasına yönelik ezici, saplantılı bir ihtiyaçla birleşmesi sonucu meydana gelen istemsiz ruhsal durum.

Ekim 2007

Sevgili Adam,
Seninle tanıştığımızda ilk görüşte bir şey oldu.

Ne olduğunu bilmiyorum ama senin de hissettiğinden eminim.

Electric Cinema bir bakıma ilk randevumuz sayılır. İkimiz de tek başımıza film izlemeye gitmiştik ama ben yanlışlıkla senin koltuğuna oturmuştum ve o şekilde konuşmaya başlamış, filmin sonunda salondan beraber çıkmıştık. Herkes bunun delilik olduğunu, yıldırım aşkımızın uzun sürmeyeceğini

söylüyordu ama ben insanları haksız çıkarmaktan hep büyük zevk almışımdır. Tıpkı senin gibi. Bu huyumuz pek çok ortak noktamızdan biri.

İtiraf ediyorum, seninle eve çıkmak hiç de hayal ettiğim gibi olmadı. Beraber yaşadığın insandan ~~karanlık tarafını~~ gerçek benliğini gizlemek zordur, meğer sana yalnızca ziyarete geldiğim dönemde dağınıklığını ne iyi gizliyormuşsun. Hole Hikâye Sokağı adını verdim çünkü orada o kadar çok taslak ve kitap yığını var ki aralarından geçmeye çalışırken kırk takla atıyoruz. Okumanın ve yazmanın hayatının büyük bir parçası olduğunu biliyordum ama artık beraber yaşadığımıza göre Notting Hill'deki bodrum katından daha büyük bir yer bulmamız gerekebilir. Yine de çok mutluyum. İkimizin oluşturduğu bu orkestrada geri planda kalmaya alıştım ve ilişkimizde daima üç kişi olacağımızı kabul ettim: sen, ben ve yazarlığın.

İlk büyük kavgamızın sebebi buydu, hatırlıyor musun? Masanın çekmecesini karıştırmamam gerekirdi ama sadece kibrit arıyordum. İşte o zaman *Taş Kâğıt Makas*'ın taslağını bulmuştum, ön sayfasında Times New Roman yazı fontuyla senin adın yazıyordu. Evde yalnızdım, bir şişe de iyi şarabım vardı, böylece o gece taslağı baştan sona okumuştum. Eve geldiğinde yüzünde beliren ifadeyi biri görse günlüğünü okuduğumu sanırdı.

Ama şimdi anlıyorum, biliyor musun? O taslak sadece elde kalmış bir hikâye değildi; aynı zamanda terk edilmiş bir çocuk gibiydi. *Taş Kâğıt Makas* senin ilk senaryondu ama hiçbir zaman ekrana taşınamadı. Üç yapımcı, iki yönetmen ve bir de büyük bir oyuncuyla anlaşmıştın. Yıllarca taslak üzerine taslak yazdın ama yine de ön yapım aşamasından ileriye gidemedi. En sevdiğin hikâyenin öylece unutulup gitmesi, bir masa çekmecesinde çürümeye bırakılması seni çok üzüyor olmalı ama sonsuza kadar orada kalmayacağından eminim. O zamandan beri senin ilk resmî okurun oldum –bu rolden gurur duyuyo-

rum– ve şunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki kalemin gün geçtikçe güzelleşiyor.

Aslında kendi hikâyelerinin filme dönüştüğünü görmek istediğini biliyorum ama şimdilik başkalarının hikâyelerini filmlere dönüştürüyorsun. Bir yerlerde birileri sinemada iş yapacağını düşünüyor diye o romanları okumaya o kadar vakit harcamana hâlâ alışabilmiş değilim. Ama seni, bir tavşanın sihirbaz şapkasının içinde kaybolması gibi kitapların içinde kaybolurken onlarca kez izledim ve bazen ~~benmerkezci olmanı~~ günlerce ortaya çıkmamanı kabullenmeyi öğrendim.

Neyse ki kitaplar da bir diğer ortak noktamız. Bununla birlikte, zevklerimizin tamamen farklı olduğunu söylemeden edemeyeceğim. Sen korku hikâyelerini, gerilim ve polisiye romanlarını seviyorsun ama ben o türlerden hiç hazzetmiyorum. Karanlık ve çarpık hikâyeler yazan insanların ciddi sorunları olduğunu düşünmüşümdür hep. Ben aşk romanlarını severim. Yine de işine karşı anlayışlı olmayı denedim; vaktini gerçek dünyada, benimle geçirmek yerinde hayal dünyasında geçirmeyi tercih etmen bazen beni çok üzse bile.

Sanırım köpek sahiplenemeyeceğimizi söylediğinde o kadar sinirlenmem de bu yüzdendi. Tanıştığımız günden beri seni ve kariyerini hep destekledim ama bazen geleceğimizin yalnızca senin üzerine kurulu olmasından endişe ediyorum. Battersea Köpek Barınağı'nda çalışmanın senaristlik kadar şaşaalı olmadığını biliyorum ama işimi seviyorum, bu beni mutlu ediyor. Köpek istememe nedenlerin mantıklıydı (sen zaten hep mantıklısındır). Dairemiz kulübeden hâllice ve ikimiz de uzun saatler çalışıyoruz ama köpeği yanımda işe götürebileceğimi söylemiştim. Sonuçta sen işini eve getiriyorsun.

Ben her gün bir sürü terk edilmiş köpek görüyorum ama o yavru farklıydı. O siyah tüy yumağını görür görmez onun aradığım köpek olduğunu anlamıştım. Nasıl bir canavar minicik bir labrador yavrusunu ayakkabı kutusuna koyup çöpe atar, onu orada ölmeye bırakır? Veteriner en fazla altı haftalık ola-

bileceğini söylediğinde öfkeden gözüm karardı. Seni sevmesi gereken biri tarafından terk edilmenin nasıl bir şey olduğunu iyi bilirim. Bundan daha kötüsü yoktur.

Yavruyu hemen ertesi gün eve getirmek istedim ama sen olmaz dedin; işte o zaman, tanıştığımızdan beri ilk kez kalbim kırıldı. Seni ikna etmek için vaktim var sanıyordum ama bir sonraki akşamüzeri Battersea'deki resepsiyonistlerden biri ofisime girip birinin köpeği sahiplenmeye geldiğini söyledi. Köpekleri sahiplenecek kişileri değerlendirmek benim görevim ve o kişiyle görüşmek üzere koridorda yürürken içten içe uygun olmamasını diledim. Benim gözetimimdeki hiçbir canlı tam mânâsıyla sevilmeyeceği bir eve gidemezdi.

Bekleme salonuna girdiğimde gördüğüm ilk şey yavru oldu. Tek başına soğuk taş döşemenin ortasında oturuyordu. O kadar minikti ki. Sonra gözüme boynundaki küçük kırmızı tasma ve tasmanın ucunda sallanan kemik şeklindeki gümüş künye çarptı. Bu bana hiç mantıklı gelmedi. Daha müstakbel sahiple tanışmamıştım bile, yani köpeği çoktan sahiplenmiş gibi davranamazdı. Köpeği yerden kucağıma alıp parlak metalin üzerinde yazan yazıya yakından baktım:

BENİMLE EVLENİR MİSİN?

Az kalsın hayvanı düşürecektim.

Sen kapının arkasından çıkageldiğinde yüzümde nasıl bir ifade belirdi bilmiyorum. Ağladığımı biliyorum. Ekibimin yarısının gözetleme penceresinin ardından bizi izlediğini hatırlıyorum. Onların da gözleri yaşarmıştı ama onlar bir de kocaman gülümsüyorlardı. Meğer benim dışımda herkesin haberi varmış! Sır tutmakta bu kadar iyi olduğun kimin aklına gelirdi?

Hemen evet demediğim için kusura bakma. Sen diz çökünce sanırım şoka girdim. Safir yüzüğü görünce –o yüzüğün annenin olduğunu biliyordum– duygularım bütün benliğimi ele geçirdi. Bir de herkes bize baktığından neye uğradığımı şaşırmıştım.

"Bence tüm hayati kararları taş kâğıt makas oynayarak ver-

meliyiz," diye şaka yaptım çünkü bize inandığım kadar senin kalemine de inanıyordum ve ikisinden de vazgeçmememiz gerektiğini düşünüyordum.

Gülümsedin. "Yani kaybedersem evet demiş oluyorsun, değil mi?"

Başımla onaylayarak elimi yumruk yaptım.

Makasım kâğıdını kesti, ne zaman bu oyunu oynasak olduğu gibi. Yani aslında pek de kumar oynamış sayılmazdık. Ne zaman bir şeyde kazansam, kazanmama izin vermişsin gibi yaparsın.

İlişkimizin ilk aylarında ben uzun sözcükler kullanıyorsun diye seninle dalga geçerdim, sen de o sözcüklerin anlamını bilmiyorum diye bana takılırdın.

"Bu tutkunluk mu yoksa aşk mı bilmiyorum," demiştin beni ilk kez öptükten sonra. Eve gittiğimde tutkunluk ne demek diye araştırmıştım. Zaman zaman söylediğin tuhaf kelimeler, bir de dağarcığımızın birbirinden tamamen farklı olması yatmadan önce "günün kelimesi"ni belirleme geleneğimizi başlatmıştı. Seninkiler çoğunlukla benimkilerden daha iyi olurdu çünkü bazen ben de senin kazanmana izin verirdim. Acaba "yılın kelimesi" diye bir gelenek de mi başlatsak? Bu yılınki tutkunluk olsun, o kelimeye hâlâ çok düşkünüm.

Kelimelerin önemli olduğunu düşündüğünü biliyorum – kariyerin göz önünde bulundurulunca öyle düşünmen gayet doğal– ama son zamanlarda fark ettim ki kelime sadece kelimedir, doğumumuzda bize tahsis edilen dilde, belirli bir sıraya göre dizilmiş harfler bütünüdür. İnsanlar artık kelimelere hiç dikkat etmiyorlar. Mesajlarda ya da tweetlerde israf ediyorlar, onları yazıyorlar, onları okumuş gibi yapıyorlar, çarpıtıyorlar, yanlış aktarıyorlar, onlarla, onlarsız ve onlar hakkında yalan söylüyorlar. Onları çalıyorlar, sonra da başkalarına veriyorlar. En kötüsü de onları unutuyorlar. Kelimeler ancak anlamlarını nasıl hissedeceğimizi hatırlarsak değerlidir. Biz hatırlarız, değil mi? Bizim aramızdaki şeyin kelimelerden çok daha fazlası olduğunu düşünmek istiyorum.

Masanın çekmecesinde sakladığın gizli senaryonu bulduğum için mutluyum ve onun neden senin için yazdığın diğer her şeyden daha önemli olduğunu anlıyorum. *Taş Kâğıt Makas*'ı okumak ruhunun derinliklerine göz atmak gibiydi, bana göstermeye henüz hazır olmadığın yanına ama birbirimizden de kendimizden de sır saklamamalıyız. Bir adamın her yıl evlilik yıldönümlerinde karısına mektup yazdığını, hatta o öldükten sonra bile yazmaya devam ettiğini anlattığın karanlık ve çarpık aşk hikâyen bana kendi mektuplarımı yazmaya başlama ilhamını verdi. Yani sana yazmama. Yılda bir kere. O mektupları seninle paylaşır mıyım bilmiyorum ama belki bir gün çocuklarımız kendi aşk hikâyemizi nasıl yazdığımızı ve nasıl sonsuza dek mutlu yaşadığımızı okurlar.

Müstakbel eşin

xx

ADAM

Şapelin kapısını ben kapadım. O kadar sert çarpmak istememiş, o kadar gürültü çıkaracağını tahmin edememiştim. Neden rüzgârı suçlamak yerine doğruyu söylememiştim onu da bilmiyordum. Belki her beş dakikada bir karımdan azar işitmekten bıktığımdandı.

Vestiyer odasında bir kapı daha vardı, minyatür aynaların olduğu duvarın tam ortasında duruyordu. Bob o kapıyı tırmalamaya başlayarak tahtayı patır patır çizdi. Giriş kapısının önünde hırlaması gibi bu da daha önce hiç yapmadığı bir şeydi.

Kapının kolunu çevirmeden önce tereddüt ettim ama çevirdiğimde uzun ve karanlık bir koridora açıldı. Üçümüz ilerideki bir başka kapıya doğru yürürken taş döşemeden yükselen ayak seslerimiz beyaz duvarlarda yankılanıyordu. O kapıdan içeri girdiğimizde tek görebildiğim zifiri karanlıktı. Ama ışık düğmesini bulup açtığımda gayet normal görünen bir mutfakta olduğumuzu fark ettim. Çok geniş olmasına rağmen yine de samimi ve sadeydi. Kubbeli tavanı, çıplak kirişleri ve vitray camları olmasa buranın bir şapelin parçası olduğu kimsenin aklına gelmezdi.

Mutfağın esas ilgi odağı, etrafı pahalı görünümlü dolaplarla çevrili krem rengi geniş kuzine fırındı. Tam ortada sağlam bir tahta masa vardı, masanın etrafı restore edilmiş kilise sıralarıyla çevriliydi. Dergilerde göreceğiniz türde bir mutfaktı burası, tabii tüm yüzeyleri kaplayan kalın toz tabakası hariç.

Derken masanın üzerindeki bir şey gözüme çarptı. Yaklaşınca bize hitaben yazılmış bilgisayar çıktısı bir not olduğunu gördüm.

> Sevgili Amelia, Adam ve Bob.
>
> Lütfen kendinizi evinizde hissedin.
>
> Sahanlığın sonundaki yatak odasını size tahsis ettik. Dondurucuda yiyecek, mahzende şarap var, ayrıca ihtiyacınız olursa arka taraftaki odunlukta fazladan odun bulabilirsiniz.
>
> İyi tatiller dileriz.

"Eh, en azından doğru yerde olduğumuzu anladık," dedi Amelia yüzüğüyle oynayarak. Gergin olduğunda hep öyle yapardı. Eskiden sevimli bulduğum garip huylarından biriydi.

"'Biz' derken kimden bahsediyor?" diye sordum.

"Efendim?"

"*İyi tatiller dileriz.* Bu tatili Noel çekilişinde kazandığını söylemiştin ama buranın sahibi kim?"

"Bilmem... Ben sadece kazandığımı söyleyen bir e-posta aldım."

"Kimden?"

Amelia omuzlarını kaldırdı. "Kâhyadan. Yol tarifini ve şapelin arka planda Blackwater Gölü'yle çekilmiş bir fotoğrafını göndermişti. Harika görünüyordu. Burayı gündüz gözüyle görmen için sabır–"

"Tamam ama kadının adı neydi?"

Yine omuzlarını kaldırdı. "Bilmiyorum. Hem kadın olduğunu nereden çıkardın? Sen yapmasan da erkekler de temizlik yapabiliyorlar."

Bana laf sokmasını duymazdan geldim, böyle yapmanın en iyisi olduğunu öğrenmiştim ama bu olanlarda bir tuhaflık olduğunu karım bile inkâr edemezdi.

"Geldik bir kere," dedi kollarını bana dolayarak. Tuhaf bir sarılmaydı, sanki sarılmayı unutmuşuz gibi. "Tadını çıkarmaya bakalım. Alt tarafı iki gece kalacağız, sonrasında arkadaşlarımıza anlattığımız komik hikâyelerimizden biri olur bu da."

Ben onun yüz ifadelerini göremiyordum ama o benimkileri görebiliyordu, o yüzden rengimi belli etmemeye çalıştım ve ona artık arkadaşımızın kalmadığını hatırlatmamak için kendimi zor tuttum. Daha doğrusu ortak arkadaşımız kalmamıştı. Sosyal çevrelerimiz ayrıydı. Onun kendi hayatı vardı, benim kendi hayatım.

Giriş katın geri kalanını gezdiğimizde iki büyük odaya bölünmüş olduğunu fark ettik: mutfak ve daha ziyade kütüphaneye benzeyen geniş salon. Özel yapım ahşap kitaplıklar vitray camların önü hariç tüm duvarları boydan boya, yerden tavana kaplıyordu ve rafların hepsi ağzına kadar kitap doluydu. Kitaplar renklerine göre ayrılarak düzgünce dizilmişlerdi; bunu çok fazla boş vakti olan biri yapmış olmalıydı.

Odanın bir tarafında, tam ortada girift tasarımlı ahşap, sarmal bir merdiven bulunuyordu. Diğer tarafındaysa isten ve eskilikten kararmış, içinde oturulacak kadar geniş bir taş şömine vardı. Izgaranın üzeri kâğıt, çıra ve odunlarla doldurulmuştu, yanında da bir kutu kibrit duruyordu. Hemen şömineyi yaktım; içerisi buz gibiydi, biz de buz kesmiştik. Amelia kibrit kutusunu elimden alıp gotik görünümlü şömine rafının üzerindeki kilise mumlarını ve odanın her yerine konmuş gemici fenerlerinin içindeki mumları yaktı. İçerisi birden daha samimi bir yere dönüşüverdi.

Bozuk taş döşemenin –şapelin hâlâ şapel olduğu zamanlardan kalma olmalıydı– üzeri antika görünümlü halılarla kaplıydı ve şöminenin iki yanındaki ekose kanepeler kullanılmaktan yıpranmış gibiydi. Kanepelerin ve minderlerin üzerinde sanki biz gelmeden hemen önce birileri oturmuş gibi çukurlar vardı.

Tam gevşemeye başladığım sırada pencerelerden birinden ürkütücü bir tıkırtı ve tırmalama sesi geldi. Bob havladı ve iskeletimsi bir elin cama vurduğunu görmemle benim de yüreğim ağzıma geldi. Meğer ağaçmış. Dışarıda esen şiddetli rüzgâr yüzünden ağacın kemiğe benzeyen kuru dalları binaya çarpıyormuş.

"Müzik açsana. Fırtınanın sesini bastırır belki," dedi Amelia, ben de portatif hoparlörü koyduğum bavulu buldum itaatkârca. Benim telefonumda onunkinden daha geniş bir müzik repertuvarı vardı ama sonra telefonumun arabada olmadığını hatırladım. Karıma uzun uzun bakarak bunun bir sınav olup olmadığını merak ettim.

"Telefonum yanımda değil," dedim yüzündeki ifadeyi görebilmeyi dileyerek.

Yüz körlüğünden konuşmaktan hoşlanmıyordum, onunla bile. Bizi tanımlayan şeyleri nadiren kendimiz seçeriz. Ama bazen, başkalarının yüzlerine baktığımda hatları bir Van Gogh tablosu gibi birbirine karışmaya başlardı.

"Normalde bir cerrah bile seni telefonundan ayıramaz. Yanlışlıkla evde unutman hayırlı bir şeye vesile olmuş bence. Telefonumda sevdiğin birkaç albüm var, hem bütün gün ekrana bakmamak sana iyi gelecek," dedi.

Ama bu kötü ve yanlış bir cevaptı.

Onu sabah yola çıkmadan önce telefonumu torpido gözünden alırken görmüştüm. Uzun yolculuklarda telefonumu hep oraya koyardım –arabada ya da takside telefona bakınca midem bulanıyordu– ve bunu o da biliyordu. Telefonu torpido gözünden alıp eve geri koymasını izlemiştim. Sonra da buraya gelene kadar yol boyunca yalan söylemesini dinlemiştim.

Bizimki kadar uzun bir evlilikte karımın bazı sırları olmadığını düşünecek kadar saf değildim –benim kesinlikle vardı– ama böyle davrandığını hiç görmemiştim. Bana doğruyu söylemediğini anlamam için yüzünü görmeme gerek yoktu. Sevdiğiniz biri yalan söylediğinde bunu anlardınız. Benim henüz anlamadığım, neden yalan söylediğiydi.

AMELIA

Adam ateşe odun atarken onu izledim. Normalden bile daha tuhaf davranıyor, son derece yorgun görünüyordu. Bob da onun kadar bezgindi, halının üzerine boylu boyunca uzanmıştı. Açken ikisi de çekilmez oluyordu. Yanımızda bol bol köpek maması vardı –Adam hep köpeğe ondan daha iyi baktığımı söylerdi– ama bu, *bizim* ne yiyeceğimiz sorununu çözmüyordu. Yol için yanımıza bisküvi ve krakerden daha fazlasını almalıydım. Uğramayı planladığım market tipi yüzünden erken kapanmıştı ve Blackwater Hanı'nda yemek yiyebileceğimize dair B planım suya düşmüştü; harabe pub yıllar önce terk edilmiş gibiydi.

"Mutfaktaki notta dondurucuda yiyecek olduğu yazıyordu. Gidip neler varmış bakalım mı?" diye önerdim ve cevap vermesini beklemeden mutfağa geri gittim.

Mutfak dolapları boştu ve görünürde dondurucu filan da yoktu.

Buzdolabı da boştu, hatta fişi bile takılı değildi. Kahve makinesi vardı ama kahve de çay da yoktu. Hatta tencere tava bile yoktu. İki tabak, iki kâse, iki şarap kadehi, iki de çatal bıçak takı-

mı buldum, o kadar. Burası o kadar büyüktü ki her şeyden sadece iki tane olması çok acayip görünüyordu.

Öbür odadan Adam'ın sesi geliyordu. İlk tanıştığımızda dinlemeyi sevdiğimiz albümlerden birini açmıştı, bunu fark edince yumuşamaya başladığımı hissettim. O hâllerimiz güzeldi. Kocam bazen bana işyerimdeki sokak köpeklerini hatırlatırdı; gerçek dünyadan korunmaya ihtiyacı olan biriydi o. Hayatının büyük bir bölümünü hikâyelerin içinde kaybolarak geçirmesinin sebebi de buydu muhtemelen. Birine inanmak ona verebileceğiniz en büyük armağanlardan biridir; bedavadır ve paha biçilmez sonuçları olabilir. Bu kuralı özel hayatımda olduğu kadar iş hayatımda da uygulamaya çalışırdım.

Geçen hafta Battersea'de Bertie adında bir cockapoo'yu sahiplendirmek için üç adayla görüşmüştüm. İlki kırklarının sonundaki sarışın bir kadındı. İstikrarlı ev ortamı ve iyi bir iş, yani kâğıt üzerinde mükemmel. Ama kişilik olarak mükemmelin yanından bile geçmiyordu. Donna randevusuna geç gelmiş, geldiğindeyse bir özür bile dilemeden geçip karşıma oturmuştu, üzerinde sakız pembesi koşu kıyafeti vardı ve aynı renk takma tırnağıyla telefonunun ekranını kaydırıp durmuştu.

"Uzun sürer mi? Öğle yemeği için randevum var da," demişti başını kaldırıp yüzüme bakma zahmetine bile girmeden.

"Eh, müstakbel sahipleri mümkün olduğunca tanımak isteriz. Bertie'de seni çeken, onu sahiplenmek istemene neden olan neydi, anlatabilir misin?"

Sanki ona zor bir denklem sorusu sormuşum gibi suratını buruşturmuştu.

"Bertie mi?" demişti dudağını büzerek.

"Köpek..."

Kıkırdamıştı. "Doğru ya, affedersin, onu eve götürdüğümde adını Lola olarak değiştireceğim. Artık herkesin bir cockapoo'su var, öyle değil mi? Insta'da herkesin kucağında görüyorum."

"Köpekler biraz büyüdükten sonra isimlerinin değiştirilmesini önermiyoruz, Donna. Ayrıca Bertie erkek. Senin ona Lola de-

men, benim sana Fred demem gibi bir şey olur. Buradaki görüşmemiz bittiğinde seni Bertie'yle tanışmaya götürüp birbirinize ısınıp ısınmadığınıza bakacağım. Ama maalesef onu bugün eve götüremezsin. Bu sürecin birçok aşaması var. Uygun olduğundan emin olmalıyız."

"Sıkıntı çıkarmayacağından eminim."

"Senin köpek için uygun olduğundan emin olmalıyız."

"Ama... kombin kıyafetler aldım bile."

"Kıyafetler mi?"

"Evet, eBay'den. Hayalet avcısı kostümleri. Bir tane bana, bir tane de Lola'ya, onunki mini köpek versiyonu tabii. Insta takipçilerim buna bayılacak! Bu arada, *hayvanın* bildiği numaralar var mı?"

Donna'nın başvurusunu reddetmiştim. Ondan sonra gelen iki kişinin başvurusunu da reddetmiştim; hem de biri beni "müdürümle görüşmek"le tehdit etmesine, diğeri de bana "salı günü görüşürüz" demesine rağmen. Benim gözetimimdeki hiçbir canlı tam mânâsıyla sevilmeyeceği bir eve gidemezdi.

Sevginin olduğu kadar acının da çeşitleri vardır ama korku hep aynıdır ve ben şu anda pek çok şeyden korktuğumu itiraf etmekten hiç utanmıyordum. Kocamı kaybetmekten –ya da ondan ayrılmaktan– bu kadar korkmamın sebebi herhalde ondan başka kimsemin olmamasıydı. İnsanın gerçek bir ailesinin olması nasıl bir şeydir hiç bilmemiştim ve arkadaş edinmektense tanıdık biriktirmekte her zaman daha iyi olmuştum. Çok nadir olmakla birlikte güvenebileceğimi düşündüğüm biriyle tanıştığımda o kişiye bağlanıyordum. Sıkı sıkıya. Ama benim muhakeme yeteneğim kusurlu olabilirdi. Hayatımda yavaşça uzaklaşmamam gereken insanlar vardı: Onlardan koşarak uzaklaşmalıydım.

Ebeveynlerimi hiç tanımamıştım. Babamın eski arabaları sevdiğini biliyordum; benim de sevmemin, Adam'ın sürekli başımın etini yemesine rağmen antika Morris Minor'ımdan vazgeçememin sebebi belki de buydu. Yeni şeylere ya da yeni yerlere ya da yeni insanlara güvenmekte zorlanıyordum. Babam

ben doğmadan hemen önce vintage MG Midget'ını yeni bir aile arabasıyla değiştirmiş. Yeni her zaman daha iyisi demek değildir. Annemin sancıları başlayınca hastaneye giderlerken arabanın freni tutmamış, kamyonun teki arabaya sürücü tarafından çarpmış ve ikisi de oracıkta can vermiş. Doktor –yolun karşı istikametinde sürüyormuş– her nasılsa beni yol kenarında doğurtmuş. Bana mucize bebek demiş ve pilot Amelia Earhart'a hayran olduğundan bana Amelia adını vermiş. Amelia Earhart havada süzülmeyi seviyordu. Ben de on sekizime gelene kadar bir koruyucu aileden diğerine süzülüp durmuştum.

Adam, "Buraya pek kimse uğramıyor herhalde. İçerisi buz gibi ve her şey toz içinde," diyerek birden arkamda bitince yerimden sıçradım. "Affedersin, seni korkutmak istemedim."

İstemişti.

"Korkmadım..."

Korkmuştum.

"Saatlerce araba sürmek beni çok yordu, yiyecek bir şey de bulamadım."

"Şuraya baktın mı?" diye sordu mutfağın köşesindeki kemerli kapıya doğru yürüyerek.

"Baktım ama kilitli," dedim başımı çevirmeden. Adam hep benden daha iyisini bildiğini sanırdı.

"Belki kolu tutukluk yapmıştır," dedi kapı gıcırdayarak açılırken.

Işık düğmesine bastı ve ona yetiştiğimde kapının kiler benzeri bir yere açıldığını gördüm. Ama raflar yiyecek yerine alet edevatla doluydu. Özenle dizilmiş kutuların içinde çivi ve vidalar, cıvata somunları ve cıvatalar, farklı boylarda anahtar ve çekiçler, bir de arka duvarda asılı çeşit çeşit testere ve baltalar vardı. Onların yanı sıra ne olduklarını bilmediğim tuhaf görünüşlü küçük aletler de vardı; minyatür tornavidalar, kıvrımlı bıçaklar ve birbirinin aynı tahta sapları olan yuvarlak pala gibi şeyler. Bu rutubetli, karanlık yerde aydınlatma olarak sadece tavandan sarkan ampul vardı. Altındaki her şeyi aydınlatmakta zorlanı-

yordu ama köşedeki kutu tipi geniş dondurucuyu görmemek imkânsızdı. Benden daha büyüktü –süpermarketlerde gördüğünüz türdendi– ve buzdolabının aksine, çıkardığı vızıltıdan fişe takılı olduğu anlaşılıyordu.

Kapağını kaldırmadan önce tereddüt ettim ama gerek yokmuş.

Dondurucu ev yapımı gibi görünen yiyeceklerle ağzına kadar doluydu. Her bir alüminyum kabın ve köpük tabağın üzerine içlerinde ne olduğu bitişik bir el yazısıyla özenle yazılmıştı. Orada bir kişilik yüzden fazla akşam yemeği olmalıydı, çok da çeşitli yiyecekler vardı: lazanya, Bolonez soslu spagetti, biftek, biftek turtası, sosisli börek...

"Köri soslu tavuğa ne dersin?" diye sordum.

"Olur. Yanına da şarap açtık mı tamamdır. Şansımıza mahzeni buldum sanırım," dedi.

Tüm o alet edevatın arasında bir de el feneri bulmuştu ve taş döşemeye doğru tutuyordu. Üzerine bastığımız büyük taş parçalarından bazılarının eski mezar taşları olduklarını ancak o zaman fark ettim. Bir zamanlar buraya insanlar gömülmüştü ve birisi onların hatırlanması gerektiğini düşünmüştü. Ama taşlara oyulan isimler yıllarca üzerlerine basılmaktan silinip gitmişti.

"Aşağıda," dedi Adam feneri antik görünümlü tahta döşeme kapağına tutarak.

Ürperdim ama tek sebebi bu odanın açıklanamayacak şekilde soğuk olması değildi.

KÂĞIT

Yılın kelimesi:
dalavere *isim.* Gizli veya hileli eylem ya da hamle.
Çocukça ya da yaramazca davranış; yaramazlık.

28 Şubat 2009 – birinci evlilik yıldönümü

Sevgili Adam,
Bu bizim birinci evlilik yıldönümümüz ve söz verdiğim gibi sana yıllık mektubumu yazıyorum, tıpkı en sevdiğin senaryodaki karakterler gibi. *Taş Kâğıt Makas*'ın bir gün Hollywood'da büyük sükse yapacağına eminim ve yazdığım mektupları sana hiç okutmasam bile yaşlandığımızda gerçek hikâyemizi yâd edebilecek olma düşüncesini hâlâ çok seviyorum.

Son on iki ay bizim için bir hayli hareketli geçti. 29 Şubat'ta evlenmek benim fikrimdi, balayına İskoçya'ya gitmekse senin. Dünyanın herhangi bir yerinde oradan daha güzel bir yer varsa bile ben henüz görmedim. Umarım oraya sık sık gideriz.

Ben işimde terfi ettim, sense bir BBC özel yapımı için *Bir Noel Şarkısı*'nın modern uyarlamasını yazma teklifi aldın. Asıl yapmak istediğinin bu olmadığını biliyorum ama bu iş tam zamanında geldi. Pilot bölümleri başarısız olan iki dizi senaryosu yazdıktan sonra senaristlik işin sekteye uğramaya başlamıştı. Bunun herkesin başına geldiğini söyleyip duruyordun ama senin başına da geleceğini hiç düşünmediğin belliydi.

Yazarlık ve senaristlik hakkında kitaplar okuyarak, kendi kendime hikâye anlatıcılığını öğrenmeye çalışarak sana destek olmaya çabalıyorum ve sen de hep benden yazdıklarını okumamı istiyorsun. Sürecin parçası olmak hoşuma gidiyor, ilk okurun olmanın yanı sıra kimi eserlerini düzenlemeye de başladım. Taslağın orasına burasına bir iki not düşüyorum sadece, senin de ~~çok genellikle bazen~~ hoşuna gidiyor gibi. Keşke elimden daha fazlası gelse. Sana ve hikâyelerine canıgönülden inanıyorum.

Bir senaristle evli olmak insanların düşündüğü kadar şaşaalı değil, Notting Hill'de bir stüdyo dairede yaşamak da öyle. Karı koca olarak sabah rutinimiz hemen hemen hiç değişmez. Sıradan bir günse beni yanağımdan öpüp yataktan kalkar, robdöşambrını giyer, kahve yapıp ekmek kızartır, sonra da dairenin bir köşesindeki küçük masana oturup çalışmaya başlarsın. İşinin özü, saatlerce ~~hayaller âlemine dalmanı~~ dizüstü bilgisayarının ekranına bakmak, ara sıra da klavyeyle bir şeyler yazmaktan ibaretmiş gibi görünüyor. Bilgisayarının başına sabah erkenden oturmayı seviyorsun ama bu seni kimi zaman gecenin bir yarısına kadar çalışmaktan alıkoymuyor. Öyle ki, bazen yalnızca uyumak ve yemek yemek için ara veriyorsun. Ama sorun değil. Can sıkıntısı eşiğinin düşük olduğunu ve çalışmanın en sevdiğin tedavi yöntemi olduğunu öğrendim artık.

Bugün sıradan bir gün olsaydı üniformamı yatağın üzerinde ütüler –ütü masamız olmadığı gibi onu koyacak yerimiz ya da ona gerçekten ihtiyacımız da yok– kumaş hâlâ sıcakken üzerime giyerdim. Senden kalan kahveyi termosuma doldur-

duktan sonra Bob'u da yanıma alıp külüstürüme atlayarak işe doğru yola koyulurdum. Battersea Köpek Barınağı'nda her gün "evcil hayvanını işe getirme" günü sonuçta.

Ama bugün sıradan bir gün değil.

Bugün bizim birinci evlilik yıldönümümüz, hafta sonu ve dahası uyanır uyanmaz son derece heyecan verici bir şey okudum.

"Ölmüş!"

"Kim ölmüş?" diye sordun gözlerini ovuşturarak.

Sesin normalden bir oktav daha kalındı, kırmızı şarap içip yattığın her gecenin sabahında olduğu gibi. Çok içmeye başladın ama ucuz alkol, içinde sıkışıp kaldığın gece yarılarına kadar yazma tekerleğini yağlamaktan başka bir işe yaramıyor. İyi şarabı da biz alamıyoruz. Kıtı kıtına geçinebildiğimizden sabahlara kadar uyuyamıyoruz ya zaten.

Haber başlığını okuyabilmen için telefonumu sana çevirdim.

"Henry Winter."

"Henry Winter mı ölmüş?" dedin yerinden doğrulup dikkatini yarım yamalak da olsa bana çevirerek.

Henry Winter'ın en sevdiğin yazar olduğunu biliyordum, sık sık ondan ve kitaplarından, kitaplarını ekranda görmeyi ne kadar istediğinden bahsederdin. Deneyimli yazar ünlü olmamakla ünlü, nadiren röportaj veriyor ve yirmi yılı aşkın süredir hiç değişmedi: Darmadağınık ak saçlarıyla ve görüp görebileceğin en mavi gözlerle asık suratlı bir ihtiyar. İnternetteki birkaç fotoğrafının hepsinde tüvit ceket giyiyor, papyon takıyor. Bana kalırsa bu kılık onun maskesi: Ardına saklandığı bir persona. Ben ne o adamı ne de onun eserlerini senin kadar seviyorum ama bu onun tüm zamanların en iyi yazarlarından biri olduğu gerçeğini değiştirmez tabii. Polisiye romanları ve tüyler ürpertici gizem-gerilim kitapları dünya genelinde toplamda yüz milyondan fazla sattı, edebiyat dünyasının en usta kalemlerinden biri. ~~Soğuk nevalenin teki olsa bile.~~

"Hayır, Henry Winter sağ salim yaşıyor." *Ne yazık ki*, dememek için kendimi zor tuttum. "O herif bizi bile gömer. Temsilcisi ölmüş."

Umduğum şekilde tepki vermeni bekledim ama senin tek yaptığın esnemek oldu.

"Bana neden söylüyorsun?" diye sordun gözlerini yumup yorganın altına geri girerek. Otuzlu yaşlar sana yakıştı biliyor musun? Gittikçe daha yakışıklı oluyorsun.

"Nedenini biliyorsun," dedim.

Bilmiyormuş gibi davranmayı bıraktın ama yine de başını salladın. "Romanlarının televizyona ya da sinemaya uyarlanmasını hiç kabul etmedi. Hiç. Temsilcisinin ölmesi bu durumu değiştirmeyecek, hadi değiştirdi diyelim, Henry Winter hayatı boyunca herkese hayır demişken eserlerinin senaryosunu *benim* yazmamı asla kabul etmez."

"Eh, bu tavırla şansının olmadığı kesin. Ama şimdi suyun başını tutan kişi oyundan çıkmışken denemeye değmez mi? Kitapların senaryolaşmasını istemeyen belki de temsilcisiydi? Bazı yazarlar temsilcileri ne derse onu yaparlar. Henry Winter'ın kabul ettiğini bir düşünsene."

Saçların gözlerinin önüne düşmüştü –yazmakla o kadar meşgulsün ki berbere gidecek vakit bile bulamıyorsun– o yüzden ne düşündüğünü anlayamadım. Ama gerek yoktu. Henry Winter romanlarından birini uyarlamana izin verirse bunun kariyerinde çığır açacağını ikimiz de biliyorduk.

"Bana sorarsan menajerinden bir toplantı ayarlamasını isteyerim," dedim.

"Menajerim benden sıkıldı. Ona yeterince para kazandırmıyorum."

"Hiç de bile. Senaryo yazarlığı vefasız bir iştir ama sen BAFTA ödüllü bir senaristsin..."

"O ödülü yıllar önce aldım..."

"Muazzam bir özgeçmişin var..."

"O zamandan beri bir tek ödüle aday gösterilmedim..."

"Ve bir sürü de başarılı uyarlaman. Şansını denemenin sana ne zararı olur?"

"Ne yararı olur? Hem Henry Winter'ın temsilcisi ölmüşse zavallı adam şimdi yastadır. Böyle zamanda aramak ayıp olur."

"Bu ayın kirasını ödememek de ayıp olur."

Hayranı olduğun bazı yazarlar hakkında bu denli saf olman beni hayretlere düşürüyor. Tanıdığım en zeki insanlardan birisin ama yazarlara ~~çok çabuk kanıyorsun~~ pembe gözlükle bakıyorsun. Birinin iyi kitap yazabilmesi onu iyi biri yapmaz.

Bu savaşı taktik değiştirmeden kazanamayacağımı fark edince komodinin çekmecesini açıp ambalaj kâğıdına sarılı küçük bir paket aldım.

Paketi yatağın üstüne koyduğumda, "Bu ne?" diye sordun.

"Aç da bak."

Paketin ipini ambalaj kâğıdını saklamak istermişçesine özenle açtın. Çocukken ikimizin de "benim" diyebileceğimiz pek eşyamız olmamıştı, dolayısıyla bizim gibi insanlar bu "onarıp yeniden kullanma" alışkanlığını yetişkinlikte de sürdürürler. Düğünümüzü yapacak parayı denkleştirmek bizim için bu seneki bir diğer zorluktu. Sıkıntı salon değildi; iki tarafın da ailesi olmadığından ve Londra'da oturan sadece birkaç yakın dostumuz olduğundan evlendirme dairesindeki sandalyelerin çoğu boş kalmıştı. Annenin safir yüzüğüne bayılmıştım. Parmağıma da tam olmuştu –sanki başından beri benimmiş gibi– ama yine de daha alyanslar, damatlık ve gelinlik alınacaktı. Evlenmek çok pahalıya mal oluyor ki paran yoksa pek duymak istemeyeceğin bir kelime bu.

Hediyeni ışığa doğru tuttuğunda, "Bu bir kâğıttan turna kuşu," diye açıkladım seni sorma zahmetinden kurtararak. "Birinci evlilik yıl dönümlerinde çiftler birbirlerine geleneksel olarak kâğıt verirler, geçen hafta bir gece yarısı Battersea Köpek Barınağı'nın kapısına Origami adında bir poodle bıraktıklarında aklıma bu fikir geldi. YouTube'da origami yapma vi-

deoları izleyerek öğrendim, mutluluk ve şans sembolü olduğu için de turna kuşunu seçtim."

"Çok... güzelmiş," dedin.

"Baht açıklığı için."

Bunu duyduktan sonra daha çok seveceğini biliyordum. Çünkü sen, hayatımda tanıdığım en batıl inançlı adamsın. Aslına bakarsan saksağanlara selam vermeni, merdiven altından geçmemeni, içeride şemsiye açan insanlara hayretle bakmanı seviyorum. Bana çok sevimli geliyor. İyisi olsun kötüsü olsun, şansı son derece ciddiye alıyorsun.

Küçük kâğıttan turna kuşunu cüzdanına koyduğunu görünce gülümsedim. Acaba onu sonsuza kadar orada taşıyacak mısın? Umarım taşırsın, taşıyacağını düşünmek hoşuma gidiyor. Tabii daha şanslı başka bir şey bulmadığımız sürece.

"Unutmadım," dedin. "Sadece bugün kutlayıp kutlamayacağımızı bilemedim. Teknik olarak 2012'ye kadar evlilik yıldönümümüz yok."

"Öyle mi?"

"Eh, biz 29 Şubat 2008'de evlendik. Bugün ayın 28'i. Bir sonraki artık yıl üç yıl sonra."

"O zamana kadar ölebiliriz."

"Ya da boşanabiliriz."

"Deme öyle."

"Affedersin."

Son zamanlarda çok meşgulsün. Unutmana şaşırmadım. Hem sen erkeksin, yıl dönümlerini unutmak sizin doğanızda var.

"Artık bir şekilde gönlümü alırsın," dedim.

Bunun üzerine elini pijama altımdan içeriye soktun. Sonrasında ne yaptığımızı buraya yazmama gerek olmadan hatırlayacağını düşünüyorum. Sana söylemedim ama bir dilek tutmuştum. Seneye bu zamanlar bebeğimiz olursa gerçekleştiğini bileceksin.

Bu hafta sonu –yıldönümümüz olmasına karşın– çalışman gerektiğini biliyordum, bizim ev de genellikle üç kişiye dar geldiğinden seni yazınla, Bob'u da uykusuyla baş başa bırakıp şehre dolaşmaya gittim. Yalnız başıma takılmayı severim, o yüzden senin de yalnız kalmaya ihtiyacın olmasını hiç sorun etmedim. Bir süre Covent Garden'da gezindikten sonra birkaç saat de Ulusal Portre Galerisi'nde takıldım. Galerideki yüzlere bakmayı seviyorum ama orası asla beraber gidemeyeceğimiz bir yer. Yüzleri tanıyamadıktan sonra portre galerisi gezmenin ne âlemi var?

Eve döndüğümde küçük bodrum katımızın her yeri mumlarla doluydu, öyle ki duman alarmının pillerini çıkarmak zorunda kalmıştın.

Sehpanın üzerinde –yemek masası için yerimiz yoktu– iki tabak, iki çatal bıçak takımı, iki bardak, bir şişe de şampanya vardı. Şampanyanın önünde, en sevdiğimiz Hint restoranının menüsüyle birlikte üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarf duruyordu. Ben zarfı açarken Bob'la sen beni izliyordunuz.

EVLİLİK YILDÖNÜMÜMÜZ KUTLU OLSUN!

Kartın arka yüzünde böyle yazıyordu. Ön yüzünde yazanlarsa o kadar anlaşılır değildi: Kabul etti.

"Ne demek bu?" diye sordum. Yüzündeki gülümsemeden, gözlerindeki bakıştan anlamıştım aslında ama inanamıyordum.

"Karşında, Henry Winter'ın romanlarından birini uyarlamasına güvenilmiş, tarihteki ilk senarist duruyor," dedin maçı kazandıran golü atmış bir okul çocuğu gibi gülümseyerek.

"Sen ciddi misin?"

"Neredeyse her zaman."

"O zaman ne duruyoruz, patlatalım şampanyayı!"

"Bu işi kâğıttan turna kuşun sayesinde aldım," dedin şampanyanın mantarını açıp bardaklarımızı –flüt kadehlerimiz yoktu– doldurarak. "Menajerim durduk yere beni arayıp Henry Winter'ın benimle görüşmek istediğini söyledi. Sabah

sen de aynı şeyden bahsedince başta rüya gördüğümü sandım ama rüya değildi, gerçekti! Öğleden sonra buluştuk."

Bardaklarımızı tokuşturduk. Sen küçük bir yudum alırken ben ağzımı doldurdum.

"Sonra ne oldu?"

"Menajerim bana Kuzey Londra'da bir yerin adresini verip saat tam birde orada olmamı söyledi. Evin kocaman bir bahçe kapısı vardı, zile basıp kapının açılmasını bekledim, sonra –evin temizlikçisi olduğunu düşündüğüm– bir kadın beni kütüphaneye götürdü. Âdeta bir Henry Winter polisiye romanında gibiydim; öyle ki ışıklar birdenbire sönecek, biri şamdanla üzerime saldıracak diye korktum. Ama sonra içeriye o girdi, tahminimden biraz daha kısaydı ama üzerinde tüvit ceket ve mavi papyon vardı. Bize iki kadeh viski doldurdu – daha sonra başka kadehler de içtik– ve konuşmaya başladık."

"Sonra senden kitaplarından birini uyarlamanı mı istedi?"

Başını salladın. "Yoo, hiç konusu geçmedi."

Sen öyle söyleyince hevesim kursağımda kaldı.

"Onun romanlarından, hepsinden tek tek konuştuk, sonra bana kendim hakkında sorular sordu... senin hakkında da. Ona benim için yaptığın kâğıttan turna kuşunu gösterdiğimde bir tek o zaman gülümsedi. Bütün öğleden sonra hayal gibi geçti, sanki kendi kafamda uydurmuşum gibi ama Henry'nin evinden çıktıktan yarım saat sonra menajerim arayıp Henry'nin ilk romanı *The Doppelganger*'ın uyarlamasını yazmamı istediğini söyledi. Henry beğenirse satabilirmişim! Dalavereye bak!"

"O kelime en son savaş zamanı kullanılmıştı," diye sataştım sana. "Günün kelimesi mi yapsak onu, hatta yılın kelimesi?"

Sonra ağladım.

Sen bunları mutluluk gözyaşları sandın, eh, birkaç damlası öyleydi.

"Seninle gurur duyuyorum," dedim. "Bak göreceksin, her şey değişecek. Hele sen bir Henry Winter kitabının ilk senar-

yosunu yaz, stüdyolar onlarla çalışman için kapında yatacaklar," diye ekledim çünkü öyle olacağını biliyordum. Sonra yine kadeh tokuşturduk ve ben şampanyamı kafama diktim.

Şişeyi bitirdikten sonra başarını en sevdiğim şekilde kutladık; bir günde iki kere! Sonuç itibarıyla pek çok taslak sayfası zarar gördü ama evimiz büyük bir yer değildi ve yatak odasına kadar dayanamazdık. Bazı bakımlardan bu gece hayatımızın en güzel gecesiydi. Ama şimdi sen mışıl mışıl uyuyorsun, bense ayaktayım –her zaman olduğu gibi– ve şimdi evlendiğimizden beri ilk defa senden saklamak zorunda olduğum yeni bir sırrım var. Seninle paylaşabileceğimden emin olmadığım bir sır. Hayatımızı fırsat iplikleriyle, şans düğümleriyle öreriz; kimse deliklerle dolu bir gelecek istemez. Ama Henry Winter'ın kitabını sana tamamen benim sayemde emanet ettiğini öğrenirsen bunun ilişkimizi bitirebileceğinden korkuyorum.

Anlaşılan bu mektubu da sana şimdi veremeyeceğim. Belki bir gün.

Sevgilerimle,
Karın
xx

AMELIA

Adam eskimiş döşeme kapağını kaldırdı. Aşağıya inen taş basamaklar vardı, tereddüt etmeden basamakları inmeye koyuldu.

Ben arkasından, "Dikkatli ol," diye seslenince güldü.

"Merak etme, çoğu şapelde mahzen vardır. Hem en kötü ne olabilir ki? Tabii burası, binada en son kalan kişilerin cesetleriyle dolu gizli bir zindan değilse. Gerçi kokunun sebebini açıklayabilirdi bu."

Yerimden kıpırdamadıysam da Adam gözden kaybolana kadar ayak seslerini dinledim. Sonra fenerin ışığı titreşti, ardından da söndü.

Çıt yoktu.

Nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Ama sonra Adam küfretti ve aşağıda bir ışık yandı.

"İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim, iyiyim, fener sönünce kafamı alçak tavana çarptım. Pili bitti herhalde. Ama bir ışık düğmesi buldum ve burada hayaletlerden ya da oluklardan eser olmadığını, bununla birlikte rafların şarap dolu olduğunu bildirmekten mutluluk duyarım!"

Adam yüzünde kocaman bir gülümseme ve elinde toz kaplı bir kırmızı şarap şişesi, muzaffer bir kâşif edasıyla yukarıya çıktı. Araya taraya bir tirbuşon buldum ve ikimiz de şarap gurmesi olmasak da birer yudum aldıktan sonra 2008'in Ribera del Duero için muazzam bir yıl olduğuna karar kıldık. Kimileri evliliğin şaraba benzediğini, yıllandıkça güzelleştiğini söyler ama bence bu biraz da üzümüne bağlı. Diğerlerinden daha güzel yıllarımızın olduğu su götürmezdi, mümkün olsaydı o yılları şişelerdim.

O bir kadeh şaraptan ve karnımızı doyurduktan sonra rahatlamaya başladım. Dondurulmuş köri soslu tavuk mikrodalgada ısıtıldığında tadı şaşırtıcı derece güzeldi, salondan çok kütüphaneye benzeyen odada şöminenin karşısında şaraplarımızı yudumlarken gevşemeye başladığımı hissedebiliyordum. Ateşin rahatlatıcı tıslamaları ve çatırtıları âdeta hipnotize ediciydi; alevler sekip salınır gibi görünüyor, kitap dolu odanın her yanına değişik gölgeler düşürüyordu.

Dışarıda fırtına şiddetini biraz daha artırmıştı. Kar hâlâ yağıyor, rüzgâr hâlâ uğulduyordu ama ateşin karşısındaki kanepede biz gayet sıcaktık. Bob yerde ayağımızın dibinde usul usul horluyordu ve belki yol yorgunluğundan belki de şaraptan ama kendimi tuhaf biçimde... hoşnut hissediyordum. Elim Adam'ın eline doğru uzandı –en son ne zaman birbirimize dokunduğumuzu hatırlamıyordum– ama yanmaktan korkar gibi aniden duruverdi. Sevgi piyano çalmak gibiydi, alıştırma yapmazsanız nasıl göstereceğinizi unutuyordunuz.

Adam'ın bana baktığını hissedebiliyordum ama gözlerimi ellerimden ayırmadım. Bana baktığında ne görüyordu acaba? Bulanık bir çehre mi? Bir insanın tanıdık ama tanımlanamaz hatlarını mı? Beni de herkes gibi mi görüyordu?

On yıl, unuttuğun biriyle evli olmak için uzun bir süre.

Bu hafta sonu tatili konusunda ona bütünüyle dürüst olmamıştım. Birçok konuda ona bütünüyle dürüst olmamıştım ve bazen bunu *onun* da bildiğini düşünüyordum. Ama kendime bunun mümkün olmadığını söylüyordum. Randevu geceleri yap-

mayı, evlilik terapistine gitmeyi denemiştik ama birlikte daha fazla zaman geçirmekle ayrı ayrı daha az zaman geçirmek her zaman aynı şey değildi. Aşağıdaki kayalıkları görmeden uçurumun kenarına bu kadar yaklaşamazdınız; kocam bütün olayı bilmese de bu hafta sonunun aramızda kırılan şeyi tamir etmek için son şansımız olduğunu biliyordu.

Bilmediğiyse, işler planlandığı gibi gitmezse eve sadece birimizin döneceğiydi.

ADAM

Yemekten sonra konuşmadan oturuyorduk. Dondurulmuş köri soslu tavuk beklediğim gibi tatsız tuzsuz değildi, şarapsa bir hayli güzeldi. Bir bardak daha içerdim. Derken Amelia'nın kanepenin üzerindeki elinin benimkine ne kadar yakın durduğunu fark ettim. Kuvvetli bir arzuyla elini tutasım geldi ama bu nereden çıktı bilemedim; duygusal yakınlık evliliğimizden firar edeli çok olmuştu. Tam ben Amelia'nın eline uzanacakken elini çekip kucağına koydu. Bu hafta sonu aslında olacakları, yapmayı planladığım şeyi düşününce böylesi daha iyiydi.

Büyük şöminede dans eden alevleri seyrederken aklım başka yerlere gitti. Çoğunlukla işe. Son on yılda Henry Winter'ın üç romanını uyarlamıştım ve her biriyle gurur duyuyordum. O üç senaryo için yeşil ışık almak kariyerimin miladı olmuştu ama Henry Winter'la uzun zamandır görüşmemiştim. Neden durduk yere aklıma gelmişti bilmiyordum. Bu odadan olsa gerekti, oturma odasından ziyade kütüphaneye benziyordu. Henry buraya bayılırdı.

Şu sıralar işsizdim. Menajerimin gönderdiği hiçbir proje il-

gimi çekmiyordu ve yeniden kendime ait bir şeyler üzerinde çalışmanın zamanı gelmiştir belki diye düşünüyordum. Aslında bunu uzun süredir düşünüyordum ama galiba özgüvenimi yitirmiştim. Belki de şimdi doğru zaman...

"Madem bir süre boştasın, kendi senaryolarından birini yeniden gözden geçirsene," dedi Amelia, düşüncelerimi duymuş gibi araya girerek. Daima aklımı okuyabilmesinden nefret ediyordum, kadınlar bunu nasıl *beceriyorlardı*?

"Doğru zaman değil," dedim.

"Şu *yıllarca* üzerinde çalıştığın senaryoya ne dersin, o yeniden gözden geçirmene değmez mi?"

En sevdiğim senaryonun adını hatırlamıyordu bile. Bu neden canımı sıkmıştı bilmiyorum ama sıkmıştı işte. Eskiden işimle çok daha alakalıydı, yazdıklarımı sahiden umursardı. Ama şimdilerdeki ilgisizliği beni istemediğim kadar üzüyordu.

"Menajerim senaryosunu benim üstlenebileceğim sekiz bölümlük yeni bir gerilim dizisi olduğunu söyledi. Yine romandan uyarlama. Ama bu seferki eski bir roman..." Omzumun üzerinden kitaplıklara doğru baktım. "Hatta şu raflarda bir kopyası olabilir."

Ama karım mizah anlayışından yoksun olduğundan, "Hani bu hafta sonu çalışmak yoktu?" diye çıkıştı.

"Şaka yaptım, hem konuyu açan *sendin*!"

"Aklının işte olduğu belliydi çünkü. Ayrıca gözlerinde, yanımda otursan bile aslında yanımda olmadığın zamanlarda beliren o boş bakış vardı."

Ben onun gözlerinde nasıl bir bakış olduğunu göremiyordum ama bu ses tonundan nefret ediyordum. Amelia anlamıyordu. Benim her zaman bir hikâye üzerinde çalışmam gerekiyordu yoksa gerçek dünyanın gürültüsüne katlanamıyordum. Son zamanlarda ne desem tersine gidiyordu. *Sessiz* kalırsam surat asıyordu, ağzımı açınca da mayın tarlasında yürüyormuşum gibi hissediyordum. İki ucu boklu değnek. Ona Henry Winter'la olanları anlatmamıştım çünkü onu da anlamazdı. Henry de ki-

tapları da benim için işten ibaret değillerdi, ben Henry'yi babam yerine koymuştum. Onun benimle aynı hisleri paylaştığını sanmıyordum ama hislerin gerçek olması için karşılıklı olmasına gerek yoktu.

Rüzgâr yüzünden vitray camlar zangırdıyordu ama aklımdaki en gürültülü düşüncelerin sesini bastıracak her şey kabulümdü. Amelia'nın o düşünceleri duymasını istemiyordum. Ellerimle bir şey yapmaya ihtiyacım vardı; onun elini tutma arzum geçmişti ve telefonum olmadan parmaklarım boşta kalmış gibi hissediyordum. Cebimden cüzdanımı çıkarıp deri gözlerinin arasında kâğıttan turna kuşunu buldum. Bu şapşal eski origami kuş bana hep şans getirmiş, beni hep rahatlatmıştı. Amelia'nın bakışlarını umursamadan onu bir süre elimde tuttum.

"Bu kâğıttan kuşu yıllardır yanımda taşıyorum," dedim.

İçini çekti. "Biliyorum."

"Londra'daki gösterişli evinde Henry Winter'la ilk kez görüştüğümde ona da göstermiştim."

"O hikâyeyi hatırlıyorum."

O kadar bıkkın ve mutsuz konuşuyordu ki benim de öyle hissetmeme neden oldu. Ben de onun tüm hikâyelerini duymuştum, hiçbiri de heyecan verici değildi.

Keşke insanlar da kitaplar gibi olsalardı.

Bir romanın yarısına gelip de beğenmediğinizi fark ederseniz onu bir kenara bırakıp yenisini bulabilirdiniz. Aynısı filmler ve diziler için de geçerliydi. Öyle yaptınız diye kimse sizi yargılamazdı, vicdan azabı duymazdınız, siz söylemek istemediğiniz takdirde kimse bilmezdi bile. Ama insanlar söz konusu olduğunda sonuna kadar gitmek zorunda kalırdınız ve ne yazık ki herkes sonsuza dek mutlu yaşamazdı.

Kar sulusepkene dönmüştü. İri, hırçın damlalar camlara vurduktan sonra gözyaşı misali süzülerek aşağıya akıyordu. Bazen ben de ağlamak istiyordum ama ağlayamazdım. Çünkü öylesi, karımın aklındaki benle uyuşmazdı. Hepimiz kendi hayat hikâyemizin yıldızlarını seçmekle yükümlüyüz, Amelia da beni

kocası rolüne seçmişti. Evliliğimiz bir açık seçmeydi ve ikimizin de hak ettiğimiz rolleri aldığımızı sanmıyordum.

Amelia'nın yüzü bir bulanıklıktan ibaretti, yüz hatları öfkeli bir deniz gibi kabarıyordu. Sanki karımın değil de bir yabancının yanında oturuyordum. *Sabahtan beri* dip dibeydik, artık bunalmaya başlamıştım. Ben yalnız başına olmayı seven, yalnız başına olmaya ihtiyaç duyan biriydim. Amelia neden bu kadar... boğucu olmak zorundaydı bilmiyordum.

Kâğıttan turna kuşunu parmaklarımın arasından çekip aldı.

"Geleceğe odaklanacağına bütün vaktini geçmişte yaşayarak geçiriyorsun," dedi.

"Dur, yapma!" diye bağırmama kalmadan uğurumu ateşe attı.

Ekose kanepeden fırladığım gibi şömineye elimi daldırarak kuşu geri aldım, az kalsın elim yanacaktı. Kâğıdın bir kenarı tutuşmuştu ama onun dışında zarar görmemişti. Fakat bu yaptığı, bardağı taşıran son damla oldu. Son perde. Şimdiye kadar emin değildiysem bile artık emindim, her şeyin tek kalemde biteceği âna kadar saatleri saymaya başladım.

PAMUK

Yılın kelimesi:
mabet *isim.* Kişinin canı sıkkınken inzivaya çekildiği yer. Sinir atmak için kullanılan özel oda ya da sığınak.

28 Şubat 2010 – ikinci evlilik yıldönümü

Sevgili Adam,
Bir yılı daha geride bıraktık, hem de ne güzel bir yılı! İlk Henry Winter uyarlamanı sattığından beri hiç olmadığın kadar meşgulsün. Senaryoyu açık artırmada satın alan Hollywood stüdyosu o 120 sayfa için benim on yılda kazanacağımdan çok daha fazla para ödedi. Muhteşem bir şeydi, senin adına çok mutluyum ama bizim adımıza çok üzülüyorum çünkü artık birbirimizi eskisinden de az görüyoruz. Artık bana da tavsiyelerime de ~~eskisi kadar~~ ihtiyacın kalmadı. Ama anlıyorum. Gerçekten.

Son on iki ayda senin hayatında köklü değişiklikler oldu ama ne yazık ki aynısı benim için geçerli değil. Hâlâ bebeğimiz yok. Gerçi sözünü tutup yıldönümümüz için işe biraz ara verdin –son birkaç aydır böyle bir şey mümkün dahi değildi– böylece hafta sonu kısa bir tatile çıkabildik. Komşuyla konuşup Bob'u ona bıraktın, bana bavulumu hazırlamamı, pasaportumu da yanıma almamı söyledin ama nereye gideceğimizi söylemedin. Köpek tüyleriyle kaplı kotumu çıkarıp Notting Hill'deki bir hayır kurumu mağazasından aldığım marka elbiseyi giydim, hatta yeni rujumu bile sürdüm.

Yıldönümümüzü kutlamak üzere evden çıktığımızda hemen bir taksi çevirdin. Taksinin bizi St. Pancras'a... ya da havaalanına götüreceğini sandım. Ama Londra'nın bitmek bilmeyen trafiğinde yarım saat cebelleştikten sonra, şehrin en sevdiğin kesimlerinden biri olan Hampstead Village'daki bir mahallede durduk. Henry Winter'ın orada bir evi vardı, muhtemelen o yüzden o kadar seviyordun. Çok lüks bir muhitti ama bizim gibi insanların bu muhite pasaportla girmek zorunda olduklarını sanmıyordum, o yüzden bana neden pasaportumu yanıma almamı söylediğini merak ettim.

Taksiciye ücreti ödeyip cömert de bir bahşiş verdikten sonra elimizde bavullarımızla taksiden indik, sonra sen elini cebine attın.

"O ne?" diye sordum cebinden çıkardığın küçük ama kusursuzca paketlenmiş hediyeye bakarak. Kurdelesi öyle güzel bağlanmıştı ki acaba başkasına mı bağlattın diye merak ettim.

"Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun," dedin sırıtarak.

"Pazar gününe kadar hediyelerimizi vermeyecektik..."

"Aa, öyle miydi? Şimdi vermeyeyim o zaman."

Şık paketi elinden kaptım. "Gördüm bir kere, açsam da olur. Umarım içinden pamuk çıkar. Evliliklerinin ikinci yılını kazasız belasız atlatan çiftler geleneksel olarak birbirlerine pamuk verirler."

"Bugün kazasız belasız atlatıldığı için şükredilecek değil

kutlanılacak bir gün, hem bu kadar talepkâr biriyle evlendiğimi bilmiyordum."

"Hayır, biliyordun," dedim paketi dikkatlice açarak.

Açtığımda içinden küçük bir kafide kutu çıktı –mücevher kutusuna benziyordu– ve turkuaz rengiydi, yani en sevdiğim renk. İçimden bir ses kutunun içinde küpe olduğunu söylüyordu ama kapağını açtığımda bir anahtar buldum.

"Bu sokaktaki herhangi bir evde oturabilecek olsaydın hangisini seçerdin?" diye sordun.

Önünde durduğumuz eski, müstakil, çift cepheli Viktoryen eve baktım. Kırmızı tuğladan duvarlarını mor salkımlar ve sarmaşık dalları sarmıştı. Cumbalardan bazılarının camları kırılmış, kalanlarsa tahta çakılarak kapatılmıştı. Burası kapsamlı bir tadilatla canlandırılabilecek bir yerdi –harabeye dönmüştü ama çok güzeldi– derken evin önündeki SATILDI tabelasını gördüm.

"Sen ciddi misin?" diye sordum.

"Neredeyse her zaman."

Kendimi eline çikolata fabrikasının anahtarı verilmiş çocuk gibi hissediyordum.

Evin kapısı kutuyla aynı turkuaz rengindeydi ve binanın diğer yerlerinin aksine yeni boyanmıştı. Anahtarla kapıyı açtığımda kendimi tutamayıp ağladım; yıllarca ~~boktan~~ küçücük bir stüdyo dairenin kirasını ödemeye zorlandıktan sonra şimdi bize ait bir evimiz olduğuna inanamıyordum.

Evin içi de dışı kadar harabeydi. Bir kere buram buram rutubet kokuyordu, döşeme tahtaları yer yer noksandı, duvar kâğıtları soyulmuştu, eski zamanlardan kalma aydınlatmaların ve armatürlerin üzerini toz kaplamış, örümcek bağlamıştı. Bir zamanlar ampullerin takılı olduğunu tahmin ettiğim tavandaki deliklerden gevşek teller sarkıyordu, duvarlardan bazılarına grafitiler çizilmişti. Yine de görür görmez âşık oldum oraya. Geniş, aydınlık odaları tek tek gezdim, hepsi boştu ama bir yandan da sayısız olasılıkla doluydu.

"Evi sen mi dekore ettin?" diye sordum, sen de güldün.

"Hayır. Belki sen dekore etmek istersin diye düşündüm. Biraz tadilat yapmak gerekiyor tabii..."

"Biraz mı?"

"Ama başka türlü kesinlikle alamazdık."

"Buraya bayıldım."

"Gerçekten mi?" diye sordun.

"Evet. Ben sana çorap almıştım."

"Ama bütün sürprizi bozdun şimdi..."

"En azından benim hediyem pamuktan yapılma."

"Tuğla yılı ne zaman? O zamana kadar bekleyebiliriz..."

Kaygılarıma engel olamayarak eğlencemizi berbat ettim. "Burayı almaya gücümüz yeter mi sahiden?"

~~Yalanını~~ Çekimserliğini gizlemek için gülümsedin ama ben yine de gördüm. Cevap vermeden önce sözlerini dikkatlice tartmayı sever, söylemek istediğinden ne çoğunu ne de azını söylersin.

"Evet, iyi bir yıl geçirdik. Ben çalışmaktan tadını pek çıkaramadım ama bence her zaman hayalini kurduğumuz hayatı yaşamaya başlamanın vakti geldi artık. Sence de gelmedi mi? Yavaş yavaş yenileriz diye düşündüm... Tadilatın bir kısmını kendimiz hallederiz. Burayı kendi mabedimiz yapar, kalan ömrümüzü bu evde geçiririz." Daha sonra sözlükten "Mabet" kelimesine bakmayı aklımın bir kenarına yazdım. "Giriş katını beğendiysen bir de üst katı görmelisin," dedin.

Merdiveni eski tahta tırabzana tutunarak çıkmış, adımlarımı dikkatle atmıştım; karanlıkta kırık basamaklardan birine basıp da bileğimi burkmak istemiyordum. Neredeyse tüm yüzeyler örümcek ağı, toz ve kir kaplıydı ama günün birinde buranın ne kadar güzel olabileceğini şimdiden görebiliyordum. Hem bu zamana kadar işten hiç kaçmamıştım.

Senin peşinden sahanlık boyunca yürüdüm, sonra büyük bir yatak odasına ulaştık. Yatağın –evdeki tek eşya oydu– ne kadar güzel yapıldığını görünce nefesim kesildi, üstelik yerde buz kovası içinde bir şişe şampanya vardı.

"Çarşaf yüzde yüz Mısır pamuğu. Gördün mü bak, unutmadım. Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun, Bayan Wright," dedin beni kollarının arasına alarak.

"Diğer yatak odaları ne olacak?" diye sordum.

"Bence artık onları doldurmak için çalışmalara başlamayız, ne dersin?"

Üç gündür buradayız, evden sadece yürüyüş yapmak ve yiyecek almak için çıkıyoruz. Bu muhteşem hafta sonu için, bana musmutlu bir yıldönümü yaşattığın için ve de hayatımın aşkı olduğun için sana çok teşekkür ederim. Burayı her zaman hayalini kurduğumuz, ömrümüzü geçireceğimiz yuvamız yapana kadar tüm boş vakitlerimi tadilatla ve odaları dayayıp döşeyerek geçirmeyi planlıyorum. Şu anda olduğumdan daha şanslı olduğumu hayal etmek çok zor.

Sevgilerimle,

Karın

xx

AMELIA

Şu anda olduğumdan daha mutsuz olduğumu hayal etmek çok zordu.

Kâğıttan turna kuşunu ateşe atmak istememiştim, sadece birden... sinirlenmiştim işte. Ama suç bende değil, beni bu hâle getirdiği için ondaydı. Turna kuşunu cüzdanına geri koyduktan sonra dönüp bana baktığında gözlerinde yalnızca nefret vardı.

"Affedersin, neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyorum," dedim ama Adam karşılık vermedi.

Kendimi bazen işyerinde her gün gördüğüm terk edilmiş hayvanlardan biri gibi hissediyordum çünkü kocamın varı yoğu yazmaktı, yazdıklarının içinde kaybolup giderdi. Beni ardında bırakarak. Unutarak. Benim mesleğimde bu dönem yılın en zor zamanıydı. Noel'de köpek alanların çoğu Sevgililer Günü civarı onları hayatları boyunca istemediklerini fark ederlerdi. Bu hafta barınağa Şanslı adında bir Alman kurdu getirilmişti, ne yazık ki tasmasında adresi yazmıyordu. Yazsaydı, sahiplerini bulup onları hapse attırmak için ne gerekiyorsa yapardım. Şanslı'yı yağmurda bir sokak lambasına bağlamışlardı, çok zayıftı, açlıktan

ölüyordu, pirelenmiş ve pislik içinde kalmıştı, sırılsıklamdı. Veteriner bedenindeki yaraların ancak uzun bir süre boyunca şiddet görmesi sonucu oluşabileceğini söylemişti. O zavallı ihtiyar köpek hiç de "şanslı" değildi, aynı şekilde Adam'ın cüzdanında sakladığı kâğıttan turna kuşu da öyle. Saçma bir batıl inançtı, o kadar.

Adam, "Neden hep bu kadar sinirlisin anlamıyorum," deyince daha da sinirlendim.

"*Sinirli* değilim," dedim sinirle. "Sadece bu ilişkide çabalayıp duran tek taraf olmaktan yoruldum. Artık hiç konuşmuyoruz. Sanki kocamla değil de bir ev arkadaşıyla yaşıyor gibiyim. *Günümün* nasıl geçtiğini sorduğun yok, *işimin* nasıl gittiğini sorduğun yok, nasıl *hissettiğimi* sorduğun yok. Varsa yoksa, *Akşama ne yaptın?* ya da *Mavi gömleğim nerede?* ya da *Anahtarlarımı gördün mü?* Ben evhanımı değilim. Benim de bir hayatım, bir işim var. Bana kendimi o kadar itici, o kadar sevilmez, o kadar *görünmez* hissettiriyorsun ki..."

Normalde hiç ağlamazdım ama kendimi tutamadım.

Adam artık hemen hemen hiç sevgi gösterisinde bulunmuyordu, sanki nasıl yapacağını unutmuş gibiydi ama o anda hiç beklenmediğim bir şey yaptı. Bana sarıldı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ve ben ona tam olarak ne için özür dilediğini soramadan beni öptü. Layığıyla. Yanaklarımdan tutarak. İlk yıllarımızda, hayat henüz bizi farklı kıyılara savurmamışken böyle öpüşürdük.

Kocamla değil de sanki yabancı biriyle öpüşüyormuşum gibi yanaklarım kızardı.

Kendim için en iyi olanı yaparken vicdan azabı duyma konusunda bir hayli iyiydim. Ve vicdan azabı kapatma tuşu olmayan duygulardan biriydi. Bazen insanların otelden çıkış yapması gibi hayattan çıkış yapma ihtiyacı duyardım. İmzalamam gereken yeri imzalayıp anahtarı yaşadığım hayata geri vermek ve yeni bir yer bulmak isterdim. Güvenli bir yer. Ama belki de kalmaya değer bir şey vardı hâlâ.

"Uzun bir gündü, ikimiz de çok yorulduk," dedi Adam.

"İstersen yukarı çıkıp yatak odasını bulalım, erkenden yatalım," dedim.

"Önce birer kadeh daha içsek nasıl olur?"

"Güzel olur. Ben tabakları kaldırayım, gelirken şişeyi de getiririm."

Madem biraz daha içmek istiyordu, o zaman neden şişeyi mutfakta bıraktığını anlamamıştım ama gidip getirmeyi sorun etmedim. Aylardır ilk defa bu kadar yakınlaşıyorduk. Müzik susmuştu ve rüzgârın şapelde bulduğu her delikten, her çatlaktan uğuldayarak içeriye sızdığını duyabiliyordum. Taş döşeme o kadar soğuktu ki çoraplarıma rağmen ayaklarımı yakıyordu. Öbür odanın sıcağına dönmek için acele ederken vitray camlar gözüme takıldı. Yakından baktığımda son derece olağandışı olduklarını fark ettim. Camlardaki çizimler dinî tasvirler değildi, bunlar farklı renklerde bir dizi suratttı.

İçlerinden biri hareket edince olduğum yerde donakaldım.

Sonra çığlık attım çünkü camdaki beyaz surat gerçekti. Dışarıda biri vardı ve doğruca bana bakıyordu.

ADAM

Mutfağa koşup, "N'oldu?" diye sordum.

Amelia çığlık atmadan önce bir şangırtı duymuştum, şarap şişesini düşürmüş. Taş döşemenin üzeri cam kırıklarıyla doluydu, Bob camlara basmasın diye onu tasmasından tuttum. "Ne oldu burada? Sen iyi misin?"

"Hayır. Dışarıda biri var!"

"Ne? Nerede?"

"Camda," dedi parmağıyla işaret ederek.

Pencereye gidip karanlığa doğru baktım. "Ben bir şey gör–"

"Gitti çünkü. Ben bağırınca kaçtı," deyip yerdeki cam kırıklarını toplamaya başladı.

"Çıkıp bir bakayım."

"Olmaz! Delirdin mi? Dağın başındayız, kim bilir kimdir. Siktir!"

Sivri bir cam parçası elini kesmişti, kanı görünce içim bir tuhaf oldu. Ekran için her türlü korkunçluğu yazabilirdim ama gerçek hayatta tam bir ödlektim.

"Al." Amelia'ya temiz bir mendil uzattım.

Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım, saçlarının kokusu burnuma dolacak kadar yakınımdaydı. Şampuanının tanıdık kokusunu alınca mutlu olduğumuz zamanlar gözümde canlandı. Güzel bir yüzü göremiyor olabilirdim ama insanların iç güzelliğini görebildiğimi düşünürdüm. Tanıştığımız geceyi düşününce, onunla ilgili her şeyi hâlâ eksiksiz biçimde hatırlıyordum; onu tanımayı ne kadar istediğimi, buna ne kadar *ihtiyacım* olduğunu. Söz konusu insanlar olduğunda hep sezgilerime güvenmiş ve nadiren yanılmıştım. Biriyle tanıştıktan dakikalar sonra o kişinin iyi mi kötü mü olduğunu anlardım ki zaman ve hayat çoğunlukla beni haklı çıkarırdı. Neredeyse her zaman.

"Ben temizlerim," deyip onu bıraktım ve açtığım ilk dolapta faraşlı süpürge buldum.

Amelia, "Orada olduğunu nereden bildin?" diye sorunca cevap vermeden önce duraksadım.

"Şansım yaver gitti galiba. Sen iyi misin? Astım spreyini ister misin?"

Amelia astım hastasıydı ve bazen en olmayacak şeyler kriz geçirmesine neden olabiliyordu. Bir keresinde bir mağazanın vitrininde gördüğü pembe bir paltoyu aylarca almak istemişti. Bunun için para biriktirmişti. Sonunda paltoyu almış, bir kere giymiş, ertesi gün fiyatının yarı yarıya indirildiğini görünce küplere binmişti. Amelia hep tutumlu biri olmuştu, artık buna gerek olmamasına rağmen hâlâ da öyleydi.

Ağlamaklı bir sesle, "Bu hafta sonunun mükemmel geçmesini çok istemiştim," dedi. "Ama daha şimdiden tüm planlarım berbat olmaya başladı sanki..."

"Bak, burası ürkütücü bir yer, şarap içtik, dahası ikimiz de çok yorgunuz. Acaba diyorum, hayal görmüş olabilir misin?"

Çocuklarla ya da kitaplarının senaryolarını beğenmeyen, memnun etmesi zor yazarlarla konuşurken kullandığım ses tonumu kullanmıştım ve Amelia daha söylenmeye başlamadan yanlış yaptığımı anladım.

"Hayır, efendim, hayal falan görmedim. Orada. Bir. Surat. Vardı. Camın önündeydi, doğruca bana bakıyordu."

"Tamam, affedersin!" dedim cam kırıklarını çöp kutusuna boşaltırken. "Neye benziyordu?"

"Surattı işte!"

"Erkek suratı mıydı? Yoksa kadın suratı mıydı?"

"Bilmiyorum, her şey çok hızlı oldu... Dedim ya, ben çığlığı basar basmaz kaçıp gitti."

"Gizemli kâhya olabilir mi?" Amelia bana dik dik baktı ama cevap vermedi. "Ne?"

"Kâhyayı arayıp dışarıda birinin olduğunu söylesek mi?"

"Bilse ne yapacak ki?" dedim ama Amelia beni dinlemiyordu, telefonunu aramaya koyulmuştu bile.

"Harika," dedi bulunca.

"Çekmiyor mu?"

"Tek çubuk bile yok."

Sohbetimizden sıkılmışa benzeyen Bob mutfaktan çıkıp koridorun sonuna, buraya girerken içinden geçtiğimiz vestiyer odasına doğru gitti. Onun gittiğini ancak şapelin eski tahta kapısına hırlamaya başladığında fark ettik, dişlerini göstererek, tüylerini kabartarak havlıyordu. İhtiyar köpeğimiz buraya geldiğimizden beri üçüncü kez karakterine aykırı davranış sergiliyordu.

"Yeter. Ben dışarı çıkıp bakacağım," dedim montumu giyerek.

"N'olur gitme," diye fısıldadı Amelia, sanki biri bizi duyabilirmiş gibi.

"Saçmalama lütfen," dedim ona, köpeğin kayışını tasmasına takarken. "Hem Bob yanımda, o beni korur. Korursun, değil mi oğlum?"

Bob kendi adını duyunca hırlamayı bırakıp kuyruğunu sallamaya başladı.

"Bob dünyanın en kötü bekçi köpeği, kuş tüyünden korkuyor!" dedi Amelia.

"Evet ama *onlar* bunu bilmiyor. Eğer dışarıda biri varsa onu korkutup kaçırırım, sonra da yeni bir şişe açarız."

Kapıyı açmamla içeriye kar dolması bir oldu, soğuk ciğerlerimi yaktı. Derken Bob çıldırdı; hırlıyor, havlıyor, kayışını çekiştiriyordu, öyle ki onu tutmakta zorlanıyordum. Dışarısı zifiri karanlık olduğundan başta hiçbir şey göremedik ama sonra gözlerimiz karanlığa alıştığında köpeğin neden bu kadar sinirlendiğini tüyler ürpertici bir açıklıkla anladık. Dışarıda, evden yalnız bir iki metre ötede, bize bakan bir sürü göz vardı.

DERİ

Yılın kelimesi:
bibliyoklept *isim.* Hikâye çalan kimse. Kitap hırsızı.

28 Şubat 2011 – üçüncü evlilik yıldönümümüz

Sevgili Adam,
Çoğu çift evlilik yıldönümünü kendi aralarında –mesela özel bir restoranda baş başa yemek yiyerek– kutluyordur ama biz öyle kutlamadık. En azından bu yıl öyle kutlamadık. Bu gece evlilik yıldönümümüzü yüzlerce yabancının arasında geçirdik ve herkesin gözü bizim üzerimizde gibiydi.

Hayatımda partilerden senin kadar nefret eden birini daha görmedim ama son zamanlarda sık sık partilere katılır oldun. Sana asosyalsin demiyorum, ayrıca partilerden neden o kadar çekindiğini de anlıyorum. Sen bir tek yüzü bile tanıyamazken birkaç insandan daha fazlasının bir araya geldiği toplantılar-

da yer almak senin için son derece sıkıntılı. Nitekim Tower Bridge'de kim olduklarını bilmek zorunda olduğunu düşünen yüzlerce ~~kasıntı~~ insanla lüks bir film endüstrisi partisinde bulunmak, ego dolu bir mayın tarlasında gözlerin bağlı yürümek gibi olmalı.

Girişteki kadın kedi misali mırlayarak, "Direkt girin lütfen, Bay Wright," dedi. Kocaman gülümsüyordu, elinde de kalabalık bir davetli listesi vardı.

Onu diğer davetlilerin isimlerini renkli listede dikkatle kontrol ederken görmüştüm ama senin ismini kontrol etmesine gerek yoktu. Senin kim olduğunu herkes biliyordu; sen sinema tarihine adını yazdırmayı başaran acemi çaylaktın. Senaristlik zamanla ün kazandıran bir meslekti. Şansının yaver gitmediği zamanlarda buradaki insanların hiçbiri yüzüne bakmıyordu ama –Henry Winter'ın romanı sağ olsun– kariyerine gişe rekorları kıran bir film ekledikten sonra hepsi yeniden dostun olmak isteyiverdiler. Şimdilik.

Beni önemli partilere, organizasyonlara, ödül törenlerine yanında götürmeye başladın çünkü yanımıza gelenlerin kim olduğunu kulağına fısıldamamı istiyorsun, böylece tanıman gereken birini tanımayarak rezil olmayacaksın. Benim için sorun değil. Hatta –senin aksine– ben bu davetleri seviyorum, arada sırada güzel elbiseler giymek, saçlarımı yaptırmak, yeniden topuklu ayakkabılar giymek hoşuma gidiyor. Bu saydıklarım, bütün gün köpeklerle çalışan birinin normalde pek ihtiyaç duyduğu şeyler değil.

Seninle gayet etkin bir rutin oturttuk. Yıllarca senin ağzından yapımcıları, yönetici yapımcıları, yönetmenleri, oyuncuları ve yazarları o kadar çok dinlemiştim ki zihnimde onlar için birer yüz belirlemiştim zaten. Ama şimdi gerçek hayatta neye benzediklerini biliyorum ve bu gibi geceleri senin dünyandan insanlarla sohbet ederek geçiriyoruz. Onlarla pek ortak noktam olmasa da kitaplardan, filmlerden ve dizilerden konuşmak hiç de zor değil; sonuçta hikâyeleri herkes sever.

Hayatımda ilk defa Tower Bridge'in içini göreceğim için sabırsızlanıyordum, dahası içeride bedava şampanya ve Michelin yıldızlı şefin hazırladığı afili atıştırmalıklar verilecekti. Ama davetli listesinde Henry Winter'ın adını görür görmez içeriye girmek benim için bir kâbusa dönüştü. O anda anladım ki, evlilik yıldönümümüzü yabancılarla beraber geçirmemizin asıl sebebi Henry Winter'a rastlamayı ve onu sana bir kitap daha vermeye ikna etmeyi ummandı. Daha önce iki kere istemiştin zaten. Sana yalvarmamanı söylemiştim ama sen ~~hep en iyisini bildiğini sanırsın~~ dinlemedin. Yazmak, rahat hayat sürmenin zor yoluydu.

Tower Bridge'e vardığımızda, Londra'nın gece göğüne karşı nasıl ışıklandırıldığını yakından gördük. Parti çoktan başlamıştı; yukarıdan gelen müzik ve kahkaha sesleri altımızdaki karanlık Thames'in yumuşak dalgalarıyla aşık atar gibiydi. En üst katta asansörden indiğimizde bu gecenin ilginç olacağını hemen anladım. Salon hayal ettiğimden küçüktü, hatta salondan ziyade film sektöründen insanlarla tıklım tıklım dolu uzun bir koridora benziyordu. Bir garson elinde şampanya tepsisiyle akrobatik hareketler yaparak yanımızdan geçerken ondan iki kadeh alarak yükünü hafiflettim. Sabah ne olur ne olmaz diye hamilelik testi yapmıştım, içmemem için bir sebep yoktu. Ben sana aylık kötü haberi vermeyi bırakmıştım, sen de sormayı.

"Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun," diye fısıldadın, kadehlerimizi tokuşturduk, sonra bir yudum aldın.

Ben tek yudumla yetinmediğimden kadehim yarıya indi bile. Alkolün sosyal anksiyetemi yatıştırdığını fark etmiştim, bu gibi organizasyonlarda hâlâ anksiyeteye kapılıyorum. Buradaki herkes senin kim olduğunu biliyor. Sen bir tek kendinin gözüne giremedin. Öte yandan ben bu insanlara bir türlü uyum sağlayamıyorum. Onların arasında olmaktansa köpeklerimin yanında olmayı tercih ederim. Şampanyamdan bir yudum daha alıp burada bulunma sebebimi yerine getirerek

çaktırmadan salona göz gezdirdim, gözlerim senin gözlerinin göremeyeceği şeyleri aradı.

Yıldönümü hediyelerimizi sabahtan verdik birbirimize. Ben sana üzerinde altın rengi kabartma harflerle isminin baş harflerinin yazılı olduğu deri bir çanta verdim. Yıllarca kıymetli taslaklarını çirkin torbalar içinde taşımanı izlediğimden böylesi bir hediyenin en uygunu olacağını düşünmüştüm. Senin bana hediyense nicedir almak istediğim deri çizmelerdi. Ben o çizmeler için artık yaşlandığımı düşünüyordum –otuz iki yaşındayım– ama belli ki sen benimle aynı fikirde değildin. Bu etkinlik için o çizmeleri giydim ve buraya gelirken takside bacaklarıma bakıp durduğunu gördüm. Arzulanmak güzel şey.

"Gelen var," diye fısıldadım kulağına, kalabalık koridorda kendimize yol açarken.

"İyi, kötü, çirkin, hangisi?" diye sordun.

"Kötü. Geçen ay senden şu polisiye romanının uyarlamasını yazmanı isteyen yapımcı... teklifini reddettiğinde burnu kalkan hani. Neydi adı, Lisa? Linda? Liz?"

"Lizzy Parks mı?"

"Evet."

"Siktir. Her partinin bir eğlence bozanı olmazsa olmaz zaten. Kızgın gibi mi?"

"Hem de bayağı."

"Bizi gördü mü?"

"Olumlu."

"Kahretsin. O kadın yazarlara fabrika, eserlerine de fasulye konservesi gibi davranıyor. Uyarlanacak olan onun kitabı bile değildi. O var ya, tam bir bibliyoklept..."

"Kırmızı alarm."

"Lizzy, canım, nasılsın? Harika görünüyorsun," dedin yalnızca çocuklarla ya da kasıntı insanlarla konuşurken kullandığın ses tonunla. Umarım benimle asla böyle konuşmazsın, konuşursan çok kızarım.

Siz birbirinize sosyete öpücüğü verirken ben yaptığın şeyi

nasıl yapabildiğine hayret ettim. Sanki sende, bende olmayan bir düğme var. Partilerde bambaşka biri oluveriyorsun, herkesin sevdiği biri: cana yakın, iltifatlar savuran, zeki, popüler, herkesin ilgi odağı. Bu gibi etkinliklerde benim tanıdığım, günlerini yeni –ve şirin– yazı kulübesinde geçiren utangaç, sessiz sedasız adam olmaktan çıkıyorsun. Âdeta bir gösteri izliyor gibiydim. Tüm hâllerini seviyorum ama ben kendi Adam'ımı tercih ederim, bir tek bana gösterdiğin gerçek Adam'ı.

Minyatür deniz kabuğunda servis edilen ve minicik bir gümüş kaşıkla yenen, üzeri bezelye püresi kaplı harika pişmiş deniztaraklarını afiyetle mideye indirmiştik ki bir kere daha, "Gelen var," diye fısıldadım.

Sen de, "Bu seferki kim?" diye sordun.

Bu seferkini tanıyordum. "Nathan."

Onunla el sıkışmanı izledim, iş konuşmanı dinledim. Partiyi veren stüdyonun patronu herkesle tek tek selamlaşan tiplerdendi. Sürekli ya kendi omzunun üzerinden ya da senin omzunun üzerinden etrafa bakarak sohbet edecek başkalarını arıyordu. Keyiften vergi almayı seven, kendi keyfini artırmak için başkalarınınkini hortumlayan bir adamdı. Beni onunla tanıştırdığında adamın bakışlarının altında ezildiğimi hissettim.

Bana, "Peki sen ne işle meşgulsün?" diye sordu.

Bu sorudan nefret ediyordum. Ama nefretimin sebebi cevabı değil, insanların cevabıma verdikleri karşılıklardı.

"Battersea Köpek Barınağı'nda çalışıyorum," deyip zoraki gülümsedim.

"Ah, Tanrım. Ne iyi yapıyorsun."

Birçok insanın hayvanlara zalimce ya da sorumsuzca davranmasının beni nasıl ve neden delirttiğini ona anlatmamaya karar verdim. Ayrıca küçümseyici tonunu duymazdan gelmek en doğrusu olacaktı. Bana daima kibar olmam öğretilmişti: Zira insan yıktığı köprüden geçemez. Neyse ki bu muhabbet fazla uzun sürmedi, adam başkalarıyla görüşmeye gitti ve sonunda yeniden baş başa kaldık.

"Onu görebildin mi?" diye sordun.

Kimi kastettiğini sormama gerek yoktu. "Maalesef hayır. Bir de diğer tarafa mı baksak?"

İkinci koridora doğru yürümeye başladık; o koridor, ünlü köprünün üzerinde bir kuleyi diğerine bağlan bir tüneldi. Aşağıda, parlak ışıklarla aydınlatılmış Thames ve Londra manzarası nefes kesiyordu.

"Henry'yi görebiliyor musun?" diye bir daha sordun, göremediğimi söylediğimdeyse çok üzüldün. Tıpkı hayallerindeki kız tarafından ekilmiş bir delikanlı gibiydin.

Bütün akşam üzerine atılmayı bekleyen, sana selam vermek için fırsat kollayan insanlardan oluşan görünmez bir kuyruk vardı: seninle çalışmak isteyen yapımcılar, geçmişte sana kötü davrandıklarına pişman olan yönetici yapımcılar ve senin yerinde olmak isteyen diğer senaristler. Ayakta durmaktan ayaklarım acımaya başlamıştı, dolayısıyla eve gidebileceğimizi söylediğinde şaşırdığım kadar sevindim de.

Bir siyah taksi çevirdin ve arka koltuğa oturur oturmaz beni öptün. Elini yeni deri çizmelerimin üstüne koydun, oradan elbisemin altına kaydırdın. Eve varır varmaz holde tüm giysilerimi çıkarmaya başladın, ta ki üzerimde sadece çizmelerim kalana kadar. Yakın zamanda yenilediğimiz merdivende seks yapmak yeni bir deneyimdi. Verniğin kokusunu hâlâ alabiliyorum.

Daha sonra yatakta viski içerek partiden ve bu gece tanıştığımız insanlardan konuştuk: iyi, kötü ve çirkin.

"Beni hâlâ evlendiğimiz günkü kadar seviyor musun?" diye sordum sana.

"Neredeyse her zaman," dedin muzip muzip sırıtarak; bu, söylemeye bayıldığın laflardan biri. O kadar yakışıklı görünüyordun ki gülmekten başka bir şey yapamadım.

Ben de seni neredeyse her zaman seviyorum. Ama partide Henry Winter'ı birçok kez gördüğümü sana söylemedim. Üzerinde alametifarikası tüvit ceketiyle papyonu, kırış kırış

yüzündeyse tuhaf bir ifade vardı. Yazar fotoğraflarında olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Gür ak saçları, mavi gözleri ve bembeyaz teniyle insandan ziyade hayalete benziyordu. En sevdiğin yazarın bütün akşam bize baktığını, peşimizde dolanarak çaresizce dikkatini çekmeye çalıştığını sana söylemedim.

Üç yılda onlarca sır.

Senin de benden sakladığın şeyler var mı?

Sevgilerimle,

Karın

xx

AMELIA

Şapelin kapısının önündeki koyunlar melemeye başlayınca Adam kahkaha attı. O hâlâ deli gibi havlayan Bob'u içeri sokmaya çalışırken ben bile güldüm.

Onlarca gözün bize baktığını ilk gördüğümüz an korku filminden bir sahne gibiydi ama Adam el fenerini o gözlere tutunca şapelin çevresinde dolanan meraklı komşuların aslında buraya gelirken yolda gördüğümüz küçük koyun sürüsü olduğunu anladık. Onları besleyeceğimizi umut ederek peşimizden gelmiş olmalılardı. Karanlıkta bedenleri buraya geldiğimizden beri her şeyi beyaza bürüyen kalın kar örtüsüne karıştığından yalnızca gözleri görünüyordu.

"İleride bugünü hatırlayıp güleceğiz," dedi Adam montunu çıkarırken.

Ben bundan o kadar emin değildim.

Ceketimi çıkarmadan –donuyordum– Adam'ın kocaman eski bir anahtarla kapıyı kilitlemesini izledim. Anahtarı ilk kez görüyordum ama o kadar yorgundum ki belki de başından beri oradaydı da ben fark etmemiştim. Günlerce bu tatilin planını

yapmış, her şeyden uzaklaşma hevesiyle Adam'ı buraya âdeta yakasından tutarak getirmiştim ama şimdi tuhaf bir biçimde evimi özlüyordum.

Adam kendine münzevi derdi. Bu hayatta en mutlu olduğu yer yazı kulübesiydi, karakterleriyle beraber oraya kapanır, kafasının içindeki hayali dünyada kaybolur giderdi, öyle ki bazen gerçek dünyaya dönmekte zorlanırdı. Ben ısrar etmesem hiçbir yere gitmezdik. Adam evimizle iftihar ediyordu, ben de aynı durumdaydım ama bu, oradan hiç çıkmayacağımız anlamına gelmiyordu ya. Hampstead Village'daki çift cepheli müstakil Viktoryen ev, Adam'ın büyüdüğü sosyal konuttan çok farklıydı ama Adam hayatının o bölümünü kimselere anlatmazdı. O, kendi hikâyesini yeniden yazmakla kalmaz silerdi de.

Ben bazen kendimi Londra'nın o denli varlıklı bir bölgesine ait değilmiş gibi hissederdim ama on altı yaşında sinema sektöründe çalışmak için okulu bırakan, hırsları olsa da diploması olmayan Adam yeni yaşantımıza hemen ayak uydurmuştu. Gerçi canla başla çabalayanlar her zaman takdir görmüştür ki Adam vazgeçmeyi bilmeyen biriydi. Bizim evden iki kapı aşağıda bir tiyatro yönetmeni, sağımızda bir haber spikeri, solumuzdaysa Oscar adaylığı bulunan bir oyuncu oturuyordu. Bazen köpeği gezdirmek için dışarı çıkmaya çekiniyordum: İçimi ya birine denk gelirsem kaygısı sarıyordu. Kocamın aksine, benim kendi başlarına bir yerlere gelmiş komşularımızla neredeyse hiç ortak noktam yoktu. Yanlış anlaşılmasın, toplumsal statüsünü yükseltmeye çalışan kişilere karşı olduğum filan yoktu, aksine hayatta ne kadar yükseğe çıkarsanız manzara o kadar güzelleşirdi. Ama bazen Adam'ın başarısı bana kendimi başarısız hissettiriyordu. Adam artık herkese varlığını kabul ettirmişti, oysa ben hâlâ ilk taslaktan ibarettim; hâlâ yapım aşamasındaydım.

Adam beni alnımdan öptü. Öpücüğü o kadar narindi ki, bir babanın ışığı kapamadan önce evladına iyi geceler öpücüğü vermesi gibiydi. Adam son zamanlarda birçok kez bana kendimi yeterince iyi değilmişim gibi hissettirmişti. Ama belki de ben kendi

içimdeki güvensizlikleri ona yansıtıyordum. Belki de Adam hâlâ *umursuyordu*.

Adam, "Utanmana gerek yok," deyince tüm bunları sesli düşündüğümden korktum.

"Neden utanmama gerek yok?"

"Camda bir yüz gördüğünü sanmandan ve o canım şarabı ziyan etmenden." Adam gülümseyince ben de kendimi zorlayarak gülümsedim, ta ki bana, "Biraz rahatlaman gerek yalnızca," diyene kadar.

Kocamın bana rahatlamamı söylemesi bende tam tersi etki yaratıyordu. Bir şey demedim –deseydim de ciddiye almazdı zaten– ama camdaki yüzü hayal ettiğimi sanmıyordum. Onun aksine ben gerçek hayatta yaşıyordum, hem de tam zamanlı. Gördüğüm şeyden emindim, hatta hiç kuşkum yoktu ve dahası izlendiğimiz hissinden bir türlü kurtulamıyordum.

ROBIN

Robin şapeldeki kadın onu görür görmez pencerenin önünden çekildi ama artık çok geçti. Kadın bağırmaya başlayınca kaçtı.

Blackwater'a uzun zaman sonra ilk kez birileri gelmişti. Ara ara rast geldiği –şimdilerde yanlarında taşıdıkları onca zımbırtıya rağmen yine de kaybolmayı başaran– yürüyüşçüleri bir kenara bırakırsa, orada yabancı birini görmeyeli bir yıldan fazla oluyordu. O vadinin geyiği koyunu boldu ama tek bir insan bile yoktu. O kadar ücra ve sapa bir yerdi ki turist uğramaz, yerli halk bile uzak dururdu. Robin kendini bildi bileli hem Blackwater Gölü'nün hem de kenarındaki şapelin namını duyardı ama pek de iyi şeyler değildi duydukları.

Neyse ki Robin yalnız olmayı sever, hayaletlerden de korkmazdı. Onu asıl endişelendiren yaşayanlardı, o yüzden geldiklerinden beri ziyaretçilerle köpeklerini izliyordu.

Robin fırtına çıkacağını biliyordu, dolayısıyla yolun başındaki saman çatılı kulübesinin önünden geçtiklerini gördüğünde çok şaşırmıştı. Herhangi birinin bu havada sahil yolunu kullanacak ya da dağ yoluna girecek kadar deli olabileceğini düşün-

memişti. Robin'in televizyonu yoktu ama radyoda onlarca kez uyarı yapılmıştı, ayrıca camdan dışarı bakmak için meteorolog olmaya gerek yoktu. Hava günlerdir kapalıydı, buz gibi soğuktu, yani karın geleceği belliydi. Robin yıllardır Kuzey İskoçya'da yaşadığından İskoçya havasına güven olmayacağını iyi biliyordu; İskoçya havasının kendine has bir ritmi olduğu gibi kural da tanımazdı. Fırtına geleceği zaman yerli halk işi gücü bırakıp hazırlık yapar, gerekli tüm önlemleri alırdı çünkü geçmiş deneyimlerinden günlerce içeride mahsur kalabileceklerini biliyorlardı. Aklı yerinde olan hiç kimse yılın bu zamanı oraya gitmezdi. Tabii dış dünyayla bağlantısını kesmeyi *bilhassa* istememişse.

Robin kulübesinin penceresinden, eğreti perdesinin ardından şaşkın gözlerle bakarak ziyaretçilerin yaklaşan arabasını izlemişti. Nane yeşili eski püskü bir arabaydı, yollardan ziyade müzede olması gerekiyormuş gibi görünüyordu. O şeyin içinde bu havada Blackwater'a kadar gelebilmiş olmaları ya mucizeydi ya da gizemli bir olaydı. Robin hangisi olduğuna karar veremedi.

Onların yolun sonuna doğru ilerleyerek şapele varmasını, ardından da arabayı göl kıyısına tehlikeli derecede yakın bir yere park etmelerini izlemişti. Dışarısı zifiri karanlıktı. Rüzgâr gittikçe kuvvetleniyor, kardan göz gözü görmüyordu ama ziyaretçiler tehlikenin farkında değil gibiydiler. Şapelle kulübesinin arası çok kısaydı, böylece Robin onları daha yakından görmek için çaktırmadan peşlerine düştü.

Onlar arabalarından inerken uzaktan onları izledi, bagajdan iriyarı siyah bir köpeğin indiğini görünce mutlu oldu. Hayvanları çok severdi ama koyunlar samimiyetten pek anlamıyorlardı. Ziyaretçilerden erkek olanın birkaç metre öteden bile yorgun ve mutsuz göründüğünü düşündü ama uzun yolculuklar insanları bu hâle getirebiliyordu, nitekim ikisi de uzun bir yolculuk geçirmiş gibiydi. Robin yerinden kıpırdamadan onları izlemeye devam ederken çift ve köpekleri eski şapelin kapısına yürüdüler ama kapı kilitliydi ve onları karşılamaya çıkan kimse de yoktu.

İkisi de soğuktan donuyordu ve bozguna uğramış gibi görünüyorlardı. Birinin onlara kapıyı açması gerekiyordu.

Arabayı süren kadındı ve Robin onunla ilgili her şeye hayran kalmıştı: üzerindeki modaya uygun kıyafetlere, uzun sarı saçlarına, ustaca yapılmış makyajına. Robin yeni kıyafet almayalı yıllar oluyordu; kıyafetleri ısınmak için giyer, giyinirken de içinde rahat edeceği şeyler seçerdi o. Gardırobundaki her şey ya pamuklu ya yün ya da tüvit kumaştandı. Genellikle üniforma misali eski tulumlarının altına uzun kollu badiler giyer, ayaklarına da sıcak tutsun diye patik geçirirdi. Robin'in saçları uzundu ve artık ağarmıştı, başa çıkamayacağı kadar düğüm olduğunda kendi keserdi. Al yanakları allığın değil, soğuk rüzgârların marifetiydi ve Robin'in kendisi bile böyle görünmediği, böyle yaşamadığı bir zamanı hatırlamakta zorlanıyordu.

Ziyaretçilerin içeri girmesini izledikten sonra şapelin arka tarafına dolanıp vitray camdan içeriye baktı. Ne konuştuklarını duymak istedi ama rüzgâr sözcükleri kulaklarından çalıyordu. Kat kat giyinmesi işine yaramıştı ama yine de soğuğa duyarsız değildi. Meraka da öyle. Şapel uzun zamandır kullanılmadığından her şeyin üstünü kalın bir toz tabakası kaplamış olmasına rağmen ziyaretçiler bunu pek dert etmiş gibi değildiler. Mumları ve onlar için hazırlanmış şömineyi yaktılar, yemek ısıttılar, şarap içtiler. Köpek halının üstünde yatıyordu, çiftse bir ara neredeyse el ele tutuşacaktı. Dışarıdan bakıldığında son derece romantik bir manzaraydı. Ama herkes görünüşe aldanmamak gerektiğini bilirdi.

Hiç *korkmuş* gibi görünmüyorlardı.

Robin beraber oldukları için mi korkmadıklarını merak etti. Dünya, onunla tek başına yüzleşmek zorunda olmadığınızda daha az ürkütücü olabiliyordu. Öte yandan hayat bir seçim oyunuydu ve Robin birtakım yanlış seçimler yapmıştı. Artık itiraf edebilirdi, kimsesi kalmadığı için yalnızca kendine olsa bile. Şapele alışmaya başlayan çifti izlerken onların da yanlış seçimler yaptıklarını biliyordu. En büyük yanlışlarıysa oraya gelmekti.

AMELIA

Adam, "Ne oldu?" diye sordu. Cevabını sahiden bilmek istemediği hâlde sıkça sorduğu bir soruydu bu.

"Yok bir şey. Şimdi ne yapıyoruz?" dedim vestiyer odasında birbirimize bakarken. Duvardaki küçük aynalardan birinde kendi aksimi görünce başımı çevirdim. Burası benim zevkime göre *Alice Harikalar Diyarında*'ya fazla benziyordu. Tek eksiğimiz beyaz tavşandı.

"Aslında bir kadeh şarap daha içecektim ama sen şişeyi kırınca hayallerim de parçalandı..." dedi Adam.

"Mahzende bir sürü şarap var demiştin. Bir şişe daha açа–"

"Var, doğru ama bu sefer oraya sen ineceksin."

"Ne?"

"Korkulacak bir şey olmadığını görünce korkmayı bırakırsın."

Mantığı tartışmaya açık olsa da serde feministlik vardı, kocamın yapabildiği her şeyi ben de pekâlâ yapabilirdim. O yüzden, mahzene inmek *istemesem* de oraya inecektim. Hem çok istediğimiz içkiyi almak için hem de ona bunu yapabileceğimi kanıtlamak için.

Mutfağa geri dönerken Adam'ın kapıları arkamızdan teker teker kapadığını fark ettim, sanki bir şeyi *dışarıda* tutmak ister gibi. Gerçi muhtemelen sıcağı *içeride* tutmak istiyordu. Kilere vardığımızda Adam'ın yerdeki kapağı kaldırıp açmasıyla burnuma nemli, küflü bir koku doldu.

"Bu koku da ne?" diye sordum.

Adam omuzlarını kaldırdı. "Rutubettendir herhalde."

Hayatımda hiç bu kadar keskin bir rutubet kokusu duymamıştım.

"El fenerini versene," dedim.

"Onun pili tamamen bitti ama aşağıda lamba var. Düğmesi merdivenden iner inmez sağda."

O kapağı açık tutarken ben de taş basamakları inmeye başladım. Merdivenin korkuluğu yoktu, dolayısıyla duvarı yoklayarak indim. Aşağısı sadece soğuk değil ıslaktı da. Çamurlu demek daha doğru olurdu. Işık düğmesini bulduğumda tavandaki çirkin floresan lamba yanarak etrafı ürkütücü bir yeşile boyadı. Ama çıkardığı vızıltı tuhaf bir biçimde rahatlatıcıydı.

Adam haklıydı, burada hayalet de oluk da yoktu ama kesinlikle *ürkütücü* bir yerdi. Her şey eski taşlardan yapılmaydı –duvarlar, tavan, yer– ve içerisi o kadar soğuktu ki kendi nefesimi görebiliyordum. Duvarda üç tane paslı demir halka vardı, onların ne için kullanıldıklarını düşünmeyeceğim diye akla karayı seçtim. İleride şarap şişelerinin dizili olduğu rafları görünce hemen oraya koştum, bir an evvel yukarıya geri dönmek istiyordum. Şişelerden bazıları o kadar pis ve tozluydu ki markalarını okumak imkânsızdı ama Malbec şişesine benzeyen bir tanesini gördüm.

O sırada lamba söndü.

"Adam?" diye seslendim.

Tepemdeki döşeme kapağı pat diye kapandı.

"Adam!" diye bağırdım ama cevap vermedi ve tek görebildiğim zifiri karanlıktı.

ROBIN

Robin karanlıktan hiçbir zaman korkmamıştı. Fırtınalardan da. Zaman zaman Blackwater Şapeli'nde vuku bulan tuhaf olaylardan da. Ama ziyaretçilerin aksine Robin her zaman hazırlıklıydı.

Aylık âdeti olduğu üzere, eksiğini gediğini almak için o günün erken saatlerinde kasabaya inmişti. Vadiden ve dağların arasından geçerek oraya gidip gelmek topu topu bir saat sürüyordu, hem alışveriş yapmak hiçbir zaman Robin'in sevdiği bir şey olmamıştı. Uzun yıllardır yalnız yaşadığından sosyal becerileri hâliyle körelmişti. Yalnızlığa alışmıştı ama son zamanlarda –nadiren de olsa– ağzını açtığında çıkan tuhaf sesler onu endişelendiriyordu. O yüzden mümkün olduğunca açmamaya çalışıyordu.

Çekingenlikle soğukluk aynı şey değildi ama ne yazık ki çoğu insan ikisi arasındaki farkı anlamıyordu.

Eski Land Rover'ının –tıpkı sahibi gibi– daha iyi günleri olmuştu ama en azından sürmesi kolaydı ve en kötü hava şartlarında bile yolda bırakmazdı. "Kasaba" dediği, aslında vadiye en yakın köydü. İskoç sahilinin vahşi batısında yer alan Hollowgro-

ve isimli sakin bir yerdi. İçinde bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar ev, bir de "bakkal" vardı. Aynı zamanda postane görevi de gören bu bakkalda yalnızca temel ihtiyaç malzemeleri satılırdı, o da en iyi şartlarda. Fırtına geleceği zaman halk panikle her şeyi satın alırdı ki rafların çoğu boşalmıştı bile. Taze meyve sebze kalmamıştı, ekmek ve tuvalet kâğıdı da öyle. İnsanlar neden onları stoklama ihtiyacı duyarlardı, Robin'in aklı almıyordu.

Robin son yarım litre sütle birlikte biraz peynir, birkaç kutu kibrit, bir iki mum ve altı tane de Heinz marka konserve makarna almıştı. Evinde en az yirmi tane Heinz kuru fasulye konservesi vardı zaten, mutfak dolabı deseniz Del Monte mandalina konserveleriyle doluydu, bir ilkokula yetecek kadar da uzun ömürlü sütü vardı. Gıda seçimlerinin fırtınayla bir alakası yoktu. Robin konserve yiyecekleri seviyordu. Yakın zamanda açlıktan ölmeyeceğini bileceği kadarını evine düzgün biçimde istiflemeyi de seviyordu.

Raflarda kalan son bebek mamalarını da sepetine koymuştu. Kasadaki kadın onları okutmadan önce –her zamanki gibi– duraksayınca Robin onun bakışları altında büzüştüğünü hissetmişti. Yıllardır bu bakkaldaki bebek mamalarını alırdı ama insanlar ona bebeğini hiç sormazdı. Çünkü herkes bebeği olmadığı biliyordu.

Kasiyerin yaka kartında PATTY yazıyordu. İsim kadının yüzüyle birleşince Robin'in aklına çiğ hamburger köftesi gelmiş ve midesi bulanmıştı. Patty ellilerindeydi ama demode giysileri ve kırmızı önlüğü onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. Erkek tıraşlı sarı saçları karman çormandı, soluk benizliydi, boncuk boncuk gözlerinin altında mor halkalar vardı. Robin kadının sebepsiz yere sık sık yutkunduğunu fark etmişti, bu da sarkık gıdısını daha fazla göze sokuyordu. Patty milletin dedikodusunu yapmaya bayılan zavallı bir kadındı. Robin kendisini yargılayan kadını yargılamak istememişti, o kaba ve kırıcı insanlardan hep uzak durmaya çalışırdı ki Patty'nin iki şekilde de davrandığına şahit olmuştu. Kadın gıcıklığıyla gurur duyuyordu; kitaplara tek yıldızlı yorum yazan tiplerdendi.

Robin ona selam vermeyi düşünmüştü çünkü "normal insanlar" öyle yapardı. Ama nezaket için bir turnusol testi olsaydı Patty o testi asla geçemezdi. Dolayısıyla Robin kimi zaman, sırf hâlâ becerebiliyor mu diye görmek için biriyle sohbet etmeye can atsa bile Patty konuşmak istediği biri değildi.

Kulübesine döndüğünde elektrikler çoktan kesilmişti, içerisi karanlık ve soğuktu. Kulübesi öyle büyük bir yer değildi; tuvaleti dışarıda olan iki odalı, saman çatılı bir taş yapıydı. Ama onundu. Ve bugünlerde yuvası diyebileceği tek yerdi. O kulübeyi iki yüz yıldan uzun bir zaman önce, şapel hâlâ şapel olarak kullanılırken oraya bakan rahip kendi elleriyle yapmıştı. Kalın beyaz taş duvarların bazıları yer yer dökülmüş, altından koyu renkli granit tuğlalar çıkmıştı. O tuğlaları yapan adamların parmak izleri iki yüzyıl sonra bile görülebiliyordu ki kimsenin tamamen yok olmadığını düşünmek Robin'i her zaman mutlu ederdi. Herkes ardında küçük bir parçasını bırakırdı.

Robin'in annesi eskiden zaman zaman o kulübede kalırdı. Yıllar önce, Robin daha küçükken, evde... işler yolunda gitmediğinde. Annesinde kulübenin anahtarı vardı ve ne zaman kaçmak ya da saklanmak istese oraya giderdi. Mutsuz bir kadının içine hapsolmuş mutlu bir kadındı. Şarkı söylemeyi, yemek yapmayı, dikiş dikmeyi çok severdi ve her şeyi –buna kendisi de dahil– güzelleştirmek gibi muhteşem bir yeteneği vardı. O küçük bedbaht kulübeyi bile. Robin annesinin peşinden oraya gider –konu ne olursa olsun annesinin tarafını tutardı– ve beraber şöminenin karşısında otururlardı. Sessizce birbirlerine teselli olur, evlerinde çıkan son fırtınanın dinmesini beklerlerdi. O kulübe ikisine de virane bir sığınak olmuştu. Orayı el yapımı perde ve minderlerle donatarak, ışık için mum yakıp ısınmak için battaniyelerin altına girerek bir yuva hâline getirmişlerdi. Ama Robin yıllar sonra döndüğünde bunların hiçbiri yoktu. Tıpkı annesi gibi. Hepsi hatıralarda kalmıştı.

Saman çatı kulübenin duvarlarından biraz daha yeniydi, delikleri yok değildi ama havalar ısındığında tamir edilebilirdi. Ki

ısınacaktı, her zaman ısınırdı. Robin'in büyüdükçe hayat hakkında öğrendiği şey işte buydu: Dünya dönmeye devam ediyor, o zamanı geri alabilmeyi ne kadar isterse istesin yıllar geçiyordu. Sık sık merak ettiği bir şey vardı: İnsanlar ânı yaşamayı neden ancak an geçip gittikten sonra fark ederlerdi?

Robin'in pek eşyası yoktu. Yatağını yol kenarında bulduğu ahşap paletlerden yapmıştı ama kat kat yün battaniyeler ve el yapımı minderler sayesinde şaşırtıcı biçimde rahattı. Şömineli odada –ısınabilmek için vaktinin çoğunu orada geçirirdi– oynak bacaklı bir masayla Glencoe'da çöpte bulduğu eski bir deri koltuk vardı. Robin için kendine ait eşyalarının olması, ne durumda olduklarından ya da nereden geldiklerinden daha önemliydi. Kulübeye geldiğinde pek bir şeyi yoktu, sadece en sevdiği şeylerle doldurduğu bavulu vardı. Diğer her şeyi arkasında bırakmıştı.

Tabaklar, çatal bıçak takımları, fincanlar ve bardaklar Kuzey İskoçya'da gittiği kafelerden ve publardan ödünç alınmıştı; bazıları buna çalıntı da diyebilirdi. Robin kirli eşyaları çantasına gizlice atarken hırsızlık yaptığını düşünmüyordu çünkü her seferinde bahşiş bırakırdı. Bir keresinde bir çayevinin ziyaretçi defterini almıştı ama bunu neden yaptığını bilmiyordu. Defterde yazan içten mesajlar ona kendini daha az yalnız hissettirmişti herhalde. Robin parası bitmeden *ihtiyacı* olan her şeyi toplamıştı. *İstediği* her şey yoktu ama o başka meseleydi. Kalan son parasını acil durumlarda kullanmak üzere ayırmıştı ki bu, kesinlikle bir acil durumdu.

Elektrikler bir süre daha gelmeyeceğinden birkaç mum yaktı, sonra ısınmak için şömineyi tutuşturdu. Ardından alevlerin üzerine bir kuru fasulye konservesi bağladı. Soğuk havalarda sıcak yemekler yenmeliydi. Hem Robin dışarıda fırtına varken kendine ilk kez yemek hazırlamıyordu. Konserve kutusu boşaldığında onu yıkayıp tenekeye iki göz ve bir gülücük oyacak, sonra da onu mumluk olarak kullanacaktı. Küçük evinin her yeri tenekeden suratlarla doluydu. Kimisi mutluydu, kimisi üzgün. Kimisi de kızgın.

Ellerine birbirinin eşi olmayan fırın eldivenlerini geçirip konserve kutusunu ateşin üzerinden aldı ve sıcak fasulyeyi doğruca konserveden yedi. Böylece hem zamandan hem de bulaşıktan tasarruf etti. Yemeğini bitirdikten sonra kavanoz mamalardan birini açıp kaşıkla bir kâseye boşalttı. Onun acıktığında gelip yiyeceğini biliyordu.

Robin eski deri koltuğa oturdu. Parmaksız eldiven takıyordu ama elleri yine de buz gibiydi. Ateşe bir odun daha attıktan sonra hırkasının cebinde piposunu aradı, bulunca da eski bir dostunu bulmuş gibi sımsıkı tuttu. O pipo hep onun değildi; onu da ödünç almıştı. Bazen sadece elinde tutması bile yeterli olurdu ama o gece olmayacaktı. Cebinden pipoyla beraber küçük, yuvarlak bir tütün kutusu çıkardı. Rattray marka pipo tıpkı kendisi gibi İskoçya'da üretilmişti. Klasik bir Black Swan'du.

Tütün kutusunun kapağını açıp pipoya üç tutam tütün doldurdu, tıpkı çocukken *ondan* öğrendiği gibi. Ona göre bunu yapmak, yuvayı yaptıktan sonra yakmaya benziyordu. Birkaç tütün yaprağı kucağına düştü, düştüğü yerde de kaldı, titreyen elleri onları umursamamıştı. Kibriti yakarken ellerinin kuru derisi, yenmiş tırnakları dikkatini çekti, kendini kendinden gizlemek istercesine gözlerini yumdu, bu sırada piponun kokusunun ve bütün gün özlemini duyduğu nikotin istilasının tadını çıkardı.

Robin uzaktaki şapele baktı. Penceresinden ışıkların hâlâ yandığını görebiliyordu. Onun küçük kulübesinin aksine şapelin elektriği hâlâ vardı çünkü oranın sahibi o kadar çok İskoç fırtınasına maruz kalmıştı ki birkaç yıl önce jeneratör almıştı. Ne de işine yaramıştı ya. Robin beklerken radyo dinledi, beklemekte üzerine yoktu. Sabır, hayatta pek çok sorunun cevabıydı. Robin oturup bekledi; pipo bittikten, ateş söndükten sonra bile beklemeye devam etti. Radyodaki –eski dostlar kadar tanıdık– seslerin fırtınanın şimdiden birçok yol kazasına sebep olduğunu bildirmesini dinledi. Ziyaretçilerin oraya tek parça hâlinde ulaşmayı başararak ne kadar şanslı bir yolculuk geçirdiklerinin farkında olup olmadıklarını merak etti. Yeniden camdan dışarı

bakıp da şapelin şimdi tamamen karanlıkta olduğunu görünce ziyaretçilerin şimdiye dek yaver giden şanslarının değişmek üzere olabileceğini düşündü.

Belki de şanslarını tamamen tüketmişlerdi, bunu ancak zaman gösterecekti.

O sırada Robin bir ses duydu, karanlıkta arkasından gelen minik adım sesleriydi. Dönüp baktığında, bebek mamasını koyduğu kabın boş olduğunu gördü. Kabın öylesine yalanıp yutulduğunu görmek onu mutlu etti. Biçimi ne olursa olsun, dostluk dostluktu.

AMELIA

Bunu düşündüğüm için delirmiş olmalıydım ama mahzende yalnız olmadığımı düşünüyordum. Karanlığa karşı gözlerimi kırpıştırarak arkamı dönüp baktım fakat *hiçbir şey* görünmüyordu. Hayalimde duvarlar üzerime üzerime geliyordu ve dahası, gölgelerin arasından adımın fısıldandığını duyuyordum.

Amelia. Amelia. Amelia.

Çok geçmeden nefesim kontrolden çıkmaya başladı. Sanki bir ağırlıkla ciğerlerime bastırıyorlarmış gibi göğsüm sıkıştı, boğazım tıkanırken görünmez ellerin beni boğduğunu hayal ettim.

Derken tavandaki kapak açıldı ama ben hâlâ hiçbir şey göremiyordum.

Adam karanlığa doğru, "İyi misin?" diye seslendi.

"Değilim! Ne oldu?"

"Bilmiyorum, elektrikler gitti herhalde. Işık sönünce kapağı düşürdüm, kusura bakma. Merdivene doğru gelmeye çalış."

"Ne-nefes alamıyorum!"

Sadece sözlerimi değil, sözlerimin arasındaki hırıltı nefesimi de duydu.

"Astım spreyin nerede?" diye bağırdı.

"Bil– bilmiyorum. Çantama bak."

"O nerede?"

"Hatırlamıyorum. Mutfak... masası?"

"Bir yere kıpırdama," dedi, sanki kıpırdayabilirmişim gibi.

Çocukluğumdan beri astım hastasıydım; sigara tiryakisi insanların yanında büyümek ve şehir merkezindeki yoksul mahallelerde oturmak da durumumu iyice kötüleştirmişti. Yanında kaldığım koruyucu ailelerin hepsi çocuk dostu değildi maalesef. Astımım şimdilerde eskisi kadar sorun yaratmıyordu ama yine de kriz geçirmeme sebep olan bazı şeyler vardı. Anlaşılan bir kilise mahzeninde kapalı kalmak da o şeylerden biriydi. Yukarı çıkan merdiveni bulmak için etrafımı yoklayarak ağır ağır ilerledim ama tek bulduğum ıslak bir duvar oldu, elim duvardaki soğuk demir halkaya değdi. Değmesiyle de ürperdim. Keşke el fenerinin pilleri bitmemiş olsaydı ya da telefonum yanımda olsaydı. Aklıma kütüphanedeki mumlar geldi, hiç değilse onlardan biri yanımda olsaydı, derken onları yakmak için kullandığım kibrit kutusunu hatırladım. Hâlâ cebimdeydi.

İlk kibrit hemen söndü; kibrit kutusu dura dura nemlenmişti.

İkincisini yönümü bulmak için kullandım ama basamakları hâlâ göremiyordum, göremedikçe de ciğerlerimi havayla doldurmakta zorlanıyordum.

Üçüncü kibrit duvarın bir kısmını kısa bir süreliğine aydınlattığında duvardaki tırnak izlerini gördüm. Biri –ya da bir şey– buradan duvara tırmanarak çıkmaya çalışmış gibi görünüyordu.

Sakin kalmaya, nefes almayı hatırlamaya çalıştım ama o sırada kibritin alevi parmak uçlarımı yakınca son kibriti yere düşürdüm.

Her şey karanlığa gömüldü.

Sonra yine duydum. Adım fısıldanıyordu. Tam arkamda.

Amelia. Amelia. Amelia.

Kesik kesik soluyor, nefesimi kontrol edemiyordum, sanırım bayılacaktım. Ne tarafa bakarsam bakayım gördüğüm tek şey karanlıktı. Sonra tırmalama sesleri duydum.

ADAM

Amelia'nın astım spreyini bulmam gereğinden uzun sürdü.

Nadiren astım krizi geçirirdi ama ben her zaman en kötüsüne hazırlıklı olmak gerektiğini düşünürdüm. Hayat beni böyle düşünen biri yapmıştı, bu sayede daha varlıklı biriydim. Karımın çantasını bulmak –onun için bile– hiçbir koşulda kolay bir iş olmasa da hiç bilmediğimiz bir yerde, zifiri karanlıkta epey zaman alacaktı. Oysa karımın zamanı yoktu. Elim nihayet deri çantaya değdiğinde içinden spreyi kaptığım gibi döşeme kapağına geri koştum. Bob yeri tırmalamaya başlamıştı ve Amelia'nın ağladığını duyabiliyordum.

"Merdiveni bulman lazım," dedim.

"Sence ben... ne yapmaya çalışıyorum?"

Nefes alamıyordu.

"Tamam, ben aşağıya geliyorum."

"Olmaz! Gelme, düş... düşersin."

"Konuşmayı bırak da nefesine odaklan. Geliyorum."

El yordamıyla ilerleyerek basamakları tek tek indim, Amelia'nın telaşlı soluklarının sesi karanlıkta bana rehber olu-

yordu. Onu olması gereken yerin karşı duvarına yaslanmış hâlde buldum ve spreyini titreyen ellerine tutuşturdum. Amelia spreyi çalkalayıp iki kere sıktı. O sırada elektriklerin gelmesiyle tavandaki floresan lamba yandı ve mahzeni ürkütücü bir ışıkla aydınlattı.

"Jeneratör var galiba," dedim ama Amelia yanıt vermedi. Onun yerine bana sıkıca sarıldı, ben de kollarımı ona doladım. Uzunca bir süre öyle kaldık, kendimi tuhaf bir biçimde korumacı hissediyordum.

Asıl hissetmem gereken *suçluluktu* ama hiç öyle hissetmiyordum.

AMELIA

Adam bana sarıldı, ben de bana sarılmasına izin vererek soluğumun normale dönmesini bekledim. O sırada aklıma evlilik terapistinin ilk seansımızda sorduğu soru geldi. Adam'ın taktığı adıyla "Bana Pamela deyin" her zaman kendinden çok emin konuşurdu ama itiraf etmeliydim ki iki kere boşandığını öğrendikten sonra ona olan güvenim biraz sarsılmıştı. *Evlilik sizin için ne anlam ifade ediyor?* Kadının bu soruyu nasıl mırlarcasına sorduğunu, Adam'ın ona ne cevap verdiğini hâlâ hatırlıyordum. *Evlilik ya büyük ikramiyenin vurduğu bilettir ya da deli gömleğidir.* Adam komik olduğunu sanıyordu. Ama değildi.

Beni alnımdan nazikçe öptü, sanki incinmemden korkar gibi. Oysa ben düşündüğünden daha güçlüydüm. Daha zekiydim. Öpücüğü antiseptik gibiydi, bir yatıştırıcıdan fazlası değildi.

"Bu şişeyi yatakta içmeye ne dersin?" dedi ve Malbec'i benden alıp elimden tutarak mahzenden çıkardı. Bazen en doğrusu insanların onları takip edeceğinize inanmasına izin vermektir, ta ki yalnız başınıza kaybolmayacağınızdan emin olana kadar.

Kütüphaneli salonun ortasında, burası hâlâ şapelken üst katın

balkonu olduğunu tahmin ettiğim yere çıkan tahta bir sarmal merdiven vardı. Merdivenin orijinal olduğunu tahmin ediyordum, kesinlikle öyle görünüyordu, her iki adımımızda bir son derece teatral biçimde gıcırdıyordu. Bob önümüze geçerek basamakları koşarak çıkmaya başladı, sanki nereye gittiğini biliyor gibiydi.

Kireç badanalı taş duvarlarda asılı fotoğrafların önünden geçerken onlara bakmadan edemedim. Çerçeveli siyah-beyaz fotoğraflar merdivenin dibinden başlayıp en üst basamağa kadar uzanıyordu, âdeta fotografik bir soyağacı gibiydi. Fotoğraflardan bazıları tamamen solmuş gibiydi, güneş ve zaman onları usul usul ağartmıştı ama yeniler –üst kata daha yakın olanlar– iyi durumdaydılar, hatta biraz tanıdık görünüyorlardı. Ama kim olduklarını çıkaramadım. Adam'a sormanın da âlemi yoktu, o aynada kendi yüzünü bile tanıyamazdı. Derken üç çerçevenin eksik olduğunu fark ettim; onların olması gereken yerde soluk dikdörtgen izler ve paslı çiviler vardı.

Aşağıdaki buz gibi soğuk taş döşemenin aksine merdivende basamaklara metal çubuklarla tutturulmuş kırmızı bir halı seriliydi. Merdiveni çıktığımızda kendimizi dar bir koridorda bulduk. Önümüzde dört kapı vardı. Hepsi kapalıydı ve bir tanesi hariç hepsi birbirine benziyordu, ki o kapının kolunda da TEHLİKELİ GİRİLMEZ yazan kırmızı bir kart asılıydı. Kapının önünde ekose kumaşlı bir köpek yatağı vardı, yatağın üzerine de eve ilk girdiğimizde mutfakta gördüğümüz gibi bilgisayar çıktısı bir not bırakılmıştı:

Köpeği yatak odasına sokmayın.
Lütfen.
İyi tatiller dileriz.

"Lütfen" sözcüğü sonradan akılarına gelmiş gibi görünüyor, ayrı yazıldığından kulağa biraz pasif-agresif geliyordu ama ben fazla anlam yüklüyor da olabilirdim. Bob yatağı kokladı, kuyruğunu salladı ve sanki ona aitmiş gibi mutlu mutlu yatağa yerleş-

ti. Köpeğim benim gibi ayrılık kaygısından mustarip değildi ve –benim aksime– her yerde, her an uyuyabilirdi.

"Eh, böylece Bob'un yatacak yer meselesi çözülmüş oldu. İlk bulduğumuz notta yatak odalarından birinin bizim için hazırlandığı yazıyordu, değil mi?" dedi Adam.

"Evet ama hangisi olduğunu hatırlamıyorum."

"Anlarız şimdi."

Adam kalan kapıları açmaya çalıştı ama hepsi kilitliydi, en sondaki hariç, o kapı merdiven basamaklarının fon müziğine uygun dramatik bir gıcırtıyla açıldı. Dışarıda kuvvetle esen rüzgârın uğultusuyla da birleşince kim olsa gerilirdi.

"Buraya birkaç kutu pas sökücü lazım," dedi Adam ışığı açarken, ben de peşinden odaya girdim.

Karşılaştığım manzara beni şaşkına çevirdi.

Yatak odası tıpkı bizim yatak odamıza benziyordu. Bire bir aynısı değildi –mobilyalar farklıydı– ama yatağın üzerindeki yastıklar, yorganlar ve örtüler aynıydı. Duvarlar da aynı renge boyanmıştı: Farrow & Ball'un Köstebek Nefesi rengine. Birkaç yıl önce Adam'a sürpriz yapmak için odayı yeniden dekore etmiştim ve onun odanın yeni hâlinden ne kadar nefret ettiğini asla unutmayacaktım.

Bir süre ikimiz de öylece durup odaya baktık.

"Gördüğüm şeyi algılayamıyorum," diye fısıldadım.

"Sahiden de biraz bizim odaya..."

"Biraz mı?"

"Eh, Londra'da vitray camlarımız yok."

"Ne kadar tuhaf."

"Sarkaçlı saatimiz de yok," dedi ki bu doğruydu. Köşedeki antika görünümlü saat odaya hiç uymuyordu, dahası, çıkardığı tik tak sesleri kulaklarımda çınlıyor gibiydi.

"Adam, ben ciddiyim. Sence de tuhaf değil mi?"

"Hem evet hem hayır. Muhtemelen seninle aynı yerden alışveriş yapmışlardır. Yatak odamızdaki her şeyi ürünlerine yüzde elli indirim yapan bir mağazadan almamış mıydın? Broşürlerin-

deki bir yatak odası fotoğrafına âşık olup o fotoğraftaki her şeyi satın almıştın. Kredi kartımızın ekstresi hâlâ hatırımda. Buranın sahibi de aynı şeyi yapmış olamaz mı?"

Dedikleri doğruydu. Bir broşürde gördüğüm yatak odasına âşık olmuş, absürt derecede yüksek fiyatına rağmen o odanın neredeyse bire bir aynısını satın almıştım. Şapeli yenileyen kişiyle zevklerimiz aynı olabilirdi pek tabii. Burası bayağı güzel döşenmişti, her yer tozla kaplı olsa bile. Toz demişken, şapelin geri kalanının aksine yatak odası pırıl pırıldı. Hatta mobilya cilasının kokusunu bile alabiliyordum.

"Burası çok temiz," dedim.

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"Diğer odaların hepsi tozlu ve..."

Adam lafımı keserek, "Evdeki masa lambalarımızın yerine bunlardan mı alsak?" deyip yatağın başucundaki eski moda şamdanlardan birinin mumlarını yaktı. Cebinde kibrit taşıyordu, sanki bu odada şamdan olacağını biliyormuş gibi. Mumların titrek ışıkları odayı gölgelerle doldururken şamdanların *Bir Noel Şarkısı* filminin setinden alınmış gibi göründüklerini düşünmeden edemedim. Adam birini eline alarak, "Etiketleri hâlâ altlarında duruyor. Çok eski görünüyorlar ama yeni olmalılar," dedi.

"Bana her şey çok... yapay geliyor, sanki hayatımızın filmindeymişiz de birisi seti orijinallerinin ucuz kopyalarıyla donatmış gibi."

"Bence çok güzeller."

"Bence yangın tehlikesi oluşturuyorlar."

Başka bir kapıyı açınca bizimkiyle uzaktan yakından alakası olmayan bir banyo gördüm. Bu banyodaki her şey sahiden eskiydi ve hem duvarda hem de eskiden ayaklı küvetin olduğunu tahmin ettiğim yerde çizikler vardı. Aşağıdaki banyo da tıpkı bunun gibiydi; küveti yoktu, küvetlerin olması gereken yerler boşluktan ibaretti. Duvar fayanslarını ve lavaboyu küf bağlamıştı. Muslukları açtığımda tuhaf bir ses çıktı ama su akmadı.

"Borular donmuş olmalı," dedi Adam yatak odasından.

"Aman ne güzel. Ben de sıcak bir duş alırım diye heveslenıyordum," dedim yanına giderek. Odada şimdi sadece mumlar yanıyordu ve bu durum daha sıcak bir ortam yaratmıştı. Adam'ın şarabı açıp iki kadeh doldurduğunu gördüm. Bu sefer tadını çıkarmak istiyordum, o yüzden perdeyi kapamaya gittim, birinin bizi izleyebileceği düşüncesi beni hâlâ biraz ürkütüyordu. Pencerenin altında eski bir radyatör vardı ama buz gibiydi, neden üşüdüğüm belli oluyordu.

"Isınmak için başka yöntemler de var," dedi Adam kollarını belime dolayıp beni boynumdan öperek.

Kocamla yatmayalı uzun zaman olmuştu.

Birlikteliğimizin ilk yıllarında durum farklıydı –o zamanlar sürekli sarmaş dolaştık– ama eminim bu tüm çiftler için geçerliydi. Bunca yıllık evliliğin ardından kulağa saçma gelebilirdi ama kıyafetlerimi çıkarma düşüncesi beni çok geriyordu. Vücudum eskisi gibi değildi.

"Üstüme başıma çekidüzen verip geliyorum," dedim ve bavulumdan bir şey alıp banyoya girdim. "Sen de beklerken yatağın altında hayalet var mı diye bir bak."

"Sonra ne yapayım?"

"Sonra biraz daha bekle."

Aramıza kapıyı çektiğimde yeniden sakinleşmeye başladığımı hissettim. Kontrolümü tekrar kazandım. Kendi kocamla birlikte olmaktan neden bu kadar çekindiğimi bilmiyormuş gibi yapıyordum ama bu da kendime söylediğim beyaz yalanlardan biriydi. Bunu hepimiz yapardık, yani hepimiz kendimize beyaz yalanlar söylerdik. Yabancı banyoda soğuk fayans zeminde çıplak ayaklarımla durmuş aynadaki kadına bakıyordum, sonra başımı çevirip üzerimi çıkardım. Bu tatil için aldığım siyah saten ve dantel gecelik beni yeni birine dönüştürmezdi ama onu azdırabilirdi belki. Evli olduğum adamın beni arzulamasını istemem yanlış mıydı?

Banyonun kapısını açıp seksi bir edayla dışarı çıkmaya çalıştım ama boşuna uğraşmışım. Yatak odası boştu. Adam gitmişti.

ADAM

Bir yerde GİRİLMEZ yazıyorsa, o yazının ardında ne olduğunu herkes merak etmez miydi? Dahası, ben tehlikeyi hep sevmiştim.

Amelia'nın banyoda "üstüne başına çekidüzen vermesinin" uzun süreceğini biliyordum ve beklemekten sıkılmıştım. Şarabımdan bir yudum alıp belki Bob bana arkadaşlık eder diye koridora çıktım. Ama Bob horul horul uyuyordu.

İşte, TEHLİKELİ GİRİLMEZ yazısı o zaman dikkatimi çekti ve yazının asılı olduğu kapının kolunu çevirmekten kendimi alamadım. Ardında *o kadar* da tehlikeli bir şey olamazdı kuşkusuz. Buradaki diğer kapıların hepsi kilitliydi ama bu kapının kolunu çevirdiğimde açıldı. Ne beklediğimi bilmiyordum ancak yukarıya çıkan dar bir merdivenden daha heyecan verici bir şey beklediğim muhakkaktı. Merdivenin tepesinde bir kapı daha vardı. Bob tek gözünü açmış, benim bulunduğum tarafa doğru homurdanıyordu. Ama merak kediyi öldürürdü, köpeği ya da insanı değil, ayrıca merdivenin tepesinde ne olduğunu artık iyice merak etmiştim.

Işık yoktu, o yüzden de yatak odasından bir şamdan alıp yu-

karıya doğru yola koyuldum. Gıcırdayan basamakları tek tek çıktım. Karanlıkta yüzüme bir şey değdiğini hissettim, hayalimde minik parmaklar belirdi ama yüzüme değen şey örümcek ağıydı. Belli ki evin bu kısmı da uzunca bir süredir temizlenmemişti. Yasaklı merdivenin tepesindeki kapının da *kilitli* olmasını bekliyordum. Ama değildi. Kapıyı açmamla içeriye rüzgâr dolması bir oldu, mum söndü, ben de az kalsın arkaya doğru düşecektim.

Çan kulesindeydim.

Dışarıdaki Kutup havası insanda tokat etkisi yaratıyorsa da şapelin tepesinden görünen manzara nefes kesiciydi. Bütün dünya ayaklarımın altındaydı sanki; vadi, göl, uzaktaki dağlar, hepsi dolunayın ışığında ışıldıyordu. Kar nihayet durmuş, bulutların dağılmasıyla yıldızlı gece göğü ortaya çıkmıştı. Aşağıda göründüğünden bir hayli büyük olan çanın etrafı diz boyu dört beyaz duvarla çevriliydi. Duvarlarda korkuluk yoktu, çanın çevresi de daracıktı ama mümkün olan her açıdan üç yüz altmış derecelik manzarayı görmek için bu riske girmeye değerdi.

Gece göğüne bakarken, böylesine büyülü bir şeyin hep orada olmasını aklım almadı. Biz insanlar aşağıya bakmakla o kadar meşgulüz ki yıldızlara bakmayı unutuyoruz. Hayatta kaçırmış olabileceğim şeyleri düşününce çok üzülüyordum ama bu durumu değiştirmeye karar vermiştim.

Manzaranın fotoğrafını çekmek için telefonumu çıkardım; karımın Londra'daki evimizde olduğunu sandığı telefonumu. Yola çıkmadan önce telefonu torpido gözünden alıp eve sakladığını gördüğümde şok olmuştum. Nerede olduğuna dair yalan söyleyip suçu *bana* attığında kendimi daha da kötü hissetmiştim. Aylardır bir tuhaf davranıyordu ve artık sadece bana öyle gelmediğinden emindim.

Geçenlerde bir mali müşavirle görüşmüştü. Bunu da bana görüşme olup bittikten sonra anlatmıştı. Benim geçmişe çok kafa yorduğumu, geleceğe daha iyi hazırlanmak istediğini söylemişti. Sonradan anladım ki *bizim* değil, *kendi* geleceğinden bahse-

diyordu. Yoksa neden birkaç hafta önce benim adıma hayat sigortası yaptırıp sarhoş olduğumu sandığında bana imzalatmaya çalışsındı ki?

"Bence artık ileriyi düşünmemiz gereken yaşa geldik," demişti hafta içi bir gün saat gece on bir civarı elinde kalemle.

"Ben daha kırk yaşındayım."

"Ya başına bir hâl gelirse?" diye ısrar etmişti. "Tek maaşla Hampstead Village'da kocaman bir evin parasını hayatta ödeyemem. Bob'la evsiz kalırız." Köpek –adını duyunca– dönüp bana bakmıştı, sanki o da işin içindeymiş gibi.

"Evsiz kalmazsınız. En fazla evi küçültmek zorunda..."

Amelia başını sallayarak bana kalemi uzatmıştı. Kâğıtları imzalamıştım çünkü onunla tartışamayacak kadar yorgundum ve benim karım hayırdan anlamayan kadınlardandı.

Belki anne babasını doğar doğmaz kaybettiğinden, belki işyerinde hemen her gün tanık olduğu üzücü olaylardandı ama Amelia ölümü normal denemeyecek kadar çok düşünürdü. Ya da sağlıklı denemeyecek kadar. Son zamanlarda bilhassa benim ölümüme kafayı takmıştı.

Karım bir şeyler planlıyordu, bundan emindim. Sadece ne planladığını bilmiyordum.

Ben orta yaş krizinde filan değildim.

Ama o öyle olduğumu söyleyip duruyordu.

Bana kalırsa belirli bir yaşa gelmiş herkes hayattaki başarılarını sorgulamaya başlardı. Yaptığı seçimlerin doğru olup olmadığını. Ama bu, işimin –yani hikâye anlatmanın– önemsiz olduğunu düşündüğüm anlamına gelmezdi. Bilakis, hikâyeler bize geçmişimizi öğretir, bugünümüzü zenginleştirir, geleceğimiz hakkında tahminlerde bulunurdu. Ben öldüğümde benden geriye sadece yazdığım sözcükler kalacaktı.

Bizim sektörde işin kaymağını oyuncular ve yönetmenler yerdi, dahası kariyerimin büyük kısmını başkalarının romanlarını uyarlayarak geçirmiştim ama çalıştığım bir dizide ya da filmde duyduğunuz sözcükler *benim* sözcüklerimdi. *Benim*. Geçen yıl

uyarlamamı istedikleri kitabı okumamıştım bile. Sonuçta ortaya çıkacak hikâyenin –o veya bu şekilde– bana ait olacağına karar vermiştim. Dizinin yapımcısı benim versiyonumu romandan daha çok sevdiğini söylediğinde havalara uçmuştum. Ama yere çakılmam uzun sürmemişti. Çünkü benden birtakım değişiklikler yapmamı istemişti, bu insanlar hep böyleydi. Değişiklikleri yapıp yeni taslağı teslim etmiştim. Sonra da yönetmen bazı değişiklikler yapmamı istemişti çünkü *yönetmenler* de hep böyleydi. Birkaç ay sonra bu sefer oyunculardan biri bazı değişiklikler yapmamı istemişti çünkü elbette *onlar* karakterleri benden daha iyi tanıyorlardı, karakterler *benim* kafamda doğmuş olsalar bile. Böylece, benim üçüncü ya da dördüncü taslağımın onların son versiyonundan daha iyi olduğuna yemin edebileceğim hâlde değişiklikleri yapmıştım çünkü yapmasaydım beni kovar, yerime beceriksizin tekini işe alırlardı. Çünkü bu sektörde işler böyle yürüyordu.

Hayatım da tıpkı işim gibiydi, birileri sürekli beni değiştirmeye çalışıyordu. Bu durum annemle başlamıştı. Babam bizi bırakıp gidince, bir yandan bana bakabilmek bir yandan da kiramızı ödeyebilmek için hastanede çift vardiya çalışmaya başlamıştı. Güney Londra'da bir sosyal konut blokunun on üçüncü katında oturuyorduk. Zengin değildik ama fakir de değildik. O çalışırken çok televizyon izliyorum diye bana kızardı –gözlerimin bozulacağını söylerdi– ama başımı derde sokmadan yapabileceğim pek bir şey yoktu. Annem beni kitap okurken görmeyi tercih ederdi, ben de öyle yaptım, kitap okumaya başladım, o da on üçüncü doğum günümde bana on üç tane kitap aldı. Hepsi çocukken sevdiğim yazarların kitaplarının özel baskılarıydı, onları hâlâ saklıyordum, hikâyelerimi yazdığım kulübedeki küçük kitaplıkta duruyorlardı. Annem en sevdiğim Stephen King romanının ilk baskısına bir not yazmıştı: *Başka insanların hayat hikâyelerinin keyfini çıkar ama kendi hayatını yaşamayı unutma.*

Üç ay sonra vefat etmişti.

On altı yaşında okulu bırakmıştım çünkü mecburdum, bununla beraber annemi gururlandırmaya kararlıydım. O zaman-

dan beri yaptığım *her şeyi* onun değiştirmek istemeyeceği biri olabilmek için yapıyordum.

Beni değiştirmeye çalışan kız arkadaşlarım da olmuştu ama hiçbiri değiştirememişti, ta ki karımla tanışana dek. Hayatımda ilk defa beni ben olduğum için seven ve olduğum kişiyi değiştirmek istemeyen biriyle tanışmıştım. Nihayet terk edilme ya da değiştirilme korkusu olmadan kendim olabilir, kendi hikâyelerimi yazabilirdim. Belki de bu yüzden başta onu o kadar çok sevdim. Ama siz isteseniz de istemeseniz de evlilik insanı değiştiriyordu. Ne var ki, olanla ölene çare yoktu.

Bu olumsuz düşünceleri kafamdan atarak önümdeki manzaraya odaklanmaya çalıştım. Bu kadar yüksekte olmak bana on üçüncü kattaki günlerimi hatırlatmıştı. Geceleri uyuyamadığımda –dairenin duvarları çok inceydi– yatak odamın penceresini sonuna kadar açıp gökyüzünü seyrederdim. Hatırımda en çok uçaklar kalmış; o zamanlar daha uçağa hiç binmemiştim. Gökyüzünde gördüğüm uçakları sayar, benim bilmediğim bir yere uçakla gidecek kadar zeki, şanslı ve zengin insanları hayal ederdim. Zira daha o zamanlar bile kendimi kapana kısılmış gibi hissederdim. Londra'da bir apartman dairesinden baktığımda gördüğüm manzaranın aksine burada tek bir bina bile yoktu, hatta hiçbir hayat belirtisi yoktu, her şey kar ve ay ışığı altındaydı. Burada yapayalnızdık, tam da Amelia'nın istediği gibi.

İnsanlar ne istediklerine daha dikkat etmeliydi.

Karımın kimsenin görmediği bir yanı vardı çünkü o yanını gizlemekte çok başarılıydı. Amelia'nın bir hayvanları koruma derneğinde çalışıyor olması onu azize yapmazdı. Hiç kötü bir şey yapmadığı anlamına gelmezdi. Bilakis, karım entrikacının önde gideniydi. Başkalarını kandırabilirdi ama ben onun gerçekte nasıl biri olduğunu ve neler yapabileceğini çok iyi biliyordum. O yüzden son zamanlarda duygusal açıdan iflasın eşiğindeydim; karıma olan bütün sevgim tükenmişti.

Tüm bu olanlarda suçum yokmuş gibi davranmayacaktım elbette.

Bir gün karımı aldatacağım hiç aklıma gelmezdi.

Ama aldatmıştım. Ve karım bir şekilde öğrenmişti.

Bunun beni kötü adam konumuna düşürdüğünün farkındaydım ama bu hikâyede bir de kötü kadın vardı. Bazen iki yanlış bir çirkin ederdi. Yatmaması gereken biriyle yatan tek kişi ben değildim. Azize Amelia da başkasıyla yatmıştı.

AMELIA

"Adam?"

Elimde mum, koridora çıkıp Adam'a seslendim ama cevap gelmedi.

Bob uykusunu böldüğüm için bana ters ters baktıktan sonra üzerinde TEHLİKELİ GİRİLMEZ yazan kapıya bakıp içini çekti. Bazen köpeğimizin bizim sandığımızdan daha zeki olduğunu düşünüyorum. Ama sonra aklıma kendi kuyruğunu kovaladığı geliyor ve onun da hayat karşısında bizim kadar şaşkın olduğunu fark ediyorum.

Ben hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadım, nitekim o uyarıyı da görmezden gelerek kapıyı açtım. Karşıma dar bir tahta merdiven çıktı, tepesinde başka bir kapı vardı. Birkaç basamak çıktıktan sonra bir örümcek ağına dolanmamla az kalsın elimdeki mumu düşürecektim. Örümcek ağını yüzümden hızlıca savuşturdum ama yine de karanlıkta tenimde bir şey geziyormuş gibiydi.

"Adam? Yukarıda mısın?"

"Evet, manzara şahane. Şarabı da al gel, birkaç tane de battaniye getir," dediğinde hissettiğim rahatlamaya inanamadım.

Beş dakika sonra şapelin çan kulesinde birbirimize sokulmuş manzarayı seyrediyorduk. Adam haklıydı, buranın manzarası olağanüstüydü. Kule bir hayli dardı ve –omuzlarıma örttüğüm battaniyeye rağmen– çok üşüyordum ama şarap hafiften içimi ısıtmıştı. Dahası, Adam titrediğimi görünce kollarını bana dolamıştı.

"En son ne zaman dolunay gördüğümü hatırlamıyorum bile," diye fısıldadı.

"Ya da bu kadar çok yıldız," dedim. "Gökyüzü ne kadar açık."

"Çünkü ışık kirliliği yok. Ayın hemen solundaki parlak yıldızı görüyor musun?" diye sordu gökyüzünü işaret ederek. Başımla onaylayınca parmağıyla W harfi çizmesini izledim. "Bu beş yıldız Cassiopeia takımyıldızını oluşturuyor." Adam'ın kafası rasgele bilgilerle doluydu. Öyle ki, kafasında bizi, ya da beni, düşünecek yer kalmamasının sebebinin bu olduğunu düşünürdüm.

"Cassiopeia kimdi?"

"Yunan mitolojisinde, kibri ve küstahlığı yüzünden perişan olmuş bir kraliçe." Kocam pek çok konuda benden daha bilgiliydi. Çok okumuştu, çok okumuşluğunun neticesi olan genel kültürüyle övünmeyi severdi. Ama duygusal zekâyı ölçecek bir IQ testi olsaydı ben her seferinde ondan daha yüksek puan alırdım. Yıldızlardan bahsederken sesinde hafif bir kendini beğenmişlik vardı, bana öyle gelmediğinden de emindim.

Geçenlerde temizlik yapıyordum, eskileri ayıklarken elime güzel bir kutu geçti, içinde düğünümüzden hatıralar vardı. Evliliğimize dair bir zaman kapsülüne benziyordu. Zamanında özenle hazırlayıp gelecekteki benin bulması için saklamıştım. Kutunun içinde dostlarımızdan ve Battersea'deki iş arkadaşlarımdan tebrik kartları, Lego gelin damat pasta süsü ve uğurlu altı peni vardı. Batıl inançlı Adam, o büyük –daha ziyade küçük– günümüzde uğurlu altı penim olmadan olmaz diye ısrar etmişti, annesinin safir yüzüğüyse hem ödünç alınmış hem de mavi şey

yerine geçmişti. Kutunun en altında bir zarf bulmuştum, içinde kendi ellerimizle yazdığımız evlilik yeminlerimiz vardı. O sözleri okuduğumda ağlamıştım. Bana eski hâlimizi, sonsuza dek süreceğini sandığım bizi hatırlatmıştı. Ama bozulan ya da zedelenen sözler değerlerini kaybederler, tıpkı tozlu, unutulmuş antikalar gibi. Bugünkü üzücü hâlimiz geçmişimize dair mutlu anılarıma her zaman gölge düşürüyordu.

Tüm evlilikler sonunda aynı şekilde mi biter diye merak ediyorum bazen. Belki de hayat aşkı öldürüyordur. Ama sonra aklıma her Sevgililer Günü haberlerde gördüğümüz yaşlı çiftler geliyor, altmış yılı devirmelerine rağmen birbirlerine hâlâ ilk günkü gibi âşık olan ve takma dişleriyle liseli âşıklar misali kameralara gülümseyen çiftler. Acaba onların sırrı ne ve neden bizimle paylaşmıyorlar?

Dişlerim takırdamaya başlamıştı. "İçeriye girelim mi?"

"Sen nasıl istersen, aşkım." Adam bana yalnızca sarhoşken "aşkım" derdi ki ben daha bir kadeh içmeme rağmen şişenin neredeyse dibine indiğini fark ettim.

Kapıya yönelmeye çalıştım ama Adam beni tutup sıkıca sarıldı. O sırada o harikulade manzara birden uğursuz bir hâl aldı; ikimizden biri çan kulesinden düşecek olsak ölürdük. Yükseklik korkum yoktu ama ölüm korkum vardı, o yüzden Adam'ın kollarından sıyrılarak geri çekildim. Çekilirken de çana çarptım. Çalmasına sebep olacak kadar sert çarpmadım ama yine de çan sallandı, sallanır sallanmaz da tuhaf bir tıkırtı duydum, peşi sıra tiz çığlıkların oluşturduğu bir kakofoni göğü deldi. Gördüklerimi, duyduklarımı hemen algılayamadım.

Çanın içinden onlarca yarasa çıkarak yüzümüze doğru uçtu. Adam ellerini kollarını savurarak yarasaları püskürtmeye çalışırken geriye doğru sendeleyince alçak duvara tehlikeli biçimde yaklaştı. Dengesini kaybetmesiyle her şey ağır çekimde hareket etmeye başladı sanki. Dudakları aralanmış, gözleriyse fal taşı gibi açılmıştı. Arkaya doğru düşerken bir yandan da bana uzanıyordu ama ben donakalmıştım, yarasalar tepemizde uçmaya

devam ederken korkudan taş kesmiştim. Sanki kendi ısmarlama korku filmimizin içinde sıkışıp kalmıştık. Adam sırtını küt diye duvara çarptı ve duvarın bir parçası kopup düşünce çığlık attı. O anda kendime gelerek onu kolundan tuttuğum gibi kendime çektim. Saniyeler sonra eski tuğlaların yere çarpma sesini duyduk. Ses vadide yankılanırken yarasalar da uzaklara doğru uçup gittiler.

Adam'ın hayatını kurtarmıştım ama o bana ne teşekkür etti ne de yüzünde minnet duyduğuna dair bir emare belirdi. Kocamın yüzündeki ifadeyi daha önce hiç görmemiştim ve bu beni korkutuyordu.

ADAM

Düşmeme izin verecekti neredeyse.

Amelia'nın da korktuğunu biliyordum ama *düşmeme izin verecekti neredeyse*. Bu yaptığını ne unutabilir ne de affedebilirdim.

Gidiyorduk. Saatin geç olması da yolların karla kaplı olması da umurumda değildi. Ne ara konuşup karar verdiğimizi bile hatırlamıyordum. Sadece buradan gidiyor olmamıza seviniyordum. Ne kendime ne de bir başkasına itiraf etmek istemsem de tutsak olduğumu hissediyordum. Bu arabada, bu evlilikte, bu hayatta. On yıl önce her şeyi yapabileceğime, istediğim kişi olabileceğime inanıyordum. Hayat benim için sonsuz ihtimaller deniziydi ama şimdi hangi yola sapsam çıkmaz sokakla karşılaşıyordum. Bazen hayata... sil baştan başlayasım geliyordu.

Önümüzde uzanan yol karanlıktı, yol boyunca hiç sokak lambası yoktu, ne kadar benzinimiz kaldığını da bilmiyordum. Amelia benimle konuşmuyordu –bir saati aşkın süredir tek kelime etmemişti– ama sessizlikten şikâyetçi değildim. Hafta sonu tatilinden vazgeçtiğimize göre şimdi tek sıkıntım havaydı. Kar durmuştu durmasına ama bu sefer de yağmur yağıyordu, ka-

puta patır patır vuran damlaların sesi bir hayli rahatsız ediciydi. Yavaşlamalıydık ama Amelia'ya bir şey demedim; sürücüye ne yapacağını söyleyenler hep sinir bozarlardı. Şapelden ayrıldığımızdan beri bir tek araba ya da yapı görmemiş olmamız açıkçası ürkütücüydü. Gecenin bir yarısı olduğunu biliyordum ama yollar bile bir tuhaftı. Sanki bir döngünün içinde sıkışıp kalmışız gibi manzara hiç değişmiyordu. Yıldızlar kaybolmuş, gökyüzü kopkoyu bir karanlıktan ibaret kalmıştı. Bir de şimdi, öncekinden daha çok üşüdüğümü fark ettim.

Dönüp Amelia'ya baktığımda tanınmaz bir bulanıklıktan ibaretti, çehresi hiddetli bir deniz gibi çalkalanıyordu. Sanki karımın değil de bir yabancının yanında oturuyordum. Pişmanlığın pis kokusu ucuz araba parfümü misali etrafa yayılırken ikimizin de ne kadar mutsuz olduğunu görmemek imkânsızdı. Evlilik başka şeye benzemezdi, onu onarıp onarıp kullanamazdınız. Konuşmayı denedim ama sözcükler boğazıma dizildi. Zaten ne diyeceğimi de bilmiyordum.

Derken ileride yolda yürüyen bir kadın gördüm.

Kırmızı giyinmişti.

Başta üstündekini palto sandım ama yaklaştığımızda kırmızı bir kimono olduğunu gördüm.

Yağmur hızlanmıştı, damlalar asfalttan sekiyordu, kadınsa iliklerine kadar ıslanmıştı. Bu havada dışarıda olmamalıydı. Yolda olmamalıydı. Elinde bir şey vardı ama ne olduğunu göremedim.

Amelia'ya, "Yavaşla," dedim ama beni duymadı, hatta daha da hızlandı.

"Yavaşla!" Bu sefer daha yüksek sesle söyledim ama o gazı kökledi.

Hız göstergesine baktım, yüz ondan yüz otuza, yüz otuzdan yüz elliye çıktı, sonra kadran kontrolden çıkarak fıldır fıldır dönmeye başladı. Kendimi önümüzdeki manzaradan korumak istercesine ellerimi yüzüme siper ettiğimde parmaklarımın kanlar içinde olduğunu gördüm. Mermi büyüklüğündeki yağmur

damlalarının arabaya vuran patırtısı sağır ediciydi, başımı kaldırıp baktığımda yağmurun kırmızıya döndüğünü gördüm.

Şimdi kadınla neredeyse karşı karşıyaydık.

Farımızı gördü, elini gözlerine siper etti ama yoldan çekilmedi.

Kaputa çarpmasıyla çığlığı basmam bir oldu. Bedeninin çatlayan ön camdan sekip havaya uçmasını dehşet içinde izledim. Kırmızı ipek kimonosu yırtık bir pelerin gibi arkasında dalgalandı.

AMELIA

"Uyan!"

Adam'ı dürterek üç kere uyanmasını söyledikten sonra nihayet gözlerini açtı.

Bana baktı. "Kadın, o..."

"Hangi kadın?"

"Kırmızı..."

Yine mi o? Tahmin etmeliydim.

"Kırmızı kimonolu kadın mı? O gerçek değil, Adam. Unuttun mu? Rüya gördün."

Küçük bir çocuk korktuğunda annesine nasıl bakarsa öyle bakıyordu bana. Beti benzi atmış, kan ter içinde kalmıştı.

"Geçti," dedim nemli ve soğuk elini tutarak. "Burada kırmızı kimonolu kadın yok. Benim yanımdasın. Güvendesin."

Yalan, yaraladığı kadar iyileştirirdi de.

Çan kulesinden indikten sonra benimle doğru düzgün konuşmamıştı. Duvarın yıkılmasıyla az kalsın düşecek olmasının şokundan mıydı, yarasalardan mıydı yoksa sarhoşluktan mıydı

bilmiyordum ama soyunup tıpkı evdeki yatağımıza benzeyen bu yabancı yatağa girmiş ve tek kelime etmeden uyumuştu.

Adam uzun zamandır kâbus görmüyordu ama sık sık, hep de aynı kâbusu görürdü, sadece kazaya tanık olduğu bakış açısı değişirdi. Bazen arabada olur, bazen yolda yürüyor olur, bazı rüyalarındaysa olayı bir sosyal konutun on üçüncü katındaki bir daireden camı yumruklayarak izlerdi. Uyandığında beni hemen tanımaz –yüz körlüğünü düşününce normal bir durum– ama bazen başka biri olduğumu sanırdı. Onu yatıştırmam ve başkası olmadığıma ikna etmem birkaç dakika sürerdi. Kâbusları onu uykusunda olduğu kadar uyanıkken de rahatsız ediyordu. Aklı altın elemiyor, çok daha karanlık bir şey arıyordu. Gömülü pişmanlıkların minik külçeleri bazen boşlukların arasına sıkışabilir ama en ağır anılar yüzeye çıkmaktan ziyade dibe batarlar.

Keşke kâbuslarına bir son verebilseydim.

Eskiden yaptığım gibi omzundaki çilleri okşamayı yahut parmaklarımı kır saçlarının arasında gezdirmeyi düşündüm. Ama yapmadım. Çünkü bir çınlama duydum.

Yatak odasının köşesindeki sarkaçlı saat ürkünç bir melodi çaldıktan sonra Big Ben'e çıraklık yaparcasına ötmeye başladı. Uykumuz daha önce kaçmamışsa bile artık tamamen uyanmıştık.

"Uyandırdığım için kusura bakma," dedi Adam, soluğu hâlâ normale dönmemişti.

"Önemli değil. Sen uyandırmasaydın bile saat uyandırırdı zaten," dedim. Sonra her seferinde yaptığım şeyi yaptım: Not defterimle kalemimi alıp unutmadan her şeyi yazdım. Çünkü bu sıradan bir rüya –ya da kâbus– değildi, bir anıydı.

Adam başını salladı. "Bu gecelik yazmasak da ol–"

Sessizce duygularının yoklamasını alarak aşina olduğumuz örüntüyü sıraladım: korku, pişmanlık, üzüntü ve suçluluk. Hiç değişmiyordu.

"Hayır, olmaz," dedim not defterinde kalan birkaç boş sayfadan birini açarak. Hep onun mutsuz anılarını yıkıp yerine güzel

anılar inşa edebileceğimi düşünürdüm. Bize dair güzel anılar. Ama artık bundan o kadar emin değildim.

Adam içini çekerek arkasına yaslandı ve rüyası aklından uçup gitmeden hatırladıklarını anlatmaya başladı.

Kâbusları hep aynı şekilde başlıyor: Kırmızı kimonolu kadınla.

Kıyafetine karşın kadın Japon değil. Adam kadının yüzünü tarif etmekte zorlanıyor –yüzleri gerçek hayatta göremediği gibi rüyalarında da göremiyor– ama onun kırklarının başında, benimle hemen hemen aynı yaşlarda bir İngiliz olduğunu biliyoruz. Güzel bir kadın. Adam, kimonosuyla aynı tondaki kırmızı rujunu her seferinde hatırlıyor. Onun da benimki gibi uzun sarı saçları var ama onun saçları benimkinden daha kısa, omuzlarında.

Adam bu gece kadının adını söyledi ama adını ikimiz de biliyoruz.

Rüyada vuku bulan olaylar zaman zaman değişiyor ama kırmızılı kadın hep var. Yağmurdaki arabada da. Adam'ın arabasının olmamasının ve araba kullanmamasının sebebi bu. Araba kullanmayı öğrenmek bile istemedi.

Kâbuslarında bir de gençten bir oğlan oluyor ve hep çok korkuyor.

Adam hepsini gördü: kadını, arabayı, kazayı.

Sadece rüyasında değil, gerçek hayatta da.

Bu, annesinin öldüğü geceydi. Adam o zaman on üç yaşındaydı.

Bundan yirmi beş yıl önce, o yukarıdan izlerken kaldırıma çıkarak annesine çarpan aracın içindeki kişiyi tanımamıştı. Ama bu, kim olduğunu bilmediği anlamına gelmezdi. Bir arkadaşları, bir öğretmeni ya da bir komşuları olabilirdi; Adam için tüm yüzler aynıydı. Tanıdığınız birinin, sevdiğiniz birinin ölümüne sebebiyet vermekten sorumlu olup olmadığını bilmediğinizi düşünün. İnsanlara güvenmekte zorlanmasına şaşmamalıydı, hatta bana bile. Kocam prosopagnoziden mustarip olmasaydı hayatı farklı olabilirdi ama gördüğü kişiyi polise tarif edememişti. Ne o zaman ne de şimdi. Bu yüzden hâlâ kendini suçluyor. Olay ger-

çekleştiğinde annesi onun köpeğini gezdiriyormuş çünkü Adam üşenmiş.

Adam'ın bir hayaleti taparcasına sevmesi beni çok üzüyor.

Herkesin dediğine göre Adam'ın annesi iyi kadınmış –hemşireymiş ve oturdukları apartmanda bayağı popülermiş– ama kusursuz değilmiş. Hele azize hiç değilmiş. Ama ne tuhaftır ki Adam hayatına giren tüm kadınları onunla kıyaslıyor. Beni bile. Ölü annesini böylesine idolleştirmesi sadece tuhaf değil yanlış da. Mesela annesinin *neden* kırmızı kimono giydiğini unutmak işine gelmiş gibi. Zira annesi, "erkek" arkadaşları ne zaman oturdukları sosyal konuta gelse o elbiseyi giyer, o kırmızı ruju sürerdi. Evin duvarları inceydi. Adam'ın, annesinin yatağına neredeyse her hafta farklı bir "arkadaş" aldığını duyabileceği kadar ince.

Anılar şekil değiştirir ve rüyalar gerçeğe bağlı değildir. Adam'ın hatırlamayı seçtiği her şeyi yazmamın sebebi bu. Onu onarmak istiyorum. Ve onun beni bunun için sevmesini istiyorum. Ama kırılan her şey onarılamıyor işte.

Günün birinde o gece gördüğü yüzü hatırlar, yıllardır zihnini meşgul eden cevapsız sorular nihayet cevap bulur belki. Onu kâbuslarından kurtarmak için elimden ne geliyorsa yaptım: bitkisel kürler, uyku öncesi farkındalık podcastleri, özel çaylar... Ama hiçbirinin yararı olmadı. Her şeyi yazdıktan sonra, Adam'ın yeniden uyuyabilmesini umarak ışığı söndürdüm.

Çok sürmedi.

Adam usul usul horlamaya başladı ama ben bir türlü uykuya dalamıyordum.

Bir uyku ilacı içtim –reçeteli ve yalnızca başka türlü uyuyamadığımda aldığım bir ilaç– ama son zamanlarda normalden fazla içer oldum. Aklım ilişkimizde sayısı gittikçe artan çatlaklarla meşgul; içi dolduramayacak yahut görmezden gelinemeyecek kadar büyük çatlaklarla. Evliliğimizin tam olarak neden ve ne zaman yıkılmaya başladığını biliyorum. Hayat en iyi ihtimalle öngörülmez, en kötü ihtimalle affedilmez.

Bir ara içim geçmiş olmalı –ilaç sonunda etkisini göstermişti herhalde– çünkü rahatsız edici bir *déjà vu* hissiyle uyandım. Nerede olduğumu anlamam birkaç saniye sürdü –oda zifiri karanlıktı– ama gözlerim karanlığa alıştığında Blackwater Şapeli'nde olduğumuzu hatırladım. Perdeyle duvarın arasından ince bir çizgi hâlinde içeriye dolan ay ışığı odanın bir köşesini aydınlatıyordu, gözlerimi kısarak dikkatle baktığımda sarkaçlı saatin kadranını gördüm. Akreple yelkovan saatin henüz on iki buçuk olduğunu gösteriyordu, yani çok uyumamıştım. Kafam pusluydu ama sonra beni neyin uyandırdığını hatırladım çünkü bir daha duydum.

Aşağıdan bir gürültü geldi.

ROBIN

Robin de uyuyamıyordu.

Aklı ziyaretçilerdeydi, onlar için endişeleniyordu. Oraya gelmemeliydiler.

Perdenin aralığından bakıp da şapelin tamamen karanlıkta olduğunu gördüğünde ne yapması gerektiğini biliyordu.

Şapel göründüğünden daha uzaktaydı. Ama Robin, iki yer arasındaki mesafeyi kestirmenin insanlar arasındaki mesafeyi kestirmek kadar zor olduğunu düşünüyordu. Bazı çiftler gerçekte olduklarından daha yakın görünürken bazıları daha uzak görünürlerdi. Robin şapeldeki çifti kucaklarında tepsiyle donduru lmuş yemeklerini yerken gördüğünde beraber olmaktan bilhassa mutlu görünmüyorlardı. Âşık da görünmüyorlardı. Gerçi evliliğin her aşkı öldürebilmek gibi bir becerisi vardı. Ya da Robin gördüklerini öyle yorumlamıştı.

Kulübesinden şapele kadar arazide yürümek normalde on dakikadan fazla sürmezdi. Hatta birkaç saat evvel fark ettiği üzere koştuğunda daha kısa sürüyordu. Ama çok kar yağdığından, kayıp düşmemek için bir hayli yavaş yürümek duru-

mundaydı. Lastik çizmelerinin birkaç numara büyük olması da pek yardımcı olmuyordu. Çizmeler ikinci eldi: Kendi çizmeleri yoktu. Kendine çizme almak için ta Fort William'a kadar gitmesi gerekirdi; Blackwater Gölü civarında, hatta Hollowgrove'da bile ayakkabıcı yoktu. İnternetten sipariş verebilirdi ama o zaman da kredi kartı gerekirdi, oysa onun sadece nakit parası vardı. Robin yıllar önce tüm kartlarını kırmıştı. Kimsenin onun izini sürmesini istemiyordu.

Yürürken ayaklarının altında sıkışan karın çıkardığı gıcırtılar hoşuna gitti, sessizliği bölen tek ses oydu, uzaktaki yarasaların tıkırtıyı andıran sesleri hariç. Robin geceleri yarasaların gölün üzerinde uçmasını seyretmeyi severdi, çok güzel bir manzara oluşturuyorlardı. Geçenlerde yarasaların baş aşağı asılıyken doğum yaptıklarını okumuştu. Sonra yavruları çok düşmeden onları yakalıyorlardı ama tüm ebeveynler öyle yapardı zaten. O gece Robin'in önünü dolunay aydınlatıyordu, dolunay olmasaydı gökyüzü zifiri karanlık olurdu çünkü bulutlar yeniden toplanarak en parlak yıldızlar hariç tüm yıldızları perdelemişti. Ama sorun değildi: Robin karanlıktan hiçbir zaman korkmamıştı.

Kar fırtınalarından ya da uğultulu rüzgârlardan rahatsız olmaz, birkaç günlüğüne dış dünyayla bağlantısının kesilmesini dert etmezdi çünkü günlük yaşantısını da hemen hemen o şekilde idame ettiriyordu. Ayrıca Robin her zaman dürüst olmaya çalışırdı. Özellikle de kendine karşı. Oraya ilk geldiğinde kısa bir süre kalmayı planlıyordu belki ama artık orada yaşamaya alışmıştı. İnsanlar yaşamayı unuttuğunda hayat başka planlar yapardı. Haftalar ayları, aylar yılları kovalamış, olanlar olduktan sonra da bir daha oradan gidememişti.

Ziyaretçiler de istedikleri zaman gidemeyeceklerdi. Ama henüz bunun farkında değildiler. Onlar için birazcık da olsa üzülmemek imkânsızdı.

Robin çiftin karla kaplı arabalarının yanına ulaştığında duraksadı. Robin erkek olanı arabadan iner inmez tanımıştı, hatırlayınca yüreği sıkıştı. Onu bir daha görüp görmeyeceğini

bilmiyordu. Görmek istediğinden bile emin değildi. Adam yaşlanmıştı ama Robin yüzleri unutmazdı, hele onun yüzünü asla unutmazdı. Düşünceleri eskiye gitti ve adam daha küçücük bir çocukken yaşananları hatırladı. Onun gördüğü ve görmediği şeyi. Olay şimdi bile o zamanki kadar trajikti, öyle ki Robin onun hâlâ kırmızılı kadınla ilgili kâbuslar görüp görmediğini merak etti. Gerçekleri öğrenmesinin vaktinin geldiğini düşünüyordu ama gerçekler hoşuna gitmeyecekti. Gerçekler genellikle kimsenin hoşuna gitmezdi.

Robin şapelin iki kanatlı büyük tahta kapısına vardığında son bir kez etrafı kolaçan etti ama orada yapmak üzere olduğu şeyi görecek kimse yoktu. Ona iyilik ederek yolunu aydınlatan ay ışığı gölü ve uzaktaki dağları ortaya çıkarırken Robin oranın ne kadar bakir ve güzel olduğunu düşünmeden edemedi. Kötü şeyler yapan insanların burada yeri yok, diye düşündü ziyaretçilerin karla kaplı Morris Minor'ına bakarken. Robin en çok bu havaları seviyordu çünkü kar dünyayı beyaz bir örtüyle kaplar, karanlık ve çirkin olan her şey o beyaz örtünün altında kalırdı.

Hayat, piyonların vezir olabildiği bir oyundu ama herkes bu oyunu oynamayı bilmezdi. Doğru hamleleri yapmayı öğrenemeyen insanlar hayatları boyunca piyon olarak kalırlardı. Bu daha başlangıçtı. Henüz kimse kartlarını oynamıştı çünkü kartların dağıtıldığını bilmiyorlardı.

Robin paltosunun cebinden bir anahtar çıkarıp sessizce şapele girdi.

KETEN

Yılın kelimesi:
işletmek *fiil.* Hile ya da aldatma yoluyla birine üstün gelmek.

29 Şubat 2012 – dördüncü evlilik yıldönümümüz

Sevgili Adam,
Hep seninle aynı rüyaları –ve kâbusları– paylaştığımızı düşünürdüm ama bu yıl zor bir yıl oldu. Sen ~~beni hayal kırıklığına uğrattın~~ yanımda olmalıydın ama olmadın. Geleceğine söz vermene rağmen o bekleme salonunda yapayalnız ve korku içinde oturdum.

Üç yıldır deniyorduk, iki yıldır bir dizi doktora görünmüştük, son on iki aydır gitmediğimiz hastane ve klinik kalmamıştı ama tüp bebek denememiz yine de başarısız olduğundan kendimi tükenmiş hissediyordum. Evlilik yıldönümümüzü böyle planlamamıştım.

Bugünün berbat bir gün olacağını bilmeliydim, hiç iyi başlamamıştı.

Dün gece Güney Londra'daki bir apartman dairesinden iki yavru köpek kurtarılıp Battersea'ye getirilmişti ve onlarla ilk ilgilenenlerden biri de bendim. Onları gördüğümde, yıllardır bu mesleği yapıyor olmama rağmen ben bile şok olmuştum. Beaglelar uzun bir süre yalnız bırakılmışlardı. Nöbetçi veteriner en az bir hafta olduğunu tahmin ediyordu. Tuvaletin suyunu içmeselerdi şimdiye çoktan ölürdüler. Öylesine zayıflamış, öylesine bir deri bir kemik kalmışlardı ki içi boşaltılmış pelüş oyuncaklara benziyorlardı. Onları kurtarmak için elimizden geleni yaptık ama bu sabah öldüler. Yapabileceğimiz başka bir şey yoktu, en insaflıca olanı onları uyutmak olurdu, biz de öyle yaptık. Sahipleri İspanya'da tatildeymiş, keşke asıl o kadını iğneyle uyutabilseydik. Bazen insanlardan nefret ediyorum, o yüzden diyorum ki, bizim dünyaya bir tanesini daha getirememiş olmamız belki de iyi bir şeydir.

Bu öğlen saat birde Londra Köprüsü'nde buluşacaktık. Bu aralar uyku sorunu yaşıyorum, çok yorgunum ama yine de oraya gittim, hem de zamanında. Çünkü doğum kliniğindeki randevu benim için önemliydi. Bizim için de önemli olduğunu sanıyordum ama son zamanlarda her zamankinden daha ~~bencilsin~~ dalgınsın. Unutabileceğinden endişe ederek sana mesaj attım.

Beş tane.

Hiçbirine cevap vermedin.

Bu seferlik karına yazılarından daha fazla değer vermeliydin.

Londra Köprüsü kalabalık ve gürültülüydü ama bunun tek sebebi işe gidip gelenler değildi. Metro istasyonundan çıktığımda ortalık inşaat kaskı takan adamlarla doluydu ve sayısı dikkat çeken bir vinç topluluğu gökyüzünü neredeyse tamamen kaplamıştı. The Shard'ın inşası büyük ölçüde tamamlandı ve yoldan geçen birinden duyduğuma göre Avrupa'nın en yüksek binası olacakmış. Bir süreliğine öyle olacağından

eminim. Sonra bir başkası daha yükseğini dikecek. Onun da uzun sürmeyeceğine bahse girerim çünkü insanlar her zaman birbirlerine üstün gelmeye çalışır.

Sizi önemsiyorlarmış gibi davransalar bile.

Kliniğin önüne geldiğimde seni aradım. Telefonun iki kere çaldıktan sonra sesli mesaja düştü. Kiminle olduğunu biliyordum. Bir yapımcıyla beraberdin, bu yapımcı yazdığın ilk senaryoyla ilgileniyordu: *Taş Kâğıt Makas*. Komodinin çekmecesinde bulduğum, beni sana kendi gizli mektuplarımı yazmaya teşvik eden taslak. Sektörden birinin, bir başkasının uyarlamasına değil de senin yazdığın bir hikâyeye küçücük bir ilgi kırıntısı göstermesi bile aklını kaybetmene yetti. Tüm yazarlar mı özgüvenleri düşük egomanyaklar? Yoksa sadece sen mi öylesin? Onunla yapacağın toplantının uzun sürmeyeceğini söylemiştin ama anlaşılan senin için ilk göz ağrını hayata geçirmek kendi çocuğumuzu dünyaya getirmekten daha önemliymiş.

Doktorumuz bizi Londra Köprüsü'ndeki kliniğe sevk etti. En sonunda. Çocuk sahibi olmak için ilk günden beri âdeta savaş veriyoruz. Ama bu savaşın sonunda bizi birbirimize düşüreceği hiç aklıma gelmezdi. Son birkaç aydır steril, ruhsuz hastane bir nevi ikinci evim oldu. O bekleme salonunda –genellikle yalnız başıma– oturduğum saatleri toplasam hayatımın birçok gününü orada geçirdiğim ortaya çıkar herhalde. Hem de asla gerçekleşmeyebileceğini başından beri bildiğim bir şeyi bekleyerek.

Doktordan sıra bulmam aylar sürdü, aylarca da muayene üstüne muayene oldum, danışmanlara en mahrem üzüntümüzü defalarca anlatmak zorunda kaldım. Şimdi geriye dönüp baktığımda, bu zamana kadar dayanmayı nasıl başardığımızı merak ediyorum. Ne zaman kendimi yapayalnız hissetsem kendime beni sevdiğini, benim de seni sevdiğimi söyledim. Kafamın içinde sessiz bir mantra hâline geldi bu, ne zaman düşecek olsam beni elimden tutup doğrulttu. Ama evliliğimiz benim düşündüğüm kadar sağlam ya da dengeli değilmiş.

Randevularda zorlandığını biliyorum. Kimsenin olmadığı bir odaya girip kapıyı kilitleyebilmek, sonra istediğin bir pornoyu seçip bir numune kabına boşalmak çok stresli olmalı. Kusura bakma. Yaşadıklarını küçümsemek istemiyorum ama aklı başında herkesin, bu sürece katkının psikolojik olarak sıkıntı verici olsa bile daha az dramatik olduğu konusunda benimle hemfikir olacağını düşünüyorum.

Öyle zamanlar oldu ki, bazen bir oda dolusu doktor ve hemşireye bacaklarımı açıp vücuduma metal aletler sokmalarına izin vermek zorunda kaldım. Aynı yabancılar beni çıplak gördüler, beni yokladılar, bana dokundular, hatta bazıları ellerini içime soktu. Tahliller yaptırdım, onlarca iğne oldum, onlarca ilaç içtim, anestezi alıp ameliyat oldum. Yumurtalarım toplandı, günlerce kan işedim, baştan savma yapılan bir operasyon sonrası yaşadığım korkunç ağrıdan dolayı bırak yürümeyi ayağa bile kalkamadım. Ama beraber hepsini atlattık. Bana her şeyin yoluna gireceğini söyledin. Söz verdin, ben de sözüne inandım.

Sonuçta diğer insanların çocukları var.

Tanıdığımız insanların, tanımadıklarımızın da. Onlara bakınca çocuk sahibi olmak ne kadar kolay görünüyor. Bazıları hiç uğraşmadan, kazara hamile kalıyor. Bazıları en başından istemedikleri için karınlarında büyüyen çocukları öldürüyorlar. Bazı tanıdıklarımız çocuk istemedikleri hâlde çocuk sahibi oldular. Çünkü yapabiliyorlar. Çünkü bizden başka herkes yapabiliyor. Sadece biz yapamıyoruz. İşte bana öyle geliyor: Sanki biz, tarihteki çocuk yapamayan tek çiftmişiz gibi. Bazen daha kötüsünü hissediyorum: Sanki koskoca dünyada yapayalnızmışım ve beni bir başıma bırakan senmişsin gibi.

Bebeğimizin olmasını o kadar çok istiyordum ki bana fiziksel acı vermeye başlamıştı. Sonra bugün, ikinci –ve muhtemelen son– tüp bebek denememizin ilk randevusuna gelmedin.

Danışma görevlisi bizim adımızı söylediğinde yoktun, odaya yalnız girmek zorunda kaldım. Doktor Kötü Haber la-

kabını taktığımız adam masasına oturup karşısındaki iki sandalyeyi işaret ettiğinde de yoktun. Rahatsız edici bir sessizlik içinde seni beklerken ve doktor isimlerimizi hatırlamak için dosyamızı kontrol ederken de yoktun. Klinik bize hiç insan gibi davranmamıştı, onların gözünde ayaklı çek defterleriydik.

En kötüsü de duymak için yanıp tutuştuğumuz haberi duyamadın.

Yaşadığımız onca şeyden sonra doktor nihayet hamile olduğumu söyledi.

Başta ona inanmadım.

Bir daha söylemesini istedim. Sonra dosyaya bir daha bakmasını istedim, başkasının dosyasıyla karıştırdığını düşünüyordum. Ama bizimkiydi.

Doktor Kötü Haber hatta beni yatağa yatırıp karnıma baktı. Ekrandaki minicik bir noktayı göstererek onun bizim embriyomuz olduğunu söyledi. Senin numune kabının içindekiler ve benim yumurtam bir laboratuvarda beraber büyütüldükten sonra başarılı bir şekilde rahmime yerleştirilmişti ve ekrandaydı. Canlıydı ve içimde büyüyordu.

Ama sen göremedin.

Tam klinikten çıkacağım sırada geldin, açıklamaya çalıştığında sana hiç zahmet etmeneni söyledim. Sanki tek derdimiz oymuş gibi işinden bahsedip durmandan çok sıkıldım artık. Geçimini sağlamak için götünden hikâye uyduruyorsun, menajerin de onları satıyor. Bence artık ayaklarının biraz olsun yere değmesinin zamanı geldi. Bana anlattığın tüm o yapımcılar, yönetmenler, oyuncular ve yazarlar kulağa bir sınıf dolusu şımarık velet gibi geliyor, neden onların her dediklerini yapıyorsun ya da öfke krizlerine göz yumuyorsun anlamıyorum. Sen göremeyecek kadar kör olsan bile en az biri tarafından fena işletildin.

Özür dilerim. Umarım bu mektubu asla bulmazsın ama oldu da buldun diyelim, öyle demek istemedim. Şu anda canım çok acıyor; bu acıyı bir yerden çıkarmam lazım. Benden

sakındığın vaktini o insanlara bol kepçeden dağıtman bazen kalbimi çok kırıyor. Ben senin karınım. Benim hikâyelerim gerçek. Gerçekler diye dinlemeye değer değiller mi?

Ben metroya binmek istedim ama sen taksiye binmekte ısrar ettin. Yolun yarısı boyunca seninle hiç konuşmadım. Bunun için de özür dilerim ama ben başkalarının yanında özel hayatımdan konuşmayı sevmiyorum. Yine de sana daha erken söylemiş olmayı dilerdim. O zaman daha uzun süre mutlu olurduk.

Eve varana kadar sana söylemedim. Mutfak masasına keten masa örtüsü sermiştim zaten –bir evlilik yıldönümü her koşulda kutlanmalıdır– ama yeni Smeg buzdolabından şampanyayı çıkarırken yüzümden anladın. Evi yenilemek beni epey meşgul etmiş, kafa dağıtmamı sağlamıştı. Giriş kat nihayet bitti ve işin çoğunu kendim yapmış olmaktan gurur duyuyorum: Yerleri zımparalamış, duvarları sıvamış, stor perdeler yapmıştım; insan YouTube'da birkaç video izleyerek neler neler öğrenebiliyor.

Sana hamile olduğumu söylediğimde ağladın. Ultrason görüntüsünü gösterirken de ben ağladım. O ânı o kadar çok hayal etmiştim ki beni gerçek olduğuna inandıran tek şey o siyah-beyaz görüntüydü. Sen duymadığından, doktorun sözlerini hayal etmiş olabileceğimden korkuyordum.

"Umarım kız olur," diye fısıldadım.

"Neden? Umarım erkek olur. Hadi taş kâğıt makas oynayalım."

Güldüm. "Doğmamış çocuğumuzun cinsiyetini öğrenmek için taş kâğıt makas mı oynayacağız?"

"Daha bilimsel bir yöntemi mi var?" dedin ciddi bir yüzle.

Makasım kâğıdını kesti, her zamanki gibi.

"Kazanmama izin verdin!" dedim.

"Evet çünkü kız ya da erkek olması önemli değil. Cinsiyeti ne olursa olsun onu seveceğim ama seni her zaman daha çok seveceğim."

Şampanyayı açtın –ben sadece yarım kadeh içtim– ve pizza söyledik.

Bir saat sonra bol sucuklu pizzanın üçüncü dilimini mideye indirirken, "Bu arada, evlilik yıldönümümüzü unutmadım," dedin.

Ben de şampanya kadehindeki limonatamı yudumlayarak, "Öyle mi?" dedim.

"Keten temasıyla biraz sorun yaşadım, sabah da yanlış şeyi aldığımı düşündüm..."

"Sen ver de yanlış mı almışsın doğru mu, anlarız."

Geçen yılki hediyem olan deri çantandan kare bir paket çıkarıp bana verdin. Yumuşaktı. Normalde hediye paketlerini açarken çok özen gösteririm ama pizza soğuyordu, o yüzden bu seferkini yırtarak açtım. İçinden keten yastık kılıfı çıktı. Üzerine adım ve aşağıdaki cümle işlenmişti:

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

Başarabileceğine inandı ve başardı.

Ağlamamaya çalıştıysam da olmadı, gözyaşlarımı tutamadım. Ama bu sefer mutluluktan ağlıyordum. Sanki hamile olduğum içine doğmuştu. Ben bile kendime inanamazken sen bana inanmıştın.

Teşekkür etmek için sana döndüğümde yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Gözlerini dikmiş bacaklarıma bakıyordun, bakışlarını takip ettiğimde nedenini anladım. Ta terliğime kadar kıpkırmızı kan akmıştı. Panikle ayağa kalktığımda daha fazlası boşandı.

Acilde göründüğümüz ilk doktorun dediğine göre, yaşadığım şeye düşük denecek kadar hamile değilmişim. Daha sonra beni muayene eden jinekolog ondan biraz daha anlayışlıydı ama çok değil. Şimdi düşününce, sana hiç söylemeseydim keşke; varlığını bilmediğin bir şeyin kaybını da yaşamazdın. İkimiz için de çok üzgün, çok perişanım.

Eve döndüğümüzde doğruca yatak odamıza çıktım, hatta

Bob'un yatağın ayak ucuna yatmasına izin bile verdim. Bitkin düşene kadar ağladım, ağlaya ağlaya uyuyakalmaya çalıştım ama olmadı, uyuyamadım, ne yaparsam yapayım uyuyamıyorum. Doktorumdan bana uyku ilacı yazmasını isteyeceğim sanırım. Kol saatimin sekizi üç geçe durduğunu fark ettim ve bebeğimizin tam o saatte ölüp ölmediğini düşündüm. Sonra da saati kolumdan çıkardım, onu bir daha ne görmek ne de takmak istiyorum. Odaya gelip beni kollarının arasına aldığında söylediğin şeyi asla unutmayacağım:

"Seni seviyorum. Hep sevdim, her zaman da seveceğim."

"Neredeyse her zaman değil mi?" diye sordum seni güldürmeye çalışarak, kendim perişan hâlde olsam bile. Ama sen gülmedin. Aksine, seni ilk defa o kadar ciddi görüyordum.

"Her zaman her zaman. Hamile kalamadığın için çok üzgünüm çünkü bunu ne kadar istediğini, ne kadar harika bir anne olacağını biliyorum. Ama bu durum benim için bir şey değiştirmiyor. Ben her koşulda senin yanındayım çünkü biz zaten bir aileyiz: sen, ben ve Bob. Başka birine ya da başka bir şeye ihtiyacımız yok. Ne olursa olsun biz hep beraber olacağız."

Ama sözcükler her şeyi düzeltemez, sen onları ne kadar sevsen de.

Saatler sonra, sen uyuyordun ama ben hâlâ uyuyamamıştım, bari kalkıp aşağıya ineyim dedim. Bob da peşimden geldi, sanki kötü bir şey olduğunu bilirmiş gibi. Pizzanın kalanını –kanamam başladığında bıraktığımız yerde duruyordu hâlâ– bana aldığın keten yastık kılıfıyla beraber çöpe attım. Üzerinde yazan sözcükler bir daha okuyamayacağım kadar acı vericiydi. Başarabileceğime inanıyordun, kısacık bir süreliğine başardım da. Ama artık hiçbir şeyden emin değilim. Madem hayallerimdeki ben olamıyorum, o zaman kim olacağımı hiç bilmiyorum. Dahası, bunun ikimiz için ne anlama geldiğini de bilmiyorum.

Okumana asla izin vermeyeceğim mektuplar yazmayı sev-

meye başladım. Duygusal olarak rahatlıyorum. Bana çok iyi geliyorlar ama bir gün senin eline geçerlerse okuduklarının seni kahredeceğini biliyorum. O yüzden senden saklıyorum. Hastanenin verdiği ultrason görüntüsünü bu mektupla beraber saklayacağım. Parmaklarımızın arasından kayan şeyin bir hatırası olarak. Kliniğin verdiği, üzerinde adımın yazılı olduğu zarfın içine koydum bile:

Bayan A. Wright.

Zarf şu anda elimde. Bir türlü bırakamıyorum. Danışma görevlisi adımın baş harflerini süslü el yazısıyla yazmış, sanki hoş bir şeymiş gibi. Hatırlıyorum da, evlendiğimizde ve soyadını kullanmaya ilk başladığımda haftalarca kendi süslü el yazımla yeni imzamı çalışmıştım. Senin karın olmaktan çok mutluydum ama o zamandan beri tuttuğum hiçbir dilek kabul olmadı. Gerçi bunun suçlusu muhtemelen benim. Bir gün gerçeği öğrenirsen umarım beni affedebilir ve ne olursa olsun sevmeye devam edebilirsin. Her zaman her zaman. Tıpkı söz verdiğin gibi.

Karın

xx

AMELIA

Şapelin alt katından bir kez daha bir gürültü duyunca yalnızca bana öyle gelmediğine emin oldum.

Elimle yoklayarak ışık düğmesini bulup bastım ama ışık yanmadı. Ya yine elektrikler kesilmişti –ki evde jeneratör olduğuna göre bu pek mantıklı görünmüyordu– ya da biri elektriği kasten kesmişti. Aşırı canlı hayal gücümün durumu daha da korkutucu bir hâle getirmesine izin vermemeye çalıştım. Muhakkak mantıklı bir açıklaması vardı ki kendime de öyle söylüyordum. Ama sonra gıcırdayan merdivenin dibinden ayak sesleri geldi.

Sessizlikten başka bir şey duymamaya kararlı, nefesimi tuttum.

Ama eskimiş döşeme tahtaları yeniden inledi, basamaklar gıcırdadı, biri merdiveni çıkmaya başladı. Gittikçe yaklaşıyordu. Ayak sesleri tam yatak odasının kapısının önünde durunca çığlık atmamak için elimle ağzımı kapadım.

Adam'ı dürtmek istedim ama korkudan taş kesilmiştim.

Kapının kolunun dönmeye başladığını duyunca, dışarıdaki her kimse ondan kaçacağım diye elim ayağıma dolaştıve yataktan

düştüm. Keşke üzerimde incecik gecelikten daha kalın bir şeyler olsaydı. Olabildiğince hızlı ve sessiz hareketlerle, karanlıkta yabancı mobilyalara tutuna tutuna el yordamıyla banyoyu buldum. Kapısında anahtar olduğundan emindim. Aradığım şeyi bulur bulmaz kapıyı kapayıp kendimi içeri kilitledim. Banyonun ışık düğmesi de çalışmıyordu ama belki de bu iyi bir şeydi.

Yatak odasının kapısının yavaşça açıldığını ve birinin sinsice içeri girdiğini duydum. Gözlerimi kırpıştırarak karanlığa alışmaya çalışırken döşeme tahtalarının gıcırtısı daha yakından gelmeye başlayınca nefesimi tutarak kapıdan olabildiğince uzaklaştım. O sırada yüzüğümle oynayıp durduğumu fark ettim; bunu yalnızca en kaygılı olduğum zamanlarda yapardım. Bir zamanlar Adam'ın annesinin olan yüzük artık parmağımdan çıkmıyordu, sıkışmıştı. Göğsüm de aynı durumdaydı, kalbim öyle şiddetli çarpıyordu ki dışarıdaki kişi banyonun kapısının önünde durduğunda sesini duymasından korktum.

Kapının kolu milim milim döndü. Kapının kilitli olduğunu anladığında bir daha çevirdi. Bu sefer daha sertçe. Kendimi *Cinnet* filminde gibi hissediyordum ama bu banyodaki tek pencere vitray camlıydı; cam açılsa bile pencereden sığmazdım ve bu yükseklikten atlarsam büyük ihtimalle ölürdüm. Kendimi koruyabileceğim herhangi bir şey aradım ama Gillette Venus tıraş bıçağımdan başka bir şey bulamadım. Yine de onu bir silah gibi tutarak kapıdan uzaklaşabildiğim kadar uzaklaşıp duvara sindim. Çıplak sırtıma değen fayanslar buz gibiydi.

Birkaç saniye boyunca çıt çıkmadı. Sonra kapının yumruklanmasıyla sessizlik bölündü. O kadar korkuyordum ki ağlamaya başladım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı şıpır şıpır akıyordu.

"Amelia, orada mısın? Her şey yolunda mı?"

Kocamın sesi beni aynı anda hem şaşırttı hem de yüreğime su serpti.

"Adam? Sen misin?"

"Başka kim olacak?"

Kapıyı açtığımda, pijama altı ve yatmaktan darmadağınık ol-

muş saçlarıyla esneyerek karşımda duruyordu. Elinde tuttuğu antika şamdandan yayılan ışık içeride hayaletvari gölgeler oluşturuyordu, öyle ki bu sefer kendimi bir Charles Dickens romanında gibi hissettim.

"Neden ağlıyorsun? Bir şey mi oldu?" diye sordu Adam.

Olanları hızlıca anlatacağım derken sözcüklerim birbirine dolandı.

"Evet, oldu. Bir şeye uyandım, aşağıdan sesler geldiğini duydum, ışıklar yanmadı, sonra birinin merdiveni çıktığını duydum ve..."

"Bendim o, şapşal. Susamıştım ve su içmeye indim. Ama sanırım tüm borular donmuş çünkü musluklar akmıyor."

"Sular yok mu?"

"Elektrikler de yok. Fırtına jeneratörü de halletti galiba. Aşağıdayken –belki sigorta atmıştır diye– sigorta kutusunu bulmaya çalıştım ama bulamadım. Neyse ki bu ürkünç şamdanlarımız var!"

Titrek mum ışığını çenesinin altına tutarak komik surat hareketleri yaptı, tıpkı çocukların Cadılar Bayramı'nda el fenerleriyle yaptıkları gibi. Biraz da olsa rahatladım. En azından mantıklı bir açıklaması vardı. Sonra kendimi aptal gibi hissettim...

"Aşağıdan ses geldiğini sandım. Biri gizlice etrafta dolaşıyormuş gibi bir ses. O kadar korktum ki..."

Adam lafımı keserek, "Ben de duydum, o yüzden uyandım zaten," dedi.

Az evvel yaşadığım dehşet kısa bir aranın ardından geri döndü. "Ne?"

"Aşağıya biraz da ondan indim, her şey yolunda mı diye bakmaya. Ama çift kanatlı kapı kilitliydi, başka giriş çıkış da yok, Fort Knox gibi yer. Etrafı iyice kolaçan ettim, hiçbir hırsız –ya da koyun– içeri girmeyi becerememiş, her şey yerli yerinde. Bıraktığımız gibi duruyorlar. Hem içeriye yabancı biri girmiş olsaydı Bob havlardı."

Doğru diyordu: Evde kapımıza yabancı biri geldiğinde Bob hırlıyordu ama sadece biz kapıyı açana kadar. Sonra kuyruğunu

fıldır fıldır döndürmeye başlıyor ve yere yatıp misafire göbeğini açıyordu – Labradorlar iyi bir bekçi köpeği olamayacak kadar dost canlısıydılar.

Yatağa geri girdik ve Adam'a yanıtlamayı hiç sevmediği bir soru sordum.

"Hiç keşke çocuğumuz olsaydı diyor musun?"

"Diyorum diyemem."

"Neden?"

Adam'ın konuyu değiştirmesini bekliyordum –normalde öyle yapardı– ama değiştirmedi. "Bazen çocuğumuz olmadığına seviniyorum çünkü içimde onun hayatını bir şekilde mahvedebilirdik korkusu var, tıpkı kendi anne babalarımızın bizim hayatımızı mahvettiği gibi. O yüzden diyorum ki, belki de soyumuzun tükenmesinin bir sebebi vardır."

Sanırım cevap vermemesini yeğlerdim. Bizi bu şekilde tarif etmesi hoşuma gitmemişti, bununla beraber bir yanım acaba haklı olabilir mi diye merak ediyordu. Önemseyecek kadar aptal olduğum insanlar tarafından yüzüstü bırakıldığımı düşünmüştüm hep, buna anne babam da dahil. Evet, onlar ben daha doğmadan trafik kazasında ölmüşlerdi ama sonuç –yani yalnız büyümem– beni kasten terk etmeleriyle aynıydı. Çocukken sevdiği ya da onu seven kimse yoksa sevgiyi nasıl öğrenir ki insan?

Öte yandan sevmek, nefes almak gibi değil mi? İçgüdüsel? Doğuştan bildiğimiz bir şey değil mi? Yoksa sevmek, Fransızca konuşmak gibi mi? Kimse size öğretmezse asla akıcı olamazsınız, pratik yapmazsanız unutursunuz...

Kocamın beni hâlâ sevip sevmediğini merak ediyorum.

"Burayı sevmedim," diye itiraf ettim.

"Ben de hiç sevmedim. Sabah gidelim mi? Daha az ücra bir yerde daha güzel bir otel buluruz?"

"İyi fikir."

"Anlaştık. Hava aydınlanana kadar uyumaya çalışalım, sonra eşyalarımızı toplar gideriz. İstersen bir uyku ilacı daha iç, belki işe yarar?"

İlacın reçetesinde yazan uyarılara rağmen dediğini yaptım çünkü yorgunluktan geberiyordum ve yarın yine saatlerce araba kullanacaksam önce biraz dinlenmem gerekiyordu. Ama gözlerimi kapamadan evvel odanın köşesindeki sarkaçlı saatin durduğunu fark ettim. İyi olmuştu, en azından *o* gecenin yarısı bizi yeniden uyandıramayacaktı. Gözlerimi kısarak kadranına baktığımda sekizi üç geçe durduğunu gördüm ki bu bana biraz tuhaf geldi –saat tam on ikide öttüğünü duyduğumuzu sanıyordum– ama zihnim buna anlam vermeye çalışamayacak kadar yorgundu. Adam kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti. Bunu yatakta en son ne zaman yapmıştı ya da en son ne zaman bana kendimi böyle güvende hissettirmişti, hatırlamıyordum. Bu tatil hiç değilse bizi biraz olsun yakınlaştırmıştı. Adam her zamanki gibi dakikalar içinde uykuya daldı.

ADAM

Aşağıdaki işime geri dönmeden önce Amelia'ya daha ne kadar sarılmam gerektiğini merak ederek uyuyormuş gibi yaptım.

Amelia'yı bildim bileli uyku problemi vardı ama ilaçlar işe yarıyordu. Etkisini gösterdiğinde soluk alışverişleri değişiyordu genelde. Yani tek yapmam gereken beklemekti. Beklemek ve dinlemek. Dakikalar önce yaptığım gibi. İkinci ilaç işi halletmeliydi, normalde hallederdi de. Gizlice ezip çayına koyduğumda bile. Amelia aşırı kaygılı biri. Bunu onun iyiliği için yapıyorum. O yeniden uykuya dalar dalmaz yorganın altından sıyrılarak yatmadan komodinin üzerine koyduğum şamdanı aldım ve sessizce odadan çıktım. Şamdanın yolumu aydınlatmasına ihtiyacım yoktu aslında –nereye gittiğimi biliyordum– ama en gürültücü döşemelere basmamayı aklıma yazdım: Hangilerinin gıcırdadığını biliyordum.

Bob da peşimden tahta sarmal merdiveni indi. Köpeklerin bu huyunu seviyorum: Sevgi dolu ve sadık hayvanlar. Merhametsiz ya da kuşkucu değiller. Sürekli kıskançlık yapıp kavga çıkarmadıklarından onlarla olmaktan esef duymuyorsunuz. *Yalan*

da söylemiyorlar. Bob şimdilerde biraz sağır olabilirdi ama beni gördüğüne hep seviniyor. Öte yandan Amelia olaylara sadece kendi açısından bakıyor.

Yoruldum artık. Her şeyden.

Eskiden aşka inanırdım ama eskiden Noel Baba'yla Diş Perisi'ne de inanırdım. İnsanların evliliği bir yapbozun iki eksik parçasının bir araya gelmesi ve birbirlerine tam uyduklarını fark etmesi olarak tanımladıklarını duymuştum. Ama bu doğru değil. İnsanlar birbirlerinden *farklı* ve bu iyi bir şey. Farklı yapbozların iki parçası, biri diğerine uymak için kırılmadığı, eğilip bükülmediği, değişmediği sürece birbirine oturmaz, oturamaz. Şimdi şimdi fark ediyorum ki karım biz birbirimize daha iyi uyalım diye yıllardır beni değiştirmeye, bana *kendimi* daha küçük hissettirmeye çalışıyor.

Kimse kimseye onu sonsuza kadar seveceğine söz vermemeli; aklı başında biri en fazla deneyeceğine söz verebilir. Ya evlendiğiniz kişi on yıl sonra tanınmaz biri olursa? İnsanlar değişir, verilen sözler –tutmak için elimizden geleni yaptıklarımız bileyeri gelir bozulur.

Birkaç ay önce yeniden koşmaya başladım. Yazarlık tek başına yapılan bir iş ve dahası hareket gerektirmiyor. Vaktimin çok büyük bir kısmını kulübemde kıçımın üstünde oturarak geçiriyorum, vücudumda doğru düzgün egzersiz yapan tek kısım klavyede çatır çatır yazı yazan parmaklarım. Bob beni günde bir kere yürüyüşe çıkarıyor ama –benim gibi– o da gitgide kocuyor. Sırf daha zinde olmak, kendime daha iyi bakmak amacıyla koşuyorum. Ama *elbette* karım bunu, onu bir başkasıyla aldatmayı planladığım şeklinde yorumladı. Bundan bir iki hafta önce, çöpün toplanacağı günün gecesinde, çöple beraber koşu ayakkabılarımı da kapıya koydu. Bizzat gözlerimle *gördüm*. Bu, normal bir davranış değil.

Kendime yeni koşu ayakkabıları aldım ama hayatımda yenilemem gereken tek şey onlar değil. Yüzleri tanıma konusunda iyi olmayabilirim ancak yaşlı göründüğümün farkındayım. Yaşlan-

dığımı net olarak hissediyorum. Belki de bizim sektördeki herkes bugünlerde gençleşiyormuş gibi göründüğündendir: yönetici yapımcılar, yapımcılar, menajerler. Üye olduğum son yazarlar odasındaki herkes okul çocuğu gibi. Eskiden ben de öyleydim. Bir zamanlar yeni çocuk bendim. Siz kendinizi hâlâ genç *hissederken* herkesin size yaşlıymışsınız gibi davranmaya başlaması ne tuhaf. Ben daha kırklarımdayım, emekliliğe hiç hazır değilim.

Başkalarını çekici buluyor muyum? Elbette. Bu, insanların doğasında var ve ben de bir insanım. Ama başkalarını çekici bulmamın sebebi kesinlikle yüzlerinin güzel olması değil. Zaten yüzlerini göremiyorum. Bana göre insanlar kitaplara benziyorlar ve ben onların gösterişli kapaklarından ziyade içlerine tutuluyorum. İtiraf edeyim, son zamanlarda sık sık bir başkasını düşünüyor, onunla olsaydım hayatımın nasıl olacağını düşleyip duruyorum. Ama herkesin ara sıra böyle küçük fantezileri olmaz mı? Zira bunlar sadece düşünceden ibaret, eyleme dönüştürecek *değilim*. En son yatmamam gereken biriyle yattığımda sonu benim için iyi bitmedi. Dersimi aldım. Sanırım. Hem zaten çok meşgulüm, ilişki yaşayacak vaktim yok. Karımın kıskançlığını gidermek için elimden geleni yapıyorum ama ne dersem diyeyim bir türlü bana güvenmiyor.

Bazı bakımlardan güvenmemekte haklı.

Karıma karşı hiçbir zaman tamamen dürüst olmadım ama bu onun kendi iyiliği içindi.

Ona söyleyemeyeceğim çok şey var; mesela bazı geceler yatmadan önce sıcak içeceğine attığım uyku ilacı gibi. Bilmemesi gereken şeyler. O mahzendeyken elektriği kesen bendim. Amelia sigorta kutularından anlamaz; alt tarafı bir düğmeyi indirip döşeme kapağını kapadım. Dışarıdaki jeneratörü unutmuştum ama demin onu da kapadım, yani elektrikler yakın zamanda gelmeyecek.

TAHTA

Yılın kelimesi:
alicenap *isim.* İyi insan. Onurlu, şerefli biçimde davranan kimse.

28 Şubat 2013 – beşinci evlilik yıldönümümüz

Sevgili Adam,
Bu aralar sürekli kıskançlık yapıp durduğum için özür dilerim, umarım son birkaç ayı geride bırakabiliriz. Bebek olayından hiç bahsetmemek tuhaf olurdu. O olay hiç olmamış gibi ya da anne olmak istemiyormuşum gibi davranamam. Mesele hiçbir zaman senin çocuğunu doğurmak değildi (üzgünüm), ben sadece kendi çocuğum olsun istiyordum. Hayatta sürekli bir şeylerden vazgeçmekten artık vazgeçtim ama hamile kalmak için uğraşmaya devam edemem. Son tüp bebek denememiz başarısız olduktan sonra yapamam. Acısı o kadar büyük ki beni öldürüyor, benim mutsuzluğum da evliliğimizi öldürüyor.

Yine de bir süre içten içe hamile kalacağımı umdum. Tedaviyi bırakır bırakmaz hamile kalan çiftlerle ilgili hikâyeler okumuştum ama anlaşılan hayatın bizim için planlarında çocuk yokmuş. ~~Sen hiç sormadın ama~~ Bunu sana hiç söylemedim ama ilk aylar her regl olduğumda ağlıyordum. Neyse ki artık atlattım, daha doğrusu yeniden nefes alabilecek kadar atlattım. Sevgini verecek kimsen olmadığında hayat insana bomboş gelmeye başlıyor.

Bob bebek değil –bunu biliyorum– ama galiba ona evlatlığımmış gibi davranıyorum. Son aylarda kendimi yeniden barınaktaki işime vermeye başladım. Hiç beklemediğim terfi bana eskisinden çok kazandırmıyor ama emeklerinin karşılık bulduğunu görmek güzel. Ayrıca, iyi biri olduğumu fark ettim. Hamile kalamamak ceza değildi, sadece kaderimde yoktu. Çocukken bana sürekli kötü olduğumu söylerlerdi, bazen buna hâlâ inanıyordum. Ama benim hakkımda yanıldılar. Hepsi.

Geçen hafta kavga ettik, aylar sonra ilk defa, hatırlıyor musun? O kavga yüzünden hâlâ kendimi suçlu hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse birçok eş benim verdiğim gibi tepki verirdi. Eve sarhoş ve söylediğinden bir hayli geç geldin. Yemek yapmaya uğraşmamış olsam belki bu durum o kadar canımı sıkmazdı. Ama soğumuş, el sürülmemiş yemeğini göstere göstere çöpe dökerkenki sessiz öfkemin farkına varacağın yerde bana October O'Brien'ı anlatmaya başladın. İrlandalı, ödüllü genç aktris senaryona âşık olmuş: *Taş Kâğıt Makas*'a. Menajerin aracılığıyla seninle iletişime geçmiş ve akşamüzeri üç kişi olarak başladığınız toplantı daha sonra iki kişilik yemek ve içkiye dönüşmüş. Sadece sen ve o. Google'a girip kızın ne kadar güzel olduğunu görene kadar hiç sorun etmedim.

"October'la tanışman lazım," dedin zevzek zevzek sırıtarak. Dudakların şaraptan kızarmıştı, en azından ben öyle olduğunu umuyordum. "Senaryoyu nasıl geliştirebileceğimize dair fikirleri... dâhiyane!" Yıllar önce sana o senaryo için yar-

dım etmiştim. Hollywood aktrisi olmayabilirim ama okurum. Hem de çok iyi bir okurum. Ayrıca Bizim Takım'ın gayet iyi bir iş çıkardığını düşünüyordum. "Ona bayılacaksın..." dedin hayran hayran ama ben öyle olacağını hiç sanmıyordum. "Harika biri... o kadar büyüleyici, o kadar zeki ve..."

"İçki içebilecek yaşta olduğunu bilmiyordum," diyerek lafını kestim. Seni beklerken ben de biraz şarap içmiştim.

"Böyle yapma," derken öyle bir ifade takınmıştın ki suratına yumruğu çakasım geldi.

"Nasıl yapmayayım? Sanki bunları daha önce yaşamadık. Oyuncunun teki çıkıp senaryona bayıldığını, Hollywood'da görmeden rahat etmeyeceğini söylüyor..."

"Bu seferki farklı."

"Öyle mi? Kız daha küçücük..."

"Yirmilerinde ve şimdiden bir BAFTA kazanmış..."

"Sen de yirmilerinde BAFTA kazandın ama bir hayrı olmadı. Projeni bir yapımcının desteklemesi lazım... ya da bir stüdyonun."

"October gibi bir oyuncu dahil olursa şansım artar. LA'de ona açılmayacak kapı yok. Oysa yakın zamanda önemli bir roman daha uyarlayamazsam benim için tüm kapılar kapanacak." O zaman çok üzüldüm. Bu yıl senin için bir hayli sıkıntılı geçti. Hâlâ iş alıyorsun ama istediğin türde değil. Tam konuyu değiştirecek, daha anlayışlı olmaya çalışacaktım ki sen kendini koruma içgüdüsüyle bana saldırdın. "Kariyerin konusunda hâlâ benim kadar tutkulu olmaman çok yazık, belki o zaman beni anlardın."

"Bu hiç adil değil," dedim ama haklıydın.

"Değil mi? Yıllardır doğru düzgün zam almamana rağmen hâlâ Battersea'de çalışıyorsun."

"Çünkü orada çalışmayı seviyorum."

"Çünkü başka bir yerde çalışmayı aklına bile getiremeyecek kadar korkuyorsun."

"Herkes dünyayı yönetmek istemiyor, bazılarımıza sadece burayı daha iyi bir yer hâline getirmek yetiyor."

Benimle gurur duymadığını düşünmek ~~kahrediciydi~~ acı vericiydi. Hem de çok. Hayatta daha büyük şeyler başarabileceğime inandığını biliyorum ama tek suçlu ben değilim. Sevdiğin adam parlak fikirlerle dolu olunca seninkiler tamamen gölgede kalabiliyor. Ama seni yine de seviyorum. Ben hırsımı kendi hayallerim yerine seninkilere harcadım.

O gece misafir odasında yattın ama sonra barıştık. Bu yılki evlilik yıldönümümüzden hemen önce.

Bu sabah benden önce uyandın ki bu, görülmemiş olduğu kadar bütün gece on yıllık senaryoyu yeniden yazacağım diye sabahladığın için beklenmedikti de. Elinde kahvaltı tepsisiyle odamıza girdiğinde rüya görüyorum sandım. Onca yıllık birlikteliğimizde bunu bir kez olsun yapmamıştın. Yani bir şeyler döndüğünü anlamalıydım.

Kızarmış ekmek dilimleriyle benim tabirimle sulu –sen yetişkinler gibi kayısı kıvamında demeyi tercih edersin– yumurtalarımızı yedik. Bütün günü beraber geçirmeyi dört gözle bekliyordum, o yüzden neden bu kadar erken kalktığını ya da bulaşıkları aşağıya götürmek için neden bu kadar hevesli olduğunu anlayamadım.

"Acelemiz yok, değil mi?" diye sordum.

Yüzün senden önce itiraf etti. "Çok özür dilerim, menajerimle görüşmem lazım. Uzun sürmeyecek..."

"Ama bu yıl bütün günü beraber geçireceğimizi söylemiştin. Yıllık iznimi aldım."

"Geçireceğiz zaten. Sadece bir iki saatliğine gidip geleceğim. *Taş Kâğıt Makas* bu sefer sahiden film olacak gibi görünüyor. Proje yeniden ivme kazanmışken menajerimle yüz yüze görüşmek istiyorum; biliyorsun, ancak o şekilde gerçekten ne düşündüğünü anlayabiliyorum. Bakayım aklımdaki fikirleri onaylayacak mı..."

Yüzümdeki ifadeyi göremediğini biliyorum ama belli ki vücut dilimi okumuştun.

"...evlilik yıldönümümüz olduğunu biliyorum ama söz veriyorum gece telafi edeceğim."

"Akşam yemeğini beraber yiyecek miyiz?" diye sordum.

"En geç beşte kutlamalara başlamış oluruz. İşim biter bitmez seni arayacağım ve bu arada, sana bunu aldım."

Aylardır izlemek istediğim bir gösterinin gündüz matinesine biletti. Gösteri başladığından beri kapalı gişe oynuyordu. Bilet bugün içindi, yani hiç değilse sen çalışırken eğlenceli vakit geçirebilecektim. Diğer yandan bu, yapacak bir şeye ihtiyacım olacağını *bildiğin* anlamına geliyordu. Yalnız başıma. Çünkü sadece bir bilet vardı. O zaman sana yıldönümü hediyeni verdim. Beşinci yıl tahta yılı olduğundan cetvel almıştım, üzerinde de şöyle yazıyordu:

Beş yıldır evliyiz, tahtaya vur.

Gülümsedin, sonra eline iki kravat alıp birini seçmemi söyledin. Doğrusunu istersen ikisini de beğenmiyorum ama kuş desenli olanı işaret ettim. Normalde menajerinle görüşmeye giderken giyinip kuşanma derdine girmediğinden bugün bana kravat seçtirmen tuhafıma gitmişti.

"Benim için değil, senin için," dedin aklımı okuyarak.

İpek kravatı gözlerime bağlayıp beni elimden tutarak aşağıya indirdin.

Evin kapısını açtığını duyduğumda, "Geceliğimle dışarı çıkamam!" diye fısıldadım.

"Elbette çıkarsın, hâlâ evlendiğimiz günkü kadar güzelsin, hem gerçek hediyeni başka türlü gösteremem."

"Hediyem tiyatro bileti sanıyordum," dedim.

"Hakkımı yiyorsun."

"Ne yapalım, benden yediğin haklara say."

"Bu yılın hediyesi tahtadan olmalıydı, değil mi?"

Tereddütle birkaç adım daha attıktan sonra –yer o kadar

soğuktu ki ayaklarım dondu– çimlere bastığımı hissettim. Durduk ve kravattan yapılma gözbağımı çözdün.

Bir zamanlar kusursuz olan bahçemin ortasında yapraksız, çirkin, küçük bir ağaç vardı.

"Ağaç," dedin.

"Görebiliyorum."

"Ne zamandır manolya istiyordun..."

"Bu manolya mı?" Üzüldün. "Özür dilerim, çok ince düşünmüşsün. Bayıldım. Belki bu hâline değil ama çiçek açtığında muhteşem görüneceğine eminim." Yeniden mutlu oldun. "Teşekkür ederim. Harika bir hediye. Hadi, git ve senaryonun Hollywood'da gişe rekorları kıran bir film hâline gelmesini sağla, sağla ki Bob ve ben Leicester Square'de kırmızı halıda yürüyebilelim."

Benden onay alır almaz fırlayıp gittin, ben de evlilik yıldönümümüzde yalnız kaldım. Yine.

Şimdi düşününce –aklımızın başımıza hep sonradan gelmesi ne uyuz bir şey– o öğleden sonra tiyatronun duman alarmı ötmemiş olsaydı hiçbir sorun yaşamayacaktık. Perde açıldıktan kısa süre sonra tüm seyirciler dışarı çıkarılmış, itfaiye çağırılmış ve izleyeceğim matine gösterisi iptal edilmişti.

O yüzden eve planladığımdan erken dönmüştüm.

Gelirken metroda gözüm bir çifte takılmıştı. Bizimle yaşıttılar ama genç âşıklar gibi el ele tutuşuyor, birbirlerine sırıtıyorlardı. Evlilik yıldönümlerinin hepsini birlikte geçirmişlerdi kesin, bunu düşünürken ne kadar anormal olduğumuzu merak ettim. Hampstead istasyonunda indiğimde aklım hâlâ o çiftteydi. Eve doğru yürürken birden yağmur bastırdı, öyle ki bahçe kapısına varana kadar sucuk gibi oldum. Bahçeye diktiğin ~~çirkin~~ manolya ağacına anlaşılmaz biçimde uyuz oluyordum, evin kapısının önüne geldiğimde ellerim soğuktan olduğu kadar sinirden de titriyordu.

Anahtarı deliğe sokmaya çalışırken içeriden bir kadın kah-

kahasının geldiğini duydum. Kapıyı açıp da hole girdiğimde rüya görüyorum sandım. Mutfağımda şarap içen bir Hollywood aktrisi vardı. Seninle. Evlilik yıldönümümüzde.

"Bu saatte evde ne işin var?" diye sorarken benim kadar sinirli görünüyordun.

"Gösteri iptal edildi," dedim kadına bakarak, gözlerimi ondan alamıyordum. October O'Brien gerçek hayatta Google'da gördüğüm fotoğraflarındakinden bile daha güzeldi. Porselen bebek gibi apak cildi pürüzsüzdü, kısa kesilmiş bakır rengi saçları mutfak lambamızın altında ışıldıyordu. Ben saçımı öyle kestirsem erkeğe benzerdim ama o iri yeşil gözleri ve bembeyaz gülüşüyle mutlu bir elf prensesine benziyordu. Ben yirmilerimdeyken bile o kadar güzel değildim.

Sonra bizi tanıştırdın, sanki akşamüzeri eve geldiğinde kocanı –sadece televizyonda ve filmlerde gördüğün– bir kadınla şarap içerken bulmak gayet normal bir şeymiş gibi. Tam kendimi tamamen rezil rüsva edeceğim sırada October kusursuz kırmızı dudaklarıyla gülümseyerek senin yapman gereken açıklamayı yaptı.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi mırlar gibi bir sesle, kusursuz manikürlü elini uzatarak. Bir an elini sıksam mı, öpsem mi yoksa itsem mi bilemedim. Tuhaf bir biçimde içimden reverans yapmak geldi. "Kocan dün gece sana hiç yıldönümü yemeği yapmadığını itiraf etti. Ona, bu durumu düzeltmediği sürece senaryosuna elimi sürmeyeceğimi söyledim ama bana yemek yapmayı bilmediğini söyleyince ben de yardım etmeyi teklif ettim. Aslında sana sürpriz olacaktı... ama kötü bir sürpriz oldu sanırım?"

Aynı anda birçok farklı sebepten yüzümün kızardığını hissettim.

Önce keşke buzdolabını temizleseydim diye düşündüm, sonra eski tencere ve tavalarımızın durumu yüzünden paniğe kapıldım; benim, bizim ve mutfağımızın hâli hakkında kim

bilir ne düşünüyordur diye endişelendim. Sonra keşke daha fazla makyaj yapsaydım diye kendime kızdım çünkü bu güzel varlığın yanında kendimi çamura bulanmış yaşlı bir yarasa gibi hissediyordum.

Oysa boşuna endişe etmişim. October'dan daha kibar ve yüce gönüllü bir kadın tanıdığımı sanmıyorum; onunla çalışmak istemene şaşmamalı. Misafirimize Bob da âşık oldu ama o zaten herkesi sever. October'ın kalıp bizimle hazırladığı yemekleri yemesi için ısrar ettim –sen de karşı çıkmadın– ve ben üzerimi değiştirip yeni bir şişe açtıktan sonra harika bir akşam geçirdik. Üç çeşit yemeğin üçü de harikaydı ama bilhassa supangleye bayıldım. October O'Brien gibi birinin yanında kendimi ezik hissederim sanıyordum. Çok güzel, çok başarılı, çok akıllı biri... ama aynı zamanda son derece cana yakın, mütevazı ve sevimli de. Onunla tanışmak, başkaları ünlüler hakkında ne düşünürse düşünsün günün sonunda onların da sadece insan olduğunu fark etmemi sağladı. Tıpkı senin benim gibi. Rahatsız edici derecede güzel olanların bile.

"Onu seveceğini biliyordum," dedin October gittikten sonra.

"Haklıymışsın ama seni daha çok seviyorum."

"Neredeyse her zaman mı?" diye sordun gülümseyerek. "E, artık onunla çalışmamı sorun etmezsin herhalde, değil mi? Kıskançlık yapmazsın?"

"Kıskançlık yaptığımı da nereden çıkardın?" dediğimde bana tek kaşını kaldırarak baktın.

"Kıskanman için hiçbir sebep yok. Güzel olabilir ama yine de bir aktris."

"Sence ben güzel miyim?"

"Sen benim EK'msin," dedin.

"EK?"

"En Kıymetlim."

Bu unutulmaz yıldönümü için sana çok teşekkür ederim,

bu yılı asla unutmayacağım. Beş yıl. Bunca yıl ne ara geçti? Seninle bir sürü anı biriktirdik, çoğu da güzel anılar, gelecekte daha fazlasını biriktirmek için sabırsızlanıyorum. Sanıyorum herkesin bir En Kıymetlisi vardır. Ben seninkiyim, sen de benim. Şimdi ve daima.

Karın

xx

ROBIN

Ziyaretçiler yeniden yukarıya çıkana kadar Robin şapelin soğuk, karanlık bir köşesinde kıpırdamadan oturdu. Erkek olan aşağıya *iki kez* inmişti, az kalsın ona yakalanıyordu. Acaba adam onu görse tanır mıydı diye merak etti. Adam yüz körü olsa bile Robin son görüşmelerinden bu yana tanınmayacak kadar değiştiğinden endişe ediyordu.

Bir saat önce eve girdiğinde çiftin çoktan yattığını sanıyordu, adamın ahşap sarmal merdivenden indiğini duyduğunda saklanmak zorunda kalmıştı. Adam her nasılsa gıcırdayan basamakların hepsinden kaçmıştı. Neyse ki salonda –Robin orayı daha ziyade kanepeli kütüphane olarak görürdü– bolca karanlık dip köşe vardı, kitaplıklar sayesinde saklanıp gelenin kim olduğunu görebileceği bir yer bulmuştu. Sonrasında sırlı odaya girmişti. Sırlar yalnızca onları henüz bilmeyen insanlar için sırdır. Paylaşıldıklarında yalana dönüşebilirler; tırtılların kelebeğe dönüşmesi gibi güzel yalanlar da çok, çok uzaklara uçabilirler. Robin o eski şapeli avucunun içi gibi biliyordu: Eskiden orada otururdu.

İsteseydi hâlâ orada oturabilirdi ama istemiyordu.

Şimdilerde orada gereğinden fazla kalmayı sevmiyordu. O eski şapelin kapısından içeriye girebilmek için bütün cesaretini toplaması gerekiyordu ve nadiren de olsa bunu yapmak zorunda kaldığında, içerideki işini bir çırpıda bitirip hemen geri çıkıyordu. Ziyaretçiler kaldıkları yerle ilgili gerçeği bilselerdi onlar da hemen çıkıp gitmek isterlerdi ama insanlar her zaman görmek istediklerini görür.

Sırlı oda kütüphanenin arkasında saklıydı ve Robin şapelin en çok o kısmından nefret ediyordu. Nereye bakacağınızı bilirseniz, kitaplığın arkasındaki sırlı odayı bulmak zor değildi ama gözlerinizi kullanmanız gerekiyordu. Çoğu insan hayatı gözleri kapalı yaşardı. Ayrıca kitaplar içlerinde pek çok şey saklarlardı, bilhassa da kapalı kitaplar, tıpkı kapalı insanlar gibi.

Bazı anılar insanın göğsünü sıkıştırır, o odanın Robin'de uyandırdığı anılar da onu her seferinde boğuyor, soluğunu kesiyordu. Robin hiç kıpırdamadan sırlı odanın parkelerini seyrediyordu; onları sanki çözebileceği bir bulmacaymışçasına incelerken aslında ona hafızasından silmek istediği geçmişini anımsatacak hiçbir şeye bakmamaya çalışıyordu. Oysa anılar emir almazdı; insanın zihnine istedikleri gibi girip çıkarlardı.

O gece dolunay vardı. Vitray camlardan içeriye dolan parlak ışık odada tuhaf ve değişik motifler oluşturuyordu. Robin'in gözüne duvardaki gölgesi çarpınca kendini değersiz hissetti. Gölgesi bile üzgün görünüyordu. Elini istemsizce yumruk yapmıştı ama siluetinin de aynı şeyi yaptığını gördüğünde elini daha çok sıkarak parmaklarının şeklini değiştirdi. Önce taş yaptı, sonra kâğıt. Sonra makas yaptı ve gülümsedi.

Güvenli olduğundan emin olduktan sonra odadan çıkmak üzere ayağa kalktı. Birini gördüğünü sanınca olduğu yerde kaldı ama gördüğü, şömine rafının üzerinde asılı duran aynadaki yansımasından başka bir şey değildi. Karşısındaki manzara onu şok etti: Neredeyse kendini tanıyamayacaktı. Küçük kulübesinde hiç ayna yoktu. Sırlı odadaki aynada ona bakan kadın kocamış bir ihtiyardı, açık renkli teni öylesine beyazdı ki hayalet sanılabilirdi.

Robin sırlı odanın kapısını arkasından kilitlemek üzere elini cebine attığında anahtar yerine başka bir şey buldu, bulduğu şey ona tam da ihtiyaç duyduğu desteği verdi: En sevdiği kırmızı ruj. Ruj kullanılmaktan dibine inmişti. Onu ilk kullandığı zamanı hatırladı: O gece yağmur yağıyordu ve ağır yara almıştı. Bununla beraber o olay, ona kendinden başka kimseye güvenmemenin önemini bir kere daha hatırlatmıştı.

En iyi dersler genellikle farkında olmadan aldıklarımız değil midir zaten?

Robin azıcık ruj sürdü –kalanını mümkün olduğunca saklamak istiyordu– sonra aynadaki yeni yansımasına hayranlıkla baktı. Gülümsedi ama gülümsemesi uzun sürmedi, dudaklarının kenarları çok geçmeden geri sarktı. Yine de bu da bir gelişmeydi ve ona, oraya yapmaya geldiği şeyi yapacak cesareti vermişti.

Ziyaretçiler ne ilk geldiklerinde ne de Robin onları pencereden izlerken mutlu *görünüyorlardı*. Robin salondaki kitapların sırtını okşayarak alt katta dolanırken ziyaretçilerin *kulağa da* mutlu gelmediklerini fark etti. Yukarıdaki yatak odasında konuşurlarken onları dinlemişti. Sesleri aşağıya kadar inmiş, sözcükleri âdeta yüksek tonozlu tavandan sekerek Robin'in kulaklarına dolmuştu.

Ziyaretçilerin orada sahiden bedava kalabileceklerine inanmaları Robin'e çok tuhaf gelmişti. Yalnızca aptallar bir şeyin karşılıksız olabileceğine inanırdı. Sabah gitmeye karar verdiklerini duyduğunda gülmemek için kendini zor tutmuştu. Ancak çok geçmeden neşesi öfkeye dönüşmüştü. Şimdilerde insanların en büyük sorunu buydu işte: Sahip olduklarının kıymetini bilmiyor, her zaman daha fazlasını istiyorlardı. Hem de *çalışmadan*. Emek *harcamadan*. İstedikleri olmadığında şımarık veletler gibi sızlanıp duruyorlardı. Çoğu insan dünyanın onlara borçlu olduğuna inanıyor, hayatta yaptıkları yanlış seçimlerden başkalarını mesul tutuyorlardı. Ve herkes işler planladığı gibi gitmezse öylece bırakıp kaçabileceğini sanıyordu.

O şapelde öyle bir şey olmayacaktı.

Ziyaretçiler istediklerini *söyleyebilir*, hatta başlarını yastığa geri koyduklarında uyumalarına yardımcı olacaksa söyledikleri şeylere inanabilirlerdi de. *Dışarıdaki* fırtına –şimdilik– dinmiş olabilirdi ama yarın sabah kimse oradan gitmeyecekti. O âna kadar gördüklerinden ve duyduklarından sonra Robin en azından birinin oradan bir daha asla çıkamayacağına emindi.

AMELIA

Dışarısı hâlâ karanlıktı ama Adam'ı dürterek uyandırdım.

"Bob yok. Hiçbir yerde bulamıyorum!"

Kocamın gözlerini ovuşturarak şaşkın şaşkın karanlık odaya bakınmasını sabırsızlıkla izledim. Etraf şimdi bir şapeldeymişiz gibi *kokuyordu*. Eski İncillerin ve körü körüne inancın küflü kokusuydu bu. Odadaki tek ışık kaynağı elimde tuttuğum şamdandı ve Adam'ın nerede olduğumuzu hatırlaması biraz uzun sürdü. Gece tamamen elektriksiz kaldığımızdan şimdi içerisinin de dışarısı kadar soğuk olduğundan şüpheleniyordum, nitekim Adam içgüdüsel olarak yorganı üzerine çekti.

Ben de geri açtım. "Beni duydun mu? Bob kayıp!"

"Koridorda uyuyordu," dedi esnemesini bastırarak.

"Ama şimdi yok."

"Belki aşağıya inmiş–"

"Orada da yok! Bütün şapeli aradım, hiçbir yerde yok!"

Adam şimdi endişelenmişe benziyordu.

Nihayet söylediklerimi duymuştu. Yüzündeki yabancı tasayı görünce daha kötü oldum; aramızda endişeli olan *bendim*, o

değil. Ne zaman kaygıdan delirecek gibi olsam o sakin kalırdı. Birbirimizin duygularını dengelerdik ki evliliğimiz bu sayede yürüyordu. Daha doğrusu yürürdü.

Adam, "Evin kapısı kesinlikle kilitliydi, Bob'da anahtar olmadığına göre buralarda bir yerde *olmalı*. Beraber arayalım," deyip diğer mumu yaktı ve pijamasının üstüne kazak giydi; soğukla başa çıkmak adına boşa yapılmış bir hamleydi. "Mama kabına yiyecek bir şeyler koyarsak koşarak gelecektir, normalde gelir."

Adam hâlâ yarı uykuluydu ama yine de yataktan çıkıp koridora seğirtti. Boş köpek yatağının önünde durup ona baktı –sanki Bob'un kaybolduğunu uydurmuş olabilirmişim gibi– sonra önümden merdiveni indi. Basamaklardan bazılarını bilerek es geçtiğini fark ettim, o basamaklar ben bastığımda gürültüyle gıcırdadı.

"Hangi basamağa basmaman gerektiğini nereden biliyorsun?" diye sordum ona yaklaşarak.

"Ne?"

"Basamaklardan bazılarını atladın. Gıcırdayanları."

"Ha... şey, sinirimi bozuyor. Tıpkı gıcırdayan dolaplar ve kapılar gibi."

"Ama buraya daha dün gece geldik. Hangisinin gıcırdadığını..."

"Yüzleri hatırlayamayabilirim ama kesin veriler ve –hangi basamağın gıcırdadığı gibi– çoğu insanın dikkat etmediği şeyler aklıma kazınır. Böyle bir huyum olduğunu biliyorsun."

Adam sahiden de hep tuhaf ayrıntıları hatırlardı. Bir nevi fotografik hafızası vardı ama gereksiz şeyler için. Üstünde durmamaya karar verdim –şu anda daha büyük sorunlarımız vardı– ve birlikte evin dört bir yanında kayıp köpeğimizi aradık.

"Anlamıyorum, kapı hâlâ kilitli, dışarı çıkmış olamaz," dedi.

"Buhar olup uçmadı ya," dedim ben de, Bob'un mama kabına kuru mama koyup adını seslendim.

Davetim bana öncekinden de uğursuz gelen bir sessizlikle

karşılandı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Telefonumu aldım ama elbette çekmiyordu, çekseydi bile kimi arayacaktım ki?

"Bence dışarıya da bakalım," dedi Adam ve vestiyer odasına koştuk.

Şapelin eski kapısının kilidini açıp iki kanadı birden itti.

Kapının ardındaki manzarayı görünce olduğumuz yerde kalakaldık.

Ötede güneş dağların ardında doğmaya başlamıştı ve hafif ışıkta etrafın diz boyu karla kaplı olduğunu gördük. Her şey kalın bir beyaz örtünün altında kalmıştı, garaj yolundaki arabamız bile zar zor seçiliyordu. Bob bu karda sahiden dışarıdaysa fazla yaşayamazdı.

Adam aklımı ele geçiren korku dolu düşünceleri okuyarak beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Beni kapıyı açarken gördün, kesinlikle kilitliydi. Karın boyu Bob'dan uzun... dışarıya çıkabilecek olsaydı bile çıkmazdı; o köpek yağmuru bile sevmiyor. *Muhakkak* içeride olmalı, mahzene baktın mı?"

"Dün geceden sonra mı? Hem de sadece mumla? Tabii ki hayır."

"Telefonumun fenerini kullanırım," dedi.

Tam onu düzeltecekken –telefonunun Londra'da kaldığını unutmuştu– işi için kullandığı eskimiş deri çantasını aldığını gördüm. Çanta çok yıpranmıştı, ona yenisini almalıydım. Derken Adam elini çantasının içine atıp telefonunu çıkardı.

Arabadayken bulamıyormuş gibi yaptığı telefonu meğer başından beri yanındaymış.

Bir insanın yalan söylemesinin sebebi hemen her zaman yalanın kendisinden daha ilginçtir. Kocam yalan söylememeliydi; zira hiç beceremiyordu.

ADAM

Telefonumu alıp el fenerini açtım ve döşeme kapağına koştum. Kapak kapalıydı, dolayısıyla Bob'un aşağıda olmasına imkân yoktu ama bakmadığımız bir tek orası kalmıştı. Kapağı açıp taş basamakları olabildiğince hızlı indim. Aşağıda aynı tozlu şarap raflarından başka bir şey yoktu, tam o sırada yerde el yapımına benzeyen kirli bir kitapçık gördüm: Blackwater Şapeli'nin Tarihi. *O kitapçığın daha önce orada olmadığından emindim.*

"Bob aşağıda değil," dedim basamakları geri çıkarken, aklım elimdeki kitapçıktaydı.

Amelia bir şey demeden öylece bana bakıyordu. Yüzündeki ifadeyi görebilseydim kesin kötü bir ifade görürdüm; kollarını göğsünde birleştirmişti ve duruşu birinin başının belada olduğunu işaret ediyordu. O biri de bendim.

"Ne?" diye sordum.

"Telefonunu bulamadığını sanıyordum."

Yakalandım.

Hissettiğim suçluluk duygusu çok geçmeden yerini öfkeye bıraktı.

"Neyse ki yola çıkmadan önce telefonumu arabadan aldığını fark ettim. O konuda bana yalan söyledin, dahası haftalardır bir tuhaf davranıyorsun. Bana başka yalanlar da söyledin mi? Bob sahiden kayıp mı?"

"Yapma. Bob'u sevdiğimi biliyorsun."

"Beni de sevdiğini sanıyordum."

Amelia'nın Bob'un ortadan kaybolmasında bir parmağının olması akla hayale sığmaz şeydi ama son zamanlardaki delice davranışlarından sonra neye inanacağımı şaşırmıştım.

"Benim tek istediğim seninle güzel bir hafta sonu geçirmekti. Bir kez olsun baş başa olalım istedim. Sen, ben ve lanet olası işin değil. Yazılar, kitaplar, senaryolar... artık *tek* önemsediğin onlar oldu. Telefonunu arabadan aldım çünkü gözünün sürekli telefonunda olması *bana* kendimi görünmez hissettiriyor."

Ağlamaya başlayınca –bu onun her zamanki *Hapisten Bedava Çıkış Kartı*'ydı– öfkem geçti. Nihayetinde *benim* de her konuda dürüst olduğum söylenemezdi.

"Senin telefonun çekiyor mu, belki birilerini arayabiliriz?" dedi. Ben ondan farklı bir hat kullanıyordum, dolayısıyla mantıklı bir soruydu.

"Çoktan baktım, çekmiyor."

Beden dili rahatladığını gösteriyordu ama öyle olamazdı. Yanlış anlamış olmalıydım. Bu hâle gelmiş olmamızdan nefret ediyordum fakat bunun tek suçlusu ben değildim. Güven denilen şey ödünç alınamazdı, bir kere geri aldınız mı bir daha veremezdiniz.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Bu sözcükleri o kadar sessiz söylemiştim ki beni duymasına şaşırdım.

Amelia benden uzaklaştı. "Ne?"

"Dün gece... aşağıya su içmeye inmedim. Biz yatmadan önce burada... bir şey gördüm. Seni korkutmak istemediğimden sen uyuyana kadar bekledim, sonra gelip mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştım. Mahzendeki olaydan ötürü fazlasıyla gergindin zaten; seni daha da germek is–"

"Sadede gelir misin lütfen?"

"Müsaade edersen geleceğim."

"Ne buldun?"

"Bunu," dedim mutfak çekmecelerinden birini açarak. Çekmecenin içi October O'Brien hakkında haberlerin yazılı olduğu gazete kupürleriyle doluydu. "Bu kadın..."

"Kadının kim olduğunu biliyorum, Adam. Unutabileceğim biri değil," diye çıkıştı Amelia, düzgünce kesilmiş gazete kupürlerini teker teker çıkarıp mutfak masasının üzerine yaydı. "Anlamıyorum. Bunların burada ne işi..."

"Bunu da demin mahzende buldum. Aslında bunu da senden saklayacaktım –bu hafta sonu tatilini ne kadar önemsediğini biliyorum– ama sır sevmediğini de biliyorum."

Ona kitapçığı gösterdim.

"Bu ne?"

"Bence kendin okusan daha iyi olur. Bizi burada sahiden istediklerini pek sanmıyorum."

"E o zaman neden Noel çekilişine bedava hafta sonu tatili koymuşlar? Bizi buraya *onlar* davet etti."

"Onlar kim?"

Amelia cevap vermedi çünkü cevabı bilmiyordu.

Üzeri daktiloyla yazılmış kelimelerle dolu beyaz kitapçığı aldı ve açmaya korkar gibi ilk sayfasına uzun uzun baktı. Amelia kitapçığı okurken onu sessizce izledim.

Blackwater Şapeli'nin Tarihi

En aşağı dokuzuncu yüzyılın ortalarından beri burada, Blackwater Gölü'nün hemen kıyısında bir şapel bulunmaktadır. Şimdiki sahipleri binayı ve arazisini satın aldığında şapel yıllardır kullanılmıyordu. Büyük bir sevgi ve sıkı bir çalışmayla bu metruk binayı güzel bir eve dönüştürmeye karar vermişlerdi.

Şapelin orijinal özellikleri arasında 820-840 yılları arasına ait yontma taşlar bulunmaktadır; burası, kayıtlı en eski İskoç şapellerinden biridir. Son rahip Peder Douglas Dalton, 1948 yılında şapelden ayrıldığından bu yana şapelin asıl amacıyla kullanılmadığını biliyoruz. Pederin burada geçirdiği zamana dair günümüze ulaşan hiçbir kayıt bulunmuyor, sadece çan kulesinden düşerek öldüğüne dair (doğrulanmamış) söylentiler mevcut.

Diğer kayıtlara göre nüfus yaşlandıkça şapelin cemaati de azalarak tükenmiş, terk edilmesinin asıl sebebi de buymuş. Şapelin gerçek tarihi hakkında pek bir şey bilinmiyordu, ta ki inşaat ustaları o sıralar harabeden ibaret olan bu yeri içinde yaşanabilir bir ev hâline getirmek üzere çalışmaya başlayana kadar.

Daha güçlü bir temel oluşturmak için mahzende kazılar yapılırken şapelin 1500'lü yıllarda

bir cadı hapishanesi olarak kullanıldığı ortaya çıkmış. Mahzenin duvarlarında demir halkalar bulunmuş, büyücülükten hüküm giyen kadın ve çocukların kazığa bağlanarak yakılmadan önce bu demir halkalara zincirlendikleri keşfedilmiş. Cadı olduğundan şüphelenilen yüzden fazla kişinin kemikleri evlatlarıyla birlikte mahzende gömülü olarak bulunmuş. Yapılan testlerin sonucunda, iskeletlerden birinin beş yaşındaki bir kız çocuğuna ait olduğu belirlenmiş.

Yerel menkıbelerde de şehir efsanelerinde de Blackwater Şapeli hakkında benzer hikâyeler anlatılır. Birçoğu, geceleri gölün üstünde uçtuğu görülen hayalet benzeri varlıklardan bahseder. Birkaçında da cadı gibi giyinmiş, yüzleri ve kıyafetleri yanık kadınlar vardır. Söylentilere göre bu kadınlar günbatımından sonra şapelin çevresinde dolaşır, vitray camlardan içeriye bakarak öldürülen çocuklarını ararlarmış. Bu tür haberlerin yıllarca yerel basında yer almasından sonra insanlar korkudan şapele gitmeyi bırakmışlar.

Şapelin restorasyonunda çalışan ustaların hemen hepsi mahzende açıklanamaz biçimde üşüdüklerini söylemiş, bazıları aşağıdayken isimlerinin fısıldandığını duyduklarını belirtmişlerdir. Bununla beraber, Blackwater Şapeli'ni ziyaret eden herkesin hayaletvari varlıklara yahut doğaüstü olaylara tanık olmadığını belirtmek gerekir.

İyi tatiller dileriz.

AMELIA

Kitapçığı okumayı bitirir bitirmez, "Bob'u bulup buradan hemen gidiyoruz," dedim.

Adam kitapçığı ve October O'Brien hakkındaki gazete kupürlerini mutfak çekmecesine geri koyup çekmeceyi sıkıca kapadı, sanki onları ortadan kaldırmak bir işe yararmış gibi. October'la burası arasında nasıl bir bağlantı olduğunu henüz anlamamıştım ama Adam yüzüme bakamıyor gibiydi.

"Korkmanı isteme–"

Lafını kesip, "Korkmadım. Kızdım," dedim. "Ben hayaletlere inanmam. Birisi bizi korkutmaya çalışıyor. Henüz kim olduğunu ya da bunu neden yap–"

"Anlamadan hüküm vermeyelim derim."

"Daha nesini anlayacağız? Bob'u bulup eşyalarımızı toplayalım ve buradan hemen gidelim."

Giyinmemiz beş dakika bile sürmedi. Köpeği bir kez daha bütün şapelde aradıktan sonra bakmadığımız bir tek dışarısı kalmıştı.

Kar durduğundan dışarısı şimdi tablo gibiydi. Ben uyandı-

ğımdan beri gökyüzü siyahtan griye, griden açık maviye dönüşmüştü ve şimdi dün gece karanlıkta geldiğimizden çok daha fazlasını görebiliyordum. Ufukta karla kaplı dağlar ve sık ormanlar vardı. Engin gölün çarşaf gibi dümdüz yüzeyinde beyaz bulutlar görülüyordu, eski beyaz şapelse sabah güneşinin altında âdeta parıldıyor gibiydi. O sırada gözüme çan kulesi çarptı ve dün geceyi hatırladım. Duvarın yıkılan kısmı apaçık görülüyordu. Kapının üzerinde TEHLİKELİ yazmasına şaşmamalıydı.

"Adam..."

"Efendim?"

"Çan kulesinin duvarı."

"N'olmuş ona?"

"Ya Bob bir şekilde çan kulesine çıktıysa ve zarar gören duvar... tamamen yıkıldıysa?"

"O zaman Bob karın üstünde ölü yatıyordur."

Soruma cevap veriş şekli hoşuma gitmese de haklı olduğunu biliyordum. Sessizce etrafı aramaya koyulduk. Burası hiç şüphesiz dünyanın en güzel ve en el değmemiş yerlerinden biriydi ama buradan gitmek için sabırsızlanıyordum.

Yanımıza aldığımız kıyafetler ve ayakkabılar buranın havasına hiç uygun değildi. Karın boyu bir hayli yüksek olmasına rağmen spor ayakkabılarımızla yürümek zorunda kaldık. Hâliyle çoraplarım ve ayaklarım saniyeler içinde sucuk gibi oldu, kot pantolonumun paçaları buz gibi suyla ıslanarak ağırlaştı. Ama köpek için o kadar endişeliydim ki bunları fark etmedim bile. Gündüz gözüyle bakınca, içinde bulunduğumuz engin vadinin dinginliği ve büyüklüğü sahiden takdire şayandı. Aradığımızı bulamadık ama şapeldeki kayıp küvetlere ne olduğunu öğrendik. Şapelin arka tarafına üç adet ayaklı küvet gizlenmiş ve küvetlerin içi bitkilerle doldurulmuştu; görünüşe bakılırsa bu bitkiler, pembe ve morun farklı tonlarında fundalardı.

Orada bulduğumuz tek şey o küvetler değildi.

Küçük bir mezarlığa denk geldik ki kadim bir kilisenin arka bahçesinde mezarlık olması pek de şaşırtıcı değildi. Bir hayli eski

görünümlü mezar taşları neredeyse tamamen karlar altında kalmıştı. Ayrıca şapelin çevresinde, baktığım her yönde iki üç tane olmak üzere bir dizi koyu renkli ahşap heykel vardı. Donmuş topraktan çıkıyormuş gibi görünen el oyması tavşanlar, devasa bir kaplumbağa ve yapıldıkları ağaçların çotuklarında oturan kocaman ahşap baykuşlar. Hepsinin de elle şekil verilmiş iri gözleri vardı ve o gözlerle sanki bizim kadar üşüyor, bizim kadar korkuyormuş gibi bize bakıyorlardı. Ağaçların gövdelerine bile yüzler çizilmişti, dolayısıyla izlenmiyormuş gibi hissetmek olanaksızdı.

Defalarca Bob'a seslendim ama yirmi dakika boyunca aynı yerleri arayıp durduktan sonra ne yapacağımı bilemeyerek öylece kalakaldım. Köpekleri sevmeyen biri beni anlamazdı fakat yaşadığım korku çocuğunu kaybetmiş bir anneninkine eşdeğerdi.

"Biri götürmüş olabilir mi?" diye sordum Bob'a ne olmuş olabileceğiyle ilgili fikirlerimiz tükendiğinde.

"Kim neden böyle bir şey yapsın?" dedi Adam.

"İnsanların her yaptıkları mantıklı mı?"

"İyi de kim götürecek? Hiçliğin ortasındayız."

"Toprak yolun kenarındaki saman çatılı kulübeyi hatırlıyor musun?"

"Boş gibiydi."

"Yine de bir baksak mı?"

Adam başını salladı. "Durduk yere insanları suçlayama–"

"Evet ama yardımlarını isteyebiliriz. Anayola bizden daha yakınlar, yani hâlâ elektrikleri olabilir... ya da varsa telefonlarını kullanabiliriz. Yürüyerek gidilecek mesafede. Bence denemeye değer. Bob bir şekilde evden çıktıysa onu görmüş olabilirler."

Adam aslında hiç köpek istememişti. Hâlâ kâbuslar görmesine sebep olan çocukluk anıları onu –anlaşılır biçimde– bu fikirden soğutmuştu, ta ki Bob'la tanışana kadar. Kocam pek çaktırmamaya çalışsa da Bob'u en az benim kadar sevdiğini biliyordum.

"İyi, gidelim hadi," dedi. Elimi tuttu, ben de tutmasına izin verdim.

Gölün bazı kısımları donmuştu, bunu görünce aklım yine Bob'a gitti. Bob yağmurdan, sulu kardan, kardan, daha doğrusu gökten düşen her şeyden nefret ederdi ama suyu çok severdi; her zaman nehirlere atlar, denizlere koşardı. Fakat bizim şapşal ihtiyar köpek donmuş bir gölden uzak durması gerektiğini bilirdi şüphesiz. Ötedeki kulübeye doğru kara bata çıka yürürken bunu düşünmemeye çalıştım. Adımlarımızın altında ezilen taze kar tabakasının gıcırtıları dışında soğuk hava tamamen dingin ve sessizdi. Alışık olmadığınızda sessizlik ürkütücü olabiliyordu ki Londra'da yaşayıp Battersea'de çalıştığım düşünülürse sessizliğe kesinlikle alışık değildim. Bazen rüyalarımda köpeklerin havladığını duyuyordum. Ama burası *çok* sessizdi. Anormal biçimde sessizdi. Kuş bile ötmüyordu. Şimdi düşününce, tek bir kuş gördüğümü hatırlamıyordum.

Yola düşmeden önce kulübe çok uzak görünmüyordu ama oraya varmamız tam on beş dakika sürdü. Şapelinki gibi kireç badanalı duvarları olan saman çatılı küçücük bir yerdi. Hatta Hobbit evlerine benziyordu. Bir insan neden o kadar küçük, o kadar ücra bir yerde yaşamak isterdi hayal dahi edemiyordum ama kulübenin önünde –gözden uzağa park edilmiş– bir araba vardı, arabayı görünce içeride birilerinin olduğuna dair umutlarım arttı. Büyük bir arabaydı, eski bir Land Rover olabilirdi. Yarısı karın altında gömülü olduğundan söylemesi zordu. Markası, modeli ne olursa olsun bu havaya benim arabamdan daha uygun olduğu kesindi.

Kıpkırmızı kapıyı çalmadan önce boğazımı temizledim. Nedense gerilmiştim, dahası biri kapıyı açsa ne diyeceğimi bile bilmiyordum.

Gerçi dert etmeme gerek yokmuş; kapıyı açan olmadı.

Çok tuhaftı çünkü eve yaklaşırken içeriden sesler geldiğini duymuştum; radyo çalıyor ya da birisi bir çocukla fısır fısır konuşuyor gibiydi. Adam'a baktığımda omuzlarını kaldırdı, ben de kapıyı bir daha çaldım. Bu sefer biraz daha sertçe. Yine açan olmadı, içeride birinin olduğuna dair ne bir iz ne de bir ses vardı.

Adam dedi çatıyı işaret ederek, "Şuna bak," dedi.

Samanı gösteriyor sandım ama başımı kaldırıp baktığımda bacanın tüttüğünü gördüm. Demek ki içeride biri *vardı*.

"Belki bizi duyamıyordur," dedi Adam. "Sen burada kal, ben gidip arka tarafa bir göz atacağım."

Ben cevap veremeden gitti ve o kadar uzun zaman dönmedi ki endişelenmeye başladım.

Nihayet döndüğünde, "Bir şey bulabildin mi?" diye sordum. Soğuktan olabilirdi ya da belki de bana öyle gelmişti ama benzi atmışa benziyordu.

"Hem evet hem hayır," dedi.

"O ne demek şimdi? Bizim Bob'u bulmamız lazım."

"Arka taraf leş gibi, her yeri ot bürümüş, bir de tuvalet var. En azından banyo yok ama burada yaşayan kişi yaşlı biri olmalı. Kulübenin arka kapısı yok, sadece birkaç tane kirli cam var. O camlardan içeride ateşin başında oturan bir kadın gördüm."

"Süper..."

"Muhtemelen değil," dedi olumlu düşüncelerimi olumsuz düşünceleriyle bölerek. "Dikkatini çekmek için camı tıklattığımda benden korktu sanırım."

"Eh, normaldir; böyle bir yerde sık sık misafir ağırlamadığına eminim. Özür dileriz olur biter. Durumu açıklayınca bize yardım etmek isteyecektir."

"Sanmıyorum. Her yer mumlarla kaplı..."

"Elektrikler kesik olduğundan içerisi karanlıktır muhtemelen."

"Öyle değil, *her yer* mumlarla kaplı. Yüzlerce mum var. Kadın tıpkı büyü yapan bir cadı gibiydi."

"Saçmalama. O aptal kitapçık yüzünden böyle düşünü–"

"Dahası da var. Kucağında bir hayvan vardı."

Aklıma hemen zavallı Bob gelince bayılacak gibi oldum. "Ne tür bir hayvandı?"

"Beyaz bir tavşandı sanırım..." Derin bir oh çektim. Adam

aklımdan geçen şeyi söyleyecek diye çok korkmuştum. "Fazla bakamadan kadın beni gördü."

"Görünce ne yaptı?"

"Bana uzun uzun baktı, sonra kalkıp pencereye geldi, sana yakın olduğum kadar yakınıma. Şişman beyaz tavşan da hâlâ kucağındaydı, *tabii* o şey sahiden tavşansa. Sonra perdeyi çekti."

ROBIN

Robin sadece o perdeyi değil tüm perdeleri çekti.

Tüm mumları da söndürdü –sadece beş on tane mumu vardı, yüzlerce değil ama erkekler her şeyi abartmaya bayılırlardı– sonra karanlıkta oturup kalp atışlarının yavaşlamasını bekledi. Birinin izin almadan mülküne girip elini kolunu sallayarak arka bahçesinde dolaşacak, Robin sanki hayvanat bahçesindeki bir hayvanmış gibi camdan içeriye bakarak onu izleyecek kadar kaba olabileceği hiç aklına gelmezdi. Perdeler aslında perde değildi; pencerelerin üstüne çiviyle tutturduğu ikinci el çarşaflardı. Robin havı dökülmüş kumaşların pipo dumanından sarardıklarını fark etti. Eskiden beyazdılar. Ama görevini yerine getirdiği sürece bir şeyin *eskiden* nasıl olduğunun önemi yoktu. Ayrıca, bir şeyin işe yaraması için güzel olmasına da gerek yoktu. Robin artık güzel olmayabilirdi ama orada olmaya hakkı vardı.

Onların aksine.

Küçükken korktuğunda da tıpkı şimdi yaptığı gibi karanlıkta otururdu. Ve küçükken sık sık korkardı. O zamanlar sakinleşmek için ne yapıyorsa yine onu yaptı: Bağdaş kurup gözlerini

yumdu ve nefesine odaklandı. Yavaş, derin nefesler aldı. Aldı, verdi. Aldı... verdi. Hiç değilse onu yalnızca *o* görmüştü, buna sevindi.

Şimdi düşününce, böyle olacağı başından beri belliydi; ziyaretçiler elbette ondan yardım istemeye geleceklerdi. Robin sadece onlara hazırlıksız yakalanmasına kızıyordu.

Acaba şimdi ne düşünüyorlardı?

Bu olanlar hiçbiri için normal değildi, hem de hiç değildi, bununla beraber Robin stres ve korkunun onları ne hâle sokmaya başladığını görebiliyordu. Evli çiftler –bilhassa uzun yıllardır evli olan çiftler– partnerlerini herkesten daha iyi tanıdıklarını sanırdı ama bu doğru değildi. Robin ziyaretçiler hakkında, onların birbirleri hakkında bilmediğine emin olduğu şeyler biliyordu.

Adamın yüzünde dehşet ve tiksinti karışımı bir ifadeyle kucağındaki tavşana baktığını görmüştü. Oysa o tavşan, yani Oscar, şimdilerde tek arkadaşıydı. Kendisi gibi o da rutinine bağlı bir canlıydı; çimlerden, taze sebzelerden ya da –karlı havalarda başvurduğu– kavanoz mamalardan oluşan kahvaltısını yaptıktan sonra koltuğa kıvrılırdı. Adam Wright'ın kafasından uydurduğu ve bütün *vaktini* onlarla geçirdiği karakterlerin aksine Oscar hiç değilse gerçekti. *Bay Wright** bazen yanılabiliyordu. Robin bu insanların kendisini yargılamasına izin vermeyecekti.

Pencerelerden uzak durarak kulübenin kapısına doğru emekledi. Ziyaretçilerin gidip gitmediklerini öğrenmek istiyordu; yapacak bir sürü işi vardı ve vakti kısıtlıydı. Ama ziyaretçiler gitmemişti. Robin tavşan hâlâ kucağında, tüylerini okşayarak yere çöktü, kulağını kapalı mektup deliğine dayayarak oturdu. Kapının öbür tarafında onun hakkında *konuştuklarını* duymak inanılmazdı. Onlar Robin'i tanımıyor olabilirlerdi ama Robin *onları* tanıyordu. Onlar henüz bilmese de onları buraya Robin davet etmişti.

Çok yakında onlar da öğreneceklerdi.

---

* Yazar burada Wright kelimesiyle okunuşu aynı olan right, yani doğru kelimesini kullanarak kelime oyunu yapıyor. –*çn*

AMELIA

"Kapıyı bir daha çalalım," dedim.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Adam. "Kadın deli gibi bir şeydi."

"Şşşt! Seni duyuyordur muhtemelen; pencereler çift camlı değil. Hem kadın olduğunu nereden biliyorsun?"

Omuzlarını yukarı kaldırdı. "Saçları uzundu."

Adam'ın yüzleri tanıyamaması bazen diğer zamanlarda olduğundan daha sinir bozucu olabiliyordu.

"*Gerçekten* kadınsa," dedim, "onunla *ben* konuşmaya çalışayım. Civarda başka yapı görünmüyor, yani bu kadın bize yardım edebilecek tek kişi olabilir."

"Ya bize yardım etmek *istemezse*?" diye fısıldadı Adam.

Zaten donuyordum ama Adam böyle deyince daha çok üşüdüm. Aklıma şapeldeki mutfak çekmecelerinden birinde bulduğu October O'Brien hakkındaki gazete kupürleri geldi ve bayılacağım sandım. Aradan yıllar geçmiş olsa da Adam o olaydan önce o oyuncuyla çalışmıştı ve bazen merak ediyordum... "Sence bu kadın dün gece pencerenin önünde gördüğün kişi olabilir mi?" diye fısıldadı Adam.

Omuzlarımı yukarı kaldırırken ürperdim. Öte yandan artık bana inanıyor olması içimi biraz olsun rahatlattı. "Bilmem. Sence olabilir mi?"

"Nereden bileyim? Senin gördüğünü görmedim ki, hem görseydim bile bir daha tanıyamayacağımı ikimiz de biliyoruz."

"Peki, demin gördüğün kişi şişman mıydı zayıf mıydı? Yaşlı mıydı genç miydi?"

"Orta yapılıydı sanırım, uzun ak saçları vardı."

"Yani yaşlıydı?"

"Olabilir."

"Acaba kâhya o mu?"

"Eğer oysa kötü bir kâhyaymış."

"Birisi bize notlar bırakmıştı," diye hatırlattım.

"Kâhyalar temizlik de yapmaz mı? Camdan gördüğüm kadarıyla bu kadın toz alıcının ne olduğunu bile bilmiyor. Muhtemelen süpürgesi vardır ama... geceleri uçmak için..."

"Şimdi dalga geçecek zaman mı?"

"Dalga geçtiğimi kim söyledi? Sen benim gördüğümü görmedin tabii, mumlar, kucağındaki beyaz tavşan, tıpkı büyü yapıyor gibiydi. Şu anda yeterince sorunumuz varken bir de vadinin cadısını sinirlendirmeyelim derim."

Aşırı canlı bir hayal gücüne sahip olmak bazen dertten başka bir şey değildi. Cep telefonumu çıkarıp havaya kaldırdım ama hâlâ çekmiyordu. Adam da beni izledikten sonra aynısını yaptı.

"Var mı bir şey?" diye sordum omzunun üzerinden bakarak. Ama ben ekranı göremeden başını hayır anlamında salladı ve telefonu cebine geri koydu.

"Tek çubuk bile yok. Şu tepenin zirvesine mi tırmansak, sanırım bir patika görüyorum," dedi küçük bir dağ gibi görünen yeri işaret ederek. "Orada ikimizden birinin telefonu çeker belki, çekmezse bile tepeden bütün vadiyi görmüş oluruz. Civarda başka evler, insanlar ya da bir vasıta durdurabileceğimiz işlek bir yol varsa görürüz."

Fena fikir değildi.

"Tamam, öyle yapalım. Yine de ne olur ne olmaz diye buraya kısa bir not bırakacağım."

Çantamdan kalem çıkardım, bir de eski bir zarf buldum.

Rahatsız ettiğimiz için kusura bakmayın, mülkünüze izinsiz girmek istememiştik. Blackwater Şapeli'nde kalıyoruz. Şapelde telefon yok, fırtına yüzünden elektrikler kesildi, borular donduğundan sular akmıyor, dahası telefonlar da çekmiyor. Kullanabileceğimiz bir telefonunuz varsa çok mutlu olur, arama için size ödeme yapacağımızın sözünü veririz. Köpeğimizi kaybettik. Onu görürseniz adı Bob, bulana hatırı sayılır bir ödül vereceğiz.

Şimdiden çok teşekkürler.

Amelia

Notu Adam'a gösterdim.

"Ödül nereden çıktı?"

"Gerçekten cadıysa ve Bob'u da tavşana çevirmek istiyorsa diye ekledim," dedim fısıldayarak, sonra notu mektup deliğinden içeriye atmaya çalıştım. Ama delik kapatılmış gibiydi, ben de notu kapının altından attım. O sırada bir ses duyunca hemen geri kaçtım. "Hadi gidelim."

Adam, "Ne bu acele?" diye sordu.

Saksağansa diye siyah bir kuşa selam vermesini izledim. Hem onu sevmeme hem de ondan nefret etmeme sebep olan birçok batıl alışkanlığından biriydi bu da. Mantıklı biri olarak, bir saksağana selam vermezseniz başınıza kötü bir şey geleceği mitine hiçbir zaman inanmamıştım. Ama Adam inanıyordu. Çünkü annesi inanıyordu. Durumumuzu düşününce, ben de selam vermeye başlasam fena olmazdı.

"Bir ses duydum," diye fısıldadım kulübeden biraz uzaklaşınca. "Biz kapının önünde konuşurken o da öbür tarafta bizi dinliyordu bence. Yani tüm konuştuklarımızı duydu."

ROBIN

Robin tüm konuştuklarını duymuştu.

Kadının kapının altından attığı notu okuduktan sonra buruşturup ateşe attı.

Onların ne düşündüğü umurunda değilse bile Robin cadı değildi ama açıkçası ona cadıdan çok daha fena isimler takıldığı olmuştu. Kulübesi bal dök yala değilse ne olmuştu yani? Orası *onun* eviydi ve evinde nasıl yaşadığı sadece *onu* ilgilendirirdi. *Bazı insanlar* paranın hayattaki tüm sorunlara çözüm olduğunu sanıyorlar ama yanılıyorlardı, bazen o sorunların kaynağı paraydı. *Bazı insanlar* paranın aşkı, mutluluğu, hatta başka insanları satın alabileceğini sanıyorlardı. Ama kimse Robin'i satın alamazdı. Sahip olduğu her şey *onundu*. Her birini ya bizzat kazanmış ya bulmuş ya da kendi elleriyle yapmıştı. Başkalarının *parasına* da *eşyasına* da *fikirlerine* de ihtiyacı yoktu. Robin, Robin'e bakabilirdi. Hem kulübe öyle çok ahım şahım bir yer olmasa da çocukken kaçıp saklandığı yerdi. Tıpkı ondan önce annesinin yaptığı gibi. Bazen ev denilen yer bir mekândan ziyade bir hatıraydı.

Dış görünüşü hakkındaki yorumlar canını biraz sıktı, hat-

ta birazdan çok sıktı. Ama insanların ona isim takmasına artık aldırış etmiyordu, ilk başta duyduğu öfke de fazla sürmedi zaten. Ayrıca onu yaşlı sanmaları komiğine gitmişti. Saçlarının ağarması Robin'in *yaşlı* olduğu anlamına gelmiyordu. Kendine, *adamın* lafına aldırış etmemesi gerektiğini söyledi; o daha kendi yansımasını bile tanıyamıyordu. Robin hiçbir zaman kibirli biri olmadıysa da bu, hakaretlere karşı duyarsız olduğu anlamına gelmiyordu.

Onun söylediklerinden ötürü değil, kendi istediği için üstüne başına ve ortalığa biraz çekidüzen verdikten sonra çarşaftan bozma perdeyi yavaşça aralayarak ziyaretçiler hâlâ dışarıdalar mı diye baktı. Tepeye doğru yolu yarıladıklarını görünce sevindi. Artık hem gözden hem de kulaktan uzaktılar.

Robin şimdi görmemeleri veya duymamaları gereken başka şeyleri göremeyecek ve duyamayacaklarından emin olduğundan eski deri koltuğa oturup piposunu yaktı. Onu sakinleştirecek, sinirlerini yatıştıracak bir şeye ihtiyacı vardı, dahası pipo içmek için başka fırsatı olmayacaktı. Şimdilerde alışkın olduğu tek ziyaretçiler postacı Patrick'le –ki o kapıyı çalmaması ya da ona selam vermeye kalkışmaması gerektiğini iyi bilirdi– Blackwater Gölü çevresindeki arazide koyunlarını otlatan çiftçi Ewan'dı. Ewan bazen ona teşekkür mahiyetinde süt veya yumurta getirirdi; Robin hayvanların bedava otlanmasına izin verir, çiftçiliğin zor zanaat hâline geldiğini anlardı. Ewan ayrıca ona kasabadaki dedikoduları da getirirdi –Robin'in dedikodulara pek meraklı olduğu söylenemezdi gerçi– ama *çoğu* insan ondan uzak dururdu.

Çünkü yerel halkın hepsi Blackwater Şapeli hakkındaki hikâyeleri biliyordu.

Robin camdan dışarı bakarak ziyaretçileri son kez kontrol etti. Tepenin zirvesine varmak üzereydiler, yani artık dışarı çıkabilirdi. O paltosunu giyerken Oscar onu seyretti. Birkaç yıl öncesine kadar Robin'e evde tavşan besleme fikri çok saçma gelirdi ama şimdilerde tavşanların ne kadar iyi yoldaşlar olduğunu keşfediyordu. Cebine kırmızı bir deri tasma koyup şapele doğru

tek başına yola düştü. Ziyaretçilerin köpeğine ne olduğunu biliyordu çünkü köpeği o almıştı. Ama eskiden kendisi de köpek beslemiş olmasına, dolayısıyla şu anda ne kadar üzgün olduklarını bilmesine rağmen hiçbir suçluluk duymuyordu.

Kötü insanlar başlarına gelen kötü şeyleri hak ederlerdi.

DEMİR

Yılın kelimesi:

bahtiyar *sıfat.* Mutlu yahut keyifli hissetme hâli.

28 Şubat 2014 – altıncı evlilik yıldönümümüz

Sevgili Adam,

İkimiz için de iyi bir yıl oldu, öyle değil mi? Sen mutluydun, senin mutluluğun bulaşıcı bir şeymiş gibi beni de mutlu etti. Henry Winter senden bir romanını daha filme uyarlamanı istedi –bu seferki *Siyah Ev* adında, içinde korku öğelerini de barındıran bir polisiye roman– ve dahası kendi senaryoların da doğru yolda ilerliyor gibi görünüyor, *Taş Kâğıt Makas*'ın yapım öncesi hazırlıkları sürüyor!

Bunun için October O'Brien'a teşekkür etmeliyiz. Onun gibi birinci sınıf bir oyuncunun seni desteklemesi sana yalnızca Hollywood'un kapılarını açmakla kalmadı, aynı zamanda

bütün kalbinle güvendiğin harika bir yapımcının da dikkatini çekti. Üçünüz bu yıl birlikte aşırı çok vakit geçirdiniz, birçok kez onlarla LA'e gidip günlerce orada kaldın, gerçi bunu sorun etmiyorum. Hem October sağ olsun, onun sayesinde en güzel yıldönümlerimizden birini geçirdik.

Ona, sen hep çok meşgul olduğundan –ki bu doğru– evlilik yıldönümümüzü hiç şehir dışında kutlamadığımızı söyledim ve işte o zaman, altıncı yıldönümümüzü Fransa'daki villasında kutlamamızı önerdi. Çok kibar bir davranıştı, bilhassa son zamanlarda kendisi korkunç günler geçirirken. Basının eline ona ait bir hız limiti aşımı cezası geçmiş, daha sonra tek seferlik olmadığını, sayısız kez hız cezası yediğini öğrenmişler. October'ın güzel yüzü –ve pahalı arabası– bu sefer kötü şöhretle gazetelerde. October hızlı arabaları seviyor ama şimdi mahkemeye çıkacak ve eski suçları yüzünden ehliyetini kaybedebilir.

Manş Tüneli'ni geçmek düşündüğümden çok daha kısa sürdü. Arabalı trene bindikten otuz dakika sonra şaşılacak biçimde Calais'deydik. Bob evcil hayvan pasaportunu ilk kez kullanmıştı ve köpekle seyahat etmek çok rahattı. Tüneli arabasının yolcu koltuğunda bir tavşanla geçen bir kadın gördüm. Tavşanın minicik kırmızı bir koşum takımı vardı ve tasmayla geziyordu, öyle bir şeyi ilk defa görüyordum!

Arabayla Paris'i dolaşıp –Notre Dame'i görmek istemiştim– Sen Nehri'nin kıyısındaki küçük bir kafede öğle yemeği yedikten sonra "Paris Sahaflar Çarşısı"nı gezdik, Paris'in kitapçıları sahiden de şahaneydi. Her birinin, nehrin kıyısındaki yolu boydan boya kaplayan yeşil bir tente deryasının altında ikinci el kitaplar –yüzlercesi– sergiledikleri stantları vardı. Atalarından kalma bu zanaatı sürdürüyorlardı.

Sen tam ortamını bulmuştun.

"Bu stantların 1991'de UNESCO tarafından Dünya Mirası Sit Alanı ilan edildiğini biliyor muydun?" dedin kitapları koklamak için durduğunda. Bunu hep yapıyorsun, yani kitapları

hep kokluyorsun. Başta biraz tuhafıma gittiyse de artık çok sevimli buluyorum. Eline bir kitap alıp sayfalarını altındanmışçasına dikkatle çevirmene, sonra hikâyenin kokusunu alabilirmişsin o sayfaları koklamana bayılıyorum.

"Bilmiyordum," dedim bana bunu onlarca kez söylemiş olmana rağmen.

Evliliğin bu yönünden kimsenin bahsetmemesi ne tuhaf. İnsanlar, bir çiftin birbirlerine anlatacak hikâyeleri kalmadığında son kullanma tarihlerinin dolduğunu sanıyorlar. Ben senin hikâyelerini bütün gün dinlerim, daha önce anlattıklarını bile çünkü her seferinde farklı anlatıyorsun. Ne kadar uzun süre birlikte olursa olsunlar, hiç kimse bir başkası hakkında her şeyi bilemez ama eğer biliyormuş gibi hissedersen o zaman orada bir terslik var demektir.

"Sen'in dünyada iki kitaplık arasından geçen tek nehir olduğu söylenir," dedin ve elimi tuttun.

"Böyle şeyler çok hoşuma gidiyor," dedim, gerçekten de öyleydi. Hâlâ hoşuma gidiyor.

"Sen de benim hoşuma gidiyorsun," dedin ve beni öptün.

Yıllardır ortalık yerde böyle öpüşmemiştik. Başta utandım –tutkuyla öpüşmeyi hatırlayamayacağım sandım– ama sonra kendimi yeniden biz olduğumuz fikrine bıraktım. Eski biz. Zamanda yolculuk yaparak benim evlenmek istediğin kız olduğum, seninse bana evlenme teklifi etmesini umduğum adam olduğun âna geri döndük.

October Amerika'da yeni filmini çekerken bize Champagne'deki evinin anahtarını vermişti. Dünyanın farklı yerlerinde dört tane evi vardı. Aksanını ve görünüşünü değiştirmekte o kadar iyi olmasının sebebi belki de buydu. Fransa'daki evi, Champagne Caddesi üzerinde bulunan *Moët & Chandon*'a –şimdiye kadar duyduğum en iyi adres– yirmi dakikalık yürüme mesafesinde ve burada yaşamayı neden Londra'da ya da Dublin'de yaşamaya tercih ettiğini anlayabiliyorum. Burası âdeta şarap severlerin Disneyland'i. Anacadde içkiden hoşla-

nan herkes için Arnavut kaldırımlı bir harikalar diyarı. Caddenin iki tarafı da dünyanın en eski ve en tanınmış şarap üreticilerinin sahibi olduğu zarif malikânelerle kaplı. Şehrin kendisi ödüllü restoranlarla, küçük şirin barlarla dolu ve hepsinde de limonata misali şampanya satılıyor.

En sevdiğin oyuncunun Fransa'daki sığınağı tek kelimeyle mükemmel bir konumda: Şehir merkezine yürüyerek gidecek kadar yakın ama üzüm bağlarının ve aşağıdaki vadinin panoramik manzarasıyla kendimizi kırsalda hissedebileceğimiz kadar da uzak. Eskiden bağımsız bir şaraphane olarak kullanılan bina October almadan önce küçük, metruk bir yermiş. Şimdiyse ahşap kirişleri ve geniş pencereleriyle lüks bir ev. Modern fakat ev hissini kaybetmeyecek kadar da orijinal. Otuz yaşının altında bir kadın için hiç de pejmürde değil. Söylediğine göre bu aralar restorasyona merak salmış, hatta dönüştürmek istediği başka bir terk edilmiş mülk daha bulmuş bile. Daha ücra bir yerde.

Eve geç geldiğimizden pişmiş Camembert peyniri, reçel ve taze Fransız ekmeğinden oluşan bir akşam yemeği yiyip yanında da –*bien sûr**– bir şişe şampanya içtikten sonra hemen yattık.

Ertesi sabah beni öpücüklerle uyandırarak, "Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun," dedin.

Başta nerede olduğumu çıkaramadım ama sonra misafir odasının penceresinden dışarı bakıp da nefes kesici manzarayı görünce rahatladım: Alabildiğine masmavi gökyüzü, günışığı ve üzüm bağları. Bana hediyemi verirken gülümsüyor ve kendinden memnun görünüyordun. Hediyeyi açtığımda hayal kırıklığına uğramış gibi göründüysem özür dilerim; hâlâ ayılamamıştım ve bana kitap ayracı almanı beklemiyordum. Yanlış anlama, gayet güzel bir kitap ayracı: Altıncı yılımızı temsilen demirden ve üzerinde şöyle yazıyor:

---

* (Fr.) Elbette –*çn*

Ben bu evliliğe demir attım

Bunu çok komik bulmuştun.

"Son zamanlarda okumayı benim kadar sevmen beni nasıl bahtiyar ediyor bilemezsin," dedin. "Akşamlarımızı şöminenin başında bir elimizde kitap bir elimizde içkiyle geçirmek sence de çok hoş değil mi?"

"Yetmiş yaş altı kimse 'bahtiyar' kelimesini kullanmıyor artık," dedim.

Doğru, bugünlerde ben de senin kadar okuyorum. Başka seçeneğim mi var? Ya seninle beraber okuyacağım ya da yalnız kalacağım.

Sana hediyeni verdim: Son derece süslü, vintage bir demir anahtar. Benim gibi sen de hediyeni pek beğenmişe benzemiyordun, o zaman hediye seçimi becerilerimizi geliştirmemiz gerektiğine karar verdim.

"Bu neyin anahtarı?" diye sordun.

"Bir sırrın," deyip beyaz yorganın altına uzandım.

Sonrasında October O'Brien'ın yatak odasında ne yaptığımızı –hem de iki kere– hatırlıyorsundur bence. Uzun zamandır böyle sevişmemiştik. Duvarlarda güzeller güzeli evsahibimizin fotoğrafları asılıydı: BAFTA ödülünü alırken, yaptığı hayır işleri için kraliyet ailesinin üyeleriyle poz verirken, Hollywood'un isimlerini bilmem gereken ama bilmediğim diğer genç, güzel ve başarılı aktrisleriyle gülümserken. Bir ara bizi izliyormuş gibi hissederek başımı çevirmiştim.

Bunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum ama umarım onun yatağındayken onu değil, beni hayal etmişsindir.

Sen duş alırken ben de biraz etrafı kurcaladım. Benim yerimde kim olsa aynını yapardı. Farklı farklı yerlere konmuş ilham verici mottolar vardı, çerçevelenmiş bir tanesinde şöyle yazıyordu: İSTEDİĞİNE DEĞİL, EMEK HARCAĞINA SAHİP OLURSUN. Ama benim favorim şu oldu: KÖPEĞİNİN DÜŞÜNDÜĞÜ KİŞİ OL. October'ın köpeği olduğunu bilmiyordum.

Paspasın üzerinde açılmamış postalar vardı, onları yerden aldığımda zarflardan iki tanesinin R. O'Brien adına gönderildiğini gördüm.

Postaları makyaj masasının üzerine koyduktan sonra çekmecelere şöyle bir göz atarken, "October'ın evli olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Evli değil zaten," dedin banyodan.

"O zaman R. O'Brien kim?"

"Ne?" diye bağırdın suyun gürültüsünden beni duyamayarak.

"Bu mektupların hepsi R. O'Brien diye birine gönderilmiş."

"October onun sahne adı. Özel hayatı özel kalsın diye gerçek adını kullanmıyor," dedin. "Basının sürekli peşinde olduğu düşünülünce iyi de yapıyor. Şu aşırı hız olayında attıkları başlıklara baksan birini öldürdüğünü sanırsın." Sonra hemen konuyu değiştirdin ve ben de buna sevindim çünkü burada geçireceğimiz sürenin tamamen bize ait olmasını istiyordum. Sadece bize.

Sana o demir anahtarı verdim çünkü sana gerçekleri anlatmak istiyorum. Tüm gerçekleri. Şu anda çok mutluyuz ve artık aramızda sırlar olsun istemiyorum. Ama hediye paketini açıp her şeyin anahtarını elinde tuttuğunda içime kötü bir his doğdu. Neden geçmişimle bugünümüzü mahvedeyim ya da geleceğimizi tehlikeye atayım ki? Bu mutlu versiyonumuzun bir süre daha yaşamasına izin vermek en doğrusu.

Sevgilerimle,

Karın

xx

ADAM

Karıma nazaran ben kendime daha iyi bakıyordum, o başkalarıyla ilgilenmekten kendine vakit ayıramıyordu. Tepenin zirvesine vardığımızda yüzü kıpkırmızı olmuş, soluğu iyice kesilmişti. Aslında onu bu kadar zorlamayabilir, belki biraz daha yavaş yürüyebilirdim ama ikimiz de bir an evvel o kulübeden uzaklaşalım istiyordum.

Amelia, "Hiçbir şey görmüyorum," dedi.

"Çünkü görecek bir şey yok."

Aslını söylemek gerekirse ikimizin dediği de doğru değildi.

Tıpkı tahmin ettiğim gibi, buradan bakınca vadi boydan boya ayaklarımızın altındaydı ve baktığımız her yerde göz alabildiğine karlı dağlar, el değmemiş topraklar vardı. Muhteşem bir manzaraydı ama içinde bulunduğumuz durum düşünülünce başka bir ev, bir benzin istasyonu ya da bir telefon kulübesi görsek daha makbule geçerdi. Ben de tam olarak böyle, güzel ama çorak bir manzarayla karşılaşmaktan korkuyordum: Burada kaçacak yer yoktu. Ya da saklanacak. Dış dünyayla irtibatımız tamamen kesilmişti.

Ama ben bir şey görmüştüm.

Kulübede.

Gördüğümden beridir de canımı sıkıyordu.

Kadını tanımamıştım –ben zaten kimseyi tanımazdım– ama tuhaf bir *déjà vu* hissine kapılmıştım. Bu düşünceyi aklımın karanlık köşelerinden birine –gözden uzağa– kaldırmaya çalışarak karıma baktım. Sırtı bana dönük hâlde vadinin manzarasını seyrediyordu. Nefesini toparlamaya çalıştığı kadar düşüncelerini de toparlamaya çalıştığını görebiliyordum. Keşke ben de karımı başkalarının gördüğü gibi görebilseydim. Amelia'nın vücudunun şeklini, saçının uzunluğunu ve stilini tanıyordum. Şampuanının, nemlendirici kreminin ve ona doğum günlerinde ya da Noellerde hediye ettiğim parfümlerinin kokusunu biliyordum. Sesini, garipliklerini, hâl ve tavırlarını biliyordum.

Ama yüzüne baktığımda herhangi birine bakıyor gibiydim.

Geçen sene, prosopagnozisi olan bir kadınla ilgili bir kitap okumuştum. İlk başta çok heyecanlanmıştım; yüz körlüğünü konu alan pek fazla kitap yoktu. Kitaptan iyi bir televizyon dizisi çıkabileceğini, bu dizinin de hastalık hakkında farkındalığın artmasına yardımcı olabileceğini düşünüyordum ama yanılmıştım. Yazarın kalemi de kitabın konusu da son derece vasattı, o yüzden işi reddettim. Başkalarının hikâyelerini yeniden yazmakla çok vakit harcıyordum, keşke kendi hikâyelerimi yeniden yazma konusunda daha iyi olsaydım.

Bazen roman yazarı olsaymışım diye düşünüyorum. Yazarların kelimelerine bulunmaz Hint kumaşı gibi davranılıyor, dokunulmazlar ve kitapların içinde sonsuza dek mutlu yaşıyorlar; kötü olanlar bile. Buna kıyasla senaristlerin kelimeleri jelibon gibi; yönetici yapımcı onları beğenmezse çiğneyip tükürür ve atar. O kelimeleri yazanla birlikte. Benim gerçek hayattaki deneyimlerimden o romandan daha iyi bir gerilim filmi çıkardı. Karınızı, en yakın arkadaşınızı ya da çocukken gözlerinizin önünde annenizi öldüren kişiyi tanıyamadığınızı düşünün.

Bana okumayı, hikâyelere âşık olmayı öğreten kişi annemdi.

Büyüdüğüm sosyal konutta kütüphaneden aldığımız romanları bir oturuşta okurduk ve annem bana, izin verirsem kitapların beni her yere götürebileceğini söylerdi. Nazik yalanlar beyaz yalanların akrabasıdır. Annem bana sürekli televizyon izlememden ötürü gözlerimin bozulacağını da söylerdi ama eski televizyonumuz bozulduğunda –biricik safir yüzüğü hariç– tüm mücevherlerini satıp bana yenisini almıştı. Kitaplarda, filmlerde ve dizilerde sevdiğim karakterlerin, ailesiz ve arkadaşsız büyümenin bende yarattığı boşluğu doldurduğunu biliyordu.

Onun ölümünü izlemek yaşadığım sürece başıma gelmiş en kötü şey olacaktı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Amelia düşüncelerimi bölerek.

Tepenin zirvesine ulaşmak için upuzun, dimdik bir bayır çıkmıştık –hem de üzerimizde ne yürümeye *ne de* havaya uygun kıyafetlerle– ama boşunaymış. Telefonlarımız burada bile çekmiyordu. Bob'dan bir işaret olmadığı gibi yardım isteyebileceğimiz bir yer de yoktu. Uzakta şapeli görebiliyordum, buradan bakınca normalden daha küçük görünüyordu. Daha az tehditkâr. Öte yandan biz yola düştükten sonra gökyüzü kararmıştı. Bulutlar güneşin önünü kesmeye kararlı gibiydi ve Amelia titriyordu. Yürürken sıkıntı yoktu ama durduğumuzdan beri ben de üşümeye başlamıştım ve uzun süre sabit kalmamamız gerektiğini biliyordum. Bir tepenin zirvesine vardığınızda geriye dönüp o yolculuğu tamamlamak için geçtiğiniz yollara bakabilirsiniz. Ama yoldayken durum farklıdır, bazen nereye gittiğinizi ya da nereden geldiğinizi göremezsiniz. Bu düşünce bir nevi hayatın metaforuydu ve soğuktan tir tir titremiyor olsaydım bir kenara yazardım. Etrafa son bir bakış attım ama şapelle kulübe dışında görülecek hiçbir şey yoktu, her yer göz alabildiğine karla kaplıydı.

"Galiba sahiden de hiçliğin ortasındayız," dedim.

Amelia dişleri takırdayarak, "Donuyorum," dedi. "Zavallı Bob."

Ceketimi çıkarıp omuzlarına sardım. "Hadi, gidelim. Şapele dönüp şömineyi yakalım, ısınalım, sonra başka bir yol düşünürüz. Tepeyi inmesi, çıkmasından daha kolay olacaktır."

Böyle dedim ama yanılmışım.

Yerler yukarı çıkarken olduğundan daha kaygandı, dahası kar ve buzlanma yüzünden son derece yavaş ilerliyorduk. Bulanık gökyüzü grinin koyu bir tonuna büründü ve başta ikimiz de sulu karın ilk damlalarını fark etmemiş gibi yaptıysak da saniyeler sonra görmezden gelmek imkânsızlaştı. Giysilerimiz şiddetli kış şartlarına uygun değildi, tabii biz de öyle. Rüzgâr nedeniyle sulu kar damlaları her yönden üzerimize çarpıyordu, öyle ki dakikalar içinde sırılsıklam olduk. Bu kez ben bile titriyordum.

Tam –hava bakımından– bundan daha kötüsü olamaz diye düşünürken sulu kar doluya dönüşerek üzerimize kurşun misali yağmaya başladı. Şapele dönene kadar her yerimiz mosmor olacaktı. Tabii *dönebilirsek*. Minik buz güllelerinin saldırısına uğramayı göze alarak ne zaman başımı kaldırıp baksam olduğumuz yerde sayıyor gibiydik. Şapel hâlâ minicik ve çok uzakta görünüyordu.

Gökten takır takır yağan dolu yavaşlayarak kara dönüştü.

"Hadi, fırsatımız varken biraz hızlanalım," dedim Amelia'ya, kayalık yolun bir tarafından öbür tarafına inmesine yardımcı olmak için elimi uzatarak. Ama elimi tutmadı.

"Birini görüyorum," dedi uzağa doğru bakarak.

Elimi gözlerime siper ederek aşağıdaki vadiye bakındım ama kimseyi göremedim. "Nerede?"

"Şapele giriyor," diye fısıldadı, sanki bahsettiği kişi aşağı yukarı iki kilometre öteden onu duyabilirmiş gibi.

Sahiden de şapelin merdivenini çıkan birinin siluetini gördüm.

Ceplerimi yoklayarak eski tahta kapıyı kilitlediğim büyük anahtarı aradım ve bulunca rahatladım. Ama kim olduğu belli olmayan kişinin kapıyı açıp içeriye girdiğini görünce rahatlık filan kalmadı. Eminim bana öyle gelmişti –gerçi bu mesafeden

herhangi bir şeyden emin olmak zordu– ama kırmızı kimono giyiyordu sanki. Tıpkı annemin eve... arkadaşlarını çağırdığında giydiği kimono gibi. Her zamanki gibi bu düşünceyi aklımdan silmeye, zihnime Ctrl-Alt-Del yapmaya çalıştım ama tuşlar basmadı. Kıyafeti bana öyle gelmiş olabilirdi ama şapele sahiden de *girmişti*. Buzda kaymamayı ya da karda düşmemeyi başararak tepeden aşağıya koşarak insem bile oraya varıp içeriye giren kişiyi yakalamam en aşağı yirmi dakika sürerdi.

"Biz buraya nasıl geldik bir daha anlatsana," dedim kendi sesimin kötü bir taklidine benzer titrek bir sesle.

"Kaç kere anlattım ya. Çalışanlar arasında yaptığımız Noel çekilişinde hafta sonu tatili kazandım."

"Ve bunu e-postayı aldığında öğrendin?"

"Evet."

"E-postayı gönderense..."

"Kâhyaydı. Kaç kere söyledim."

"İşyerinde buna benzer bir şey kazanan oldu mu?"

"Nina bir kutu pahalı şekerleme kazandı ama yirmi tane çekiliş bileti aldığından bir şey kazanmasa şaşırırdım."

"Sen kaç tane aldın?" diye sordum vereceği cevaptan korkarak.

"Sadece bir tane."

ROBIN

Robin'in kulübeden şapele yürümesi uzun sürmedi.

Oscar'ı arkasında bıraktığında zavallıcık pek üzülmüş, büyük beyaz sarkık kulakları daha da düşmüştü. Robin Blackwater'a ilk geldiğinde yalnızlığına derman olacak bir şey aramış, bulduğu yoldaşa Oscar adını vermeyi uygun görmüştü. Zira film sektörünün yılda bir kez dağıttığı o bronz heykelciklere oldu olası bayılırdı. *Onun* tek Oscar'ı tavşan olabilirdi ama o tavşanı seviyordu.

Ziyaretçileri tepenin zirvesindeki seyir noktasında gördüğünde yapması gereken şeyleri yapmak için en az yarım saati olduğunu biliyordu. İsteseler bile onu durdurmak için zamanında geri dönemezlerdi. Onların aksine Robin'in kış havasına uygun kıyafetleri vardı. Ödünç çizmeleri ayağına fazla büyük gelse de karla kaplı tepelerde ve arazilerde yürümek için son moda spor ayakkabılardan daha iyiydiler.

İçeriye girmeden önce şapelin önünde durup vitray camlara ve binanın tepesindeki küçük beyaz çan kulesine baktı. Arkada göl ve dağlarla birlikte âdeta bir tabloya bakıyor gibiydi. Çok uzun süredir birden fazla şekilde orada olduğunu fark etti; insan

güzelliğe fazla maruz kalırsa ona bağışıklık kazanabilirdi. Robin içeriye girdiğinde rüzgâr da onunla girerek kar kılığındaki toz zerreciklerini havaya kaldırdı. Ziyaretçilerin onu kâhya sanmaları çok komiğine gidiyordu. Oysa anahtarının olmasının sebebi o değildi.

Robin vestiyer odasında çizmelerini çıkarıp –ev leş gibi olsa da daha fazla kirletmenin âlemi yoktu– oradan mutfağa geçti. Çoraplarında, file çorapta olduğundan daha fazla delik vardı ama hiçbir şeyi israf etmeye kıyamıyordu. Şapel şimdi her zamankinden daha soğuktu ve ziyaretçiler gelmeden önceki hâlinden farklı kokmaya başlamıştı. Kadının bayıltıcı parfümünün yanı sıra köpeğin kokusu ağır havaya iyice nüfuz etmişti.

Robin hızlıca salona geçtikten sonra sağ elindeki eldiveni çıkarıp kitaplıkta dizili kitapların sırtını okşadı. Oraya her geldiğinde yapardı bunu; bazı insanlar nasıl buğday tarlasında buğdaylara dokunmaktan kendilerini alamazlarsa Robin de kitaplara dokunmadan edemezdi. Burnuna duman kokusu gelince ziyaretçilerin dün gece onlar için bıraktığı tüm odunları yaktıklarını gördü. Sorun değildi. En azından onun için. Daha sonra ziyaretçiler için sorun olabilirdi.

Sarmal merdivenin tırabzanını tutar tutmaz zihninde milyonlarca istenmeyen anı canlanarak cesaretinin kırılmasına, dikkatinin dağılmasına neden oldu.

Hedefin geleceğini belirler.

Robin bunun gibi ilham verici mottolara bayılırdı. Düşüncelerini toparlayana kadar bu sözleri tekrar ettikten sonra duvardaki çerçeveli fotoğraflarda eksik olan yüzleri görmezden gelerek gıcırdayan basamakları çıkmaya başladı.

Dün gece ziyaretçilerin yattığı yatak yapılmamıştı. *Onların* orada uyumuş olması ona hâlâ çok tuhaf geliyordu. Robin hızlıca çarşafı düzeltip yorganı örttü, yastıkları kabarttı. Elinden daha fazlası gelmiyordu: Ziyaretçiler o gece de orada kalırlarsa –ki kalacaklardı– bolca dinlenmeleri gerekecekti. Daha sonra valizlerini açıp eşyalarına göz attı çünkü yapabilirdi ve yapmak istemişti.

Banyodan başladı. Kadının şampuanını buldu, kokladıktan sonra lavaboya boşalttı. Pembe ve mavi diş fırçalarını yan yana görünce öfkesi yeniden kabardı, ikisini de alıp onlarla klozeti temizledi. Öyle bir ovdu ki fırçaların kılları dümdüz oldu. Sonra her şeyi yerli yerine koydu.

Pencere denizliğinin üzerindeki yüz kremi pahalı bir şeye benziyordu, Robin kutuyu alıp kendi yanaklarına sürdü. Yıllardır ıslak bezden başka bir şey değmeyen cildine nemlendirici çok iyi gelince onu yanına almaya karar vererek kutuyu cebine attı. Daha sonra yatak odasına geri dönüp etrafa son bir kez göz gezdirdi ve o sırada komodinlerden birinin çekmecesinin aralık olduğunu gördü. İçinde bir şeyler kalmış olabileceğini umut ederek yakından bakmaya gitti.

Bazı insanların başkalarına gözü kapalı güvenmesi Robin'i oldu olası şaşırtmıştı. Ziyaretçilerden en azından biri, oraya hafta sonu tatiline geldiklerine ve Blackwater Şapeli'nin bir tür pansiyon olduğuna sahiden inanıyordu. Ama öyle değildi ve asla da olmayacaktı. En azından Robin yaşadığı sürece.

Robin insanların konaklamak için avuç avuç paralar döktüğü yerleri –otelleri, Airbnbleri, denize nazır aşırı pahalı bungalovları– düşününce, aklına direkt aynı çarşaflarda yatan, aynı bardaklardan içen ve aynı tuvalete sıçan yüzlerce yabancı gelirdi. Her değişim gününde aynı erişim kodunu kullanan tüm o insanlar; haftada bir kez aynı anahtarı farklı ceplere koyan farklı eller. Konaklama yerlerinin kilitleri nadiren değiştirilirdi, anahtarları kaybolduğunda bile. Yani kim bilir kaç kişide o anahtarların bir kopyası vardı. Orada kalmış biri istediği zaman gelip içeriye girebilirdi.

Robin çekmecede bir cüzdan buldu. Adamın cüzdanını evde bırakmış olması tuhaftı ama hayvan sahipleri hayvanları için endişeliyken garip davranışlarda bulunabilirlerdi. Robin onu anlıyordu. Cüzdandaki kredi kartlarını teker teker çıkarıp kartların üzerinde yazan ismi okşadı. Sonra deri gözlerin arasında buruşmuş bir kâğıt parçası buldu. Işığa tuttuğunda, bunun kâğıttan

turna kuşu olduğunu gördü. Kenarları hafiften yanmıştı ama Robin turna kuşlarının iyi şans getirdiklerini biliyordu ve *adamın* onu cüzdanında taşıması ona olan nefretini biraz da olsa dindirdi. Diğer her şeyi aldığı yere geri koydu.

Yatağın öbür başındaki komodinin çekmecesinde bir astım spreyi vardı. Robin onu ağzına koyup sıktı ama piposu kadar tatmin edici değildi. Spreyin kalanını havaya sıktıktan sonra boş kutuyu ve bulduğu reçeteli uyku ilaçlarını yanına aldı. Hızlıca çan kulesine çıkıp çanı çaldıktan sonra ziyaretçilerin başlattığı şeyi bitirmek için içeri döndü.

AMELIA

Adam tepeden aşağı şapele doğru koşmaya başladı ama ben ona yetişemiyordum.

Son zamanlarda sağlıklı beslenme ve spora merak salmış, hatta vitamin ve ek takviyeler kullanmaya başlamıştı ki bu yeni bir şeydi. Haftada en az iki kere koşuya çıkma takıntısı nihayet işe yaramıştı, ona beni beklememesini söyledim; ikimizden biri oraya ne kadar erken varırsa o kadar iyiydi. Ama ben sık sık durup soluklanıyordum. Astım spreyimi yanıma almayı unutmuştum –Bob'u bulacağım telaşıyla aptal gibi yatağın yanında bırakmıştım– ama acele etmediğim ve sakin kaldığım sürece sıkıntı olmazdı.

Tabii bunu söylemesi yapmasından kolaydı, orası ayrı.

Birinin şapele girdiğini ikimiz de görmemiş olsaydık hayal gördüğümü sanırdım. Ama gerçekti. Acaba gizemli kâhya olabilir miydi? Fırtınadan sonra iyi olup olmadığımıza bakmaya gelmişti belki de? Kendime, kim olursa olsun bize yardım edebileceğini söyledim. Yardım etmek isteyeceğini. Çünkü aklımdaki seçmelere katılan diğer olasılıkların hiçbiri iyi değildi. Tepenin

eteğindeki karla kaplı patikaya vardığımda, yeniden düz bir yerde olduğum için derin bir oh çektim. Adam arayı epey açmıştı. Hatta şapele varmak üzereydi, ben de olabildiğince hızlanarak ona yetişmeye çalıştım.

Kuledeki çan çalmaya başlayınca durdum.

Kar taneleri yüzüme çarpıyordu. Adam'ın şapele girdiğini görmedim ama öyle olmalıydı çünkü –amansız tipiye karşı elimi gözlerime siper ederek– baktığımda ortalıkta yoktu. Çanı *o* mu çalmıştı? Öncesinde şapele tek giriş çıkışın ana kapı olduğunu söylediğini hatırlıyordum, yani içeriye girdiğini gördüğümüz kişi hâlâ oradaydı. Kim bilir içeride ne oluyordu? Bu seferki kar fırtınası dünyayı âdeta siyah beyaza boyamıştı. Gözlerime tuttuğum elimi bile doğru düzgün göremiyordum; daha hızlı koşmaya çalıştıysam da ayaklarım kayıp duruyordu ve göğsüm sıkışmaya başlamıştı. Kalbim çok hızlı çarpıyordu, nefesim kesik kesikti. Tıbbi bir acil durumda bile yardım çağıramayacağımızı bilmek anksiyetemi daha da artırıyordu.

Şapelin çift kanatlı dev kapısına vardığımda çalmaya uğraşmadım çünkü kapı zaten ardına kadar açıktı ve vestiyer odasının zemini karla kaplıydı. Eski kilise sandığının yanında daha önce hiç görmediğim büyük bir çift lastik çizme vardı ve birisi sandığın üstündeki toz tabakasına gülen suratlar çizmişti. Acaba bir anlamı mı var diye merak ederek sandığın kapağını kaldırdım ama içi boştu. Başımı kaldırdığımda duvardaki minik aynalarda kendi yansımamı gördüm. Enkaz gibiydim.

"Adam?" diye seslendim ama bana cevap veren tüyler ürpertici bir sessizlik oldu.

Mutfak boştu, kitaplarla dolu salon da öyle. Ahşap spiral merdiveni koşarak çıktım, koşarken hırıltılı nefesler alıyor, tırabzana tutunarak destek alıyordum. Üst kata varınca koridorun en sonundaki kapının üzerinde yazan TEHLİKELİ GİRİLMEZ yazısına aldırış etmeden çan kulesinin merdivenini çıktım. Ama orada kimse yoktu, yatak odası da boştu. Şaştım kaldım. Göğsümdeki acı artmaya başlayınca yatağın yanındaki çekmeceyi açtım. Ama

astım spreyim yoktu. Oysa onu oraya koyduğuma *emindim*. Bunun üzerine panik tüm bedenimi ele geçirmeye başladı.

Adam'ı bulmalıydım. Koridora geri dönerek diğer kapıları denedim ama hepsi hâlâ kilitliydi. Adam burada değildi, her odaya bakmıştım. Derken aklıma mahzen geldi.

"Adam!" diye bağırdım yine.

Sessizlik.

O kadar hızlı koştum ki az kalsın gıcırdayan basamaklardan aşağı yuvarlanacaktım.

Salona vardığımda Adam, "Buradayım!" diye seslendi ama onu *göremedim*.

"Neredesin?" diye karşılık verdim.

"Arka duvarın önündeki kitaplığın arkasında."

Sözlerini duydum duymasına ama anlam veremedim.

Yerden tavana kadar kitap dolu kitaplıkları inceleyerek Adam'ın sesini takip ettim. Ne olup bittiğini anlayamıyordum, ta ki eski kitapların sırtlarının ardında kalan gizli kapıyı açığa çıkaran ince ışığı görene kadar. Kapıyı açmakta tereddüt ettim, yine tavşan deliğinden içeriye düşmüşüm ya da kocamın uyarlamaya bayıldığı karanlık ve rahatsız edici kitaplardan birinin içine hapsolmuşum gibi hissediyordum.

İnce kapı gıcırdayarak açıldığında karşıma başka bir oda çıktı. Burası bir çalışma odasıydı ama daha önce gördüğüm çalışma odalarına hiç benzemiyordu. Uzun, dar, karanlık odada tek bir vitray cam vardı. Odanın bir ucunda antika bir masa vardı ve kocam o masada oturuyordu.

"Şapele kim girdiyse gitmiş," dedi başını kaldırıp bana bakmadan. "Her yeri aradım. Fark ettiğim tek değişiklik bu odanın kapısının açık olmasıydı."

"Anlamıyorum..."

"Galiba ben anlamaya başlıyorum. Bu odayı biliyorum."

Güçlükle nefes alabildiğimi fark etmemiş gibiydi. Anlayış yoksunluğundan mustarip insanlar için takviye edici gıdalar

yoktu ve benim kocam hep kendi duygu ve düşüncelerine daha düşkün olmuştu. "Biliyor musun?"

"Evet, daha önce de gördüm. Başta nerede gördüğümü hatırlayamadım ama sonra bunu fark ettim," dedi parlak ahşap masaya tak tak vurarak. "Bundan birkaç yıl önce bir dergide bu çalışma odasının resmini gördüm. Yazının kimin hakkında olduğunu da hatırlıyorum. Bir çekilişte şans eseri hafta sonu tatili kazandığını söylüyorsun ama bu imkânsız. Bunların hepsi tesadüf olamaz. Buranın kime ait olduğunu artık biliyorum."

BAKIR

Yılın kelimesi:
behte uğramak *fiil.* Şaşakalmak, şaşkınlığından donakalmak.

28 Şubat 2015 – yedinci evlilik yıldönümümüz

Sevgili Adam,
Zor bir yıl oldu.

October O'Brein birkaç ay önce Londra'da bir otel odasında ölü bulundu ve onu canlı gören son kişilerden biri de sendin. Gazetelerde yazdığına göre intihardan şüpheleniyorlardı. Not bırakmamıştı ama yatağının yanında boş içki şişeleri ve haplar bulunmuştu. Kahredici bir haberdi elbette, bir o kadar da şaşırtıcıydı; o kadın her zaman mutlu ve pozitifti, en azından dışarıdan öyle görünürdü. Daha otuzuna basmamıştı, önünde yaşayacak uzun yılları vardı. İkiniz çok yakındınız – onu ben de seviyordum– ama onun ölümü aynı zamanda *Taş*

Kâğıt Makas çekimlerinin iptal edileceği anlamına da geliyordu. Dizinin yıldızı olmadan dizi yapamazdın.

Cenaze töreni korkunçtu. Oradaki pek çok insanın kendilerince kederli rolü oynadığı apaçık belli oluyordu. ~~İki yüzlü düzenbazlar.~~ Anlaşılan gerçek dost bulmak ünlü olanlar için daha zormuş. October'ın gerçek adının Rainbow O'Brien olduğunu öğrenince çok şaşırmıştım. Anne babası hippiymiş, törende hiç kimse siyah giymemişti.

"Neyse ki sahne adı kullanmış," diye fısıldamıştın.

Başımla onaylamıştım ama seninle aynı fikirde olduğumdan emin değildim. October sahiden de gökkuşağına benziyordu: Güzeldi, büyüleyiciydi, renkliydi ve hayatımıza girmesiyle çıkması bir olmuştu. Eskiden isimlerin önemsiz olduğunu düşünürdüm. Ama artık bundan o kadar emin değilim. October'la ben de bir hayli yakınlaşmıştım –ara sıra beraber içki içiyor, köpeklerimizi gezdiriyor, sanat galerilerine gidiyorduk– onu ben de özlüyorum. O öldüğünden beri ikimizin hayatından da sadece biri değil, bir şey eksildi sanki.

Hem yedinci evlilik yıldönümümüzü kutlamak hem de biraz uzaklaşmak için New York'a gitmek bana harika bir fikir gibi gelmişti, ta ki Henry Winter'ın son filmi *Siyah Ev*'in galasıyla aynı zamana denk geldiğini fark edene kadar. Henry Winter temsilcisine ve stüdyoya galaya ancak sen de katılırsan katılacağını söylediğinde ~~eteklerin zil çaldı~~ gururun okşandı. Uyarlamayı beğendiğini, filmin senaristi olarak hak ettiğin övgüyü almanı istediğini düşündün. Ama seni çağırmasının sebebi bu değildi. Ya da eşini de getirmeni istemesinin.

Son zamanlarda ~~çok aksisin~~ biraz mesafelisin, o yüzden yine kavga etmek istemedim ama Hollywood'un kaypak güneşinin geçici sıcaklığında güneşlenen iki yazarın yanında dış kapının dış mandalını oynama fikri bana hiç cazip gelmemişti. Galanın yapılacağı Manhattan'daki eski sinemada kırmızı halıda yürümek de öyle. Ziegfield tam benlik bir yerdi; kırmızı ve altın renklerinde süslenmiş, konforlu, kırmızı kadife kol-

tuklarla dolu eski usul bir sinemaydı. Ama sinemaya girerken fotoğraf çektirmek bana kendimi sahtekâr gibi hissettirmişti. Normalde bile fotoğraf çektirmekten nefret ederim ki galaya katılan tüm o –ince belli, gür saçlı– güzel kadınlara kıyasla senin için bir hayal kırıklığı olmaktan korkuyordum. Yıldızlarla çevriliyken parlamak zordur. Sıradan insanlar olmamız seni kahrediyor gibi ama benim tek istediğim buydu.

Galadan sonra baş başa vakit geçireceğimize anlaşmıştık ama ertesi gün Henry onunla birlikte birkaç organizasyona daha katılmanı istedi. Neden hayır diyemeyeceğini anlıyorum ama hiç değilse evet demek istemeseydin. Yıllardır onun büyük bir hayranı olduğunu biliyor, eserlerini uyarlamana izin verdiği için ne kadar minnettar olduğunu anlıyorum. Bunun kariyerini nasıl etkilediğinin farkındayım ama ben bunun bedelini yeterince ödemedim mi? Sen benim değil bir yazarın elini tutarken şehirde yalnız başıma dolaşmak kutlu bir evlilik yıldönümü olmasa gerek.

Ne zamandır bir tuhafsın. Hâlâ October'ın yasını tuttuğunu biliyorum, senin için bir iş arkadaşından fazlası olduğunu anlıyorum, tüm bunların yanında kendi işini ekranda görme hayalinin bir kez daha ertelenmesi eminim çok üzücüdür. Ama sanki başka bir şey de var. Bana söylemediğin bir şey. İnsanlar hayatımızda ikamet ederler; kimileri yıllarca kalır, kimileriyse turisttir, sadece geçerken uğrar. Bazen aradaki farklı anlamak güç olabilir. Tanıştığımız herkese tutunmaya çalışmamalıyız, bunu yapamayız, yapmamalıyız. Ben hayatımda birçok turistle tanıştım, uzak durmam gereken insanlarla. Kimsenin sana fazla yaklaşmasına izin vermezsen incinmezsin.

Sen Henry Winter'ın peşinde oradan oraya koştururken ben bugünü yalnız başıma geçirerek New York'un daha önce hiç görmediğim yerlerini gezdim. İhtiyar yazar onunla geçirdiğin ender zamanlarda sana muhteşem biri gibi görünebilir ama gerçekte münzevi gibi yaşayan, sünger gibi içen ve memnun etmesi imkânsız herifin teki. Sana bunları söyleyemem

çünkü bilmemem gerekiyor. Senin gibi ben de onun tüm romanlarını okudum. Son romanı vasattan hâlliceydi ama sen hâlâ onun Shakespeare'in yeniden vücut bulmuş hâli olduğuna inanıyorsun.

Özgürlük Anıtı'nı gezerken bunları düşünmemeye çalıştım. Adaya giden feribot tıklım tıklım doluydu ama ben kendimi hâlâ yapayalnız hissediyordum. Anıtın içini bir grup yabancıyla birlikte dolaştım. Orada aileler, çiftler, arkadaşlar vardı; merdiveni çıkarken herkesin bu deneyimi bir yakınıyla paylaştığını fark ettim. Ben hariç. İşten bir arkadaş mesaj atarak seyahatimizin nasıl geçtiğini sordu. Onu yakinen tanımıyordum, sorusu bana fazla samimi geldiğinden cevap vermedim.

Özgürlük Anıtı'nın içinden taca kadar çıkan üç yüz elli dört basamak vardı. O basamakları tırmanırken içimden hâlâ birlikte olmamızın nedenlerini saydım. Evliliğimizle ilgili pek çok iyi şey var ama kötü şeylerin sayısının gittikçe artması bana sarsılmaya başladığını düşündürüyor. Aramızdaki bu mesafe, kalplerimizdeki ve sözlerimizdeki boşluklar; bunlar beni korkutuyor. Tanıdığımız birçok evli çift iyi kötü geçinip gidiyor ama onların, onları bir arada tutan ufak çocukları var. Bizse sadece ikimiziz. Anıtın zirvesinde hiç yapmadığım bir şey yaptım... selfie çektim.

Oradan sonra Coney Adası'na gittim. Yazın daha kalabalık oluyordur muhtemelen ama kapalı oyun salonlarının etrafında dolaşmak bir hayli hoşuma gitti. Hatta senin için bir son dakika hediyesi bile buldum; bu yılki bakır teması beni biraz zorladı. İlişkimiz boyunca iyi zamanlarımız da oldu kötü zamanlarımız da ama duyduğuma göre yedinci yıl en zor olanıymış. Yedinci yıl kaşıntısı kavramını eminim sen de duymuşsundur. Ne olursa olsun, ilk kaşıyan ben olmayacağım, bunu biliyorum.

Gezmekten ayaklarıma kara sular inince ismiyle müsemma Kütüphane Oteli'ne geri döndüm. Küçük ama kusursuz tasarlanmış bir butik pansiyondu, kitaplarla dolu, kişilik sahibi bir

yerdi. Her odanın bir teması vardı, bizimki matematikti. Gerçi bu akşamın gidişatına bakınca korku daha uygun olurdu.

Senin unutacağını bildiğimden, kapı görevlisinin önerdiği Benjamin adlı yakındaki bir et lokantasında yer ayırtmıştım. Lokantanın dekoru ve atmosferi *Cinnet* ile *Baba*'nın birleşimi gibiydi –ki geriye dönüp baktığımda bu da duruma uygundu– ama hem hizmet hem de et harikaydı. Şarap da öyle. Sen bana Henry'yle geçirdiğin gününü anlatırken iki şişe kırmızı şarap içtik. Bana benim günümün nasıl geçtiğini sormadın, Bloomingdales'ten aldığım yeni elbiseyi de fark etmedin. Bana iltifat etmek son zamanlarda yanlışlıkla yaptığın bir şey oluverdi sanki.

Bu gece restorana girdiğinde sana el sallamayı unuttum ama sen her nasılsa benim ben olduğumu anladın. Tüm yüzlerin sana aynı göründüğü ve üzerimde daha önce hiç görmediğin bir elbise olduğu düşünülürse, masamıza otururkenki özgüvenin karakterine aykırı ve bir hayli şaşırtıcıydı. Garson kıza o kadar dikkat etmene de aynı derecede şaşırmış, yüzünü göremiyorsan yirmili yaşlardaki çehresinin güzelliğini nasıl fark ettiğini merak etmiştim.

Sen o söylediğin şeyi söylemeden önce bile kavga edeceğimizi biliyordum. Kavga bazen fırtına gibidir, geliyorum der.

"Bunu yapacağım için kusura bakma ama Henry onunla LA'e gitmemi istiyor. Film bu kadar popüler olunca stüdyo kitaplarından birini daha uyarlamak istemiş, Henry de ancak ben onunla birlikte adamlarla tanışmaya gidersem ve senaryoyu yazmayı kabul edersem olumlu yanıt verebileceğini söylüyor."

"Peki, *Taş Kâğıt Makas* ne olacak? Ondan vazgeçmeyeceksin, değil mi? October'ın vefatı çok kötü oldu ama başka oyuncular da var. Henry'nin romanlarını uyarlamanın yalnızca bir sıçrama tahtası olması gerekiyordu, kendi sena–"

"Gelmiş geçmiş en başarılı yazarlardan birinin çoksatan bir romanının gişe rekorları kıran filminin senaryosunu yazmaya sıçrama tahtası demek biraz hafif kalır."

"İyi ama bunu yapmanın tek amacı senin onunkileri değil, kendi film ve dizilerini yapmana önayak olmasıydı, gerçekten yapmak istediğin şeyi yapmana."

"Ben böyle olmasını istiyorum. Kariyer seçimlerim seni memnun etmiyorsa üzgünüm."

İkimiz de öyle demek istemediğimi biliyorduk, seninse aslında pek de üzgün olmadığın gün gibi ortadaydı.

"Peki ya benim isteklerim? New York'ta birkaç gün geçirmek senin fikrindi ama şimdiye kadar yüzünü bile doğru düzgün göremedim..."

"Çünkü seni arkamda bırakamazdım. Başımın etini yer durdun."

O anda aramızda eşini tanıyamayan benmişim gibi hissettim. "Ne?"

"Bu aralar hiç arkadaşın yok, hatta kendine ait bir hayatın bile yok."

"Arkadaşlarım var," dedim ama aklıma iddiamı destekleyecek bir isim gelmedi.

Yaşıtım tüm tanıdıklarım şimdilerde çocuk sahibi olduğundan onlarla iletişimi devam ettirmek zor. Herkes kendi mutlu ailesiyle meşgul, artık beni davet etmiyorlar. Bu durum bana okul yıllarımı hatırlatıyor... O zamanlar da son moda aksesuarlarım yok diye havalı çocuklar beni dışlardı. Büyürken birden çok okul değiştirdim. Ben hep yeni kızdım ve diğer herkes birbirini yıllardır tanıyordu. Uyum sağlayamazdım –hiçbir zaman sağlayamıyorum zaten– ama ergen kızlar acımasız olabiliyorlar. Arkadaş edinmeye çalışmıştım, bir süre başarılı da olmuştum ama ben o çocukluk ilişkilerinin güneş sisteminin hep dış halkasındaydım. Parlak, güzel ve popüler gezegenlerin yörüngesinde dolaşan daha küçük ve daha sessiz bir gezegen gibiydim.

Yine de –ara sıra doğum günlerine ya da bekârlığa veda partilerine ya da yıllardır konuşmadığım birinin düğününe katılarak– irtibatı devam ettirmeye çalıştım ama hepimiz büyü-

yüp araya mesafeler girdikçe sanırım ben de uzaklaştım. Çocukluk dönemindeki ilişkilerim, yetişkinliğimde kurduğum ilişkilerin gidişatını belirledi. Benim yaptığım, her şeyden çok kendini korumaktı. Çocuklarını dört yaşına kadar emzirmiş gibi davranan kadını asla unutmayacağım. Benimle görüşmemek için hep bir bahane uydururdu, sanki kısırlığım bulaşıcıymış gibi. Şimdilerde başkaları tarafından beğenilmektense kendi kendimi beğenmeyi daha çok önemsiyor, artık vaktimi sahte arkadaşlarla boşa harcamıyorum.

Elime uzandın ama ben elimi geri çekince şarabını aldın.

"Üzgünüm," dedin ama öyle olmadığını biliyordum. "Öyle demek istemedim," diye ekledin ama o da yalandı. Tam da öyle demek istemiştin. "Henry hassas bir yazar. Eserlerini ve onları kime emanet edeceğini gerçekten önemsiyor. Zor bir yıl geçirdi..."

"Ben bir sürü zor yıl geçirdim. Ben ne yapayım? Herif birdenbire en iyi dostun oluvermiş gibi davranıyorsun. Oysa onu doğru düzgün tanımıyorsun bile."

"Gayet iyi tanıyorum, sık sık konuşuyoruz."

Nicedir ilk defa öylesine behte uğruyordum. Yediğim et az kalsın boğazımda kalacaktı. "Ne?"

"Henry ve ben sık sık telefonla konuşuyoruz."

"Ne zamandan beri? Bundan hiç bahsetmedin."

"Konuştuğum herkesi sana bildirmem ya da iznini almam gerektiğini bilmiyordum."

Uzunca bir süre birbirimize baktık.

"Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun," dedim masanın üstüne küçük bir paket koyarak.

Surat ifadeni görünce bana hediye almayı unuttun sandım ama cebinden bir şey çıkararak beni şaşırttın.

Önce sen aç diye ısrar edince açtım. Bakırdan ve camdan yapılma küçük bir çerçeveydi. Çerçevenin içinde yedi tane bakır 1 peni vardı. Hepsinin üzerinde farklı bir tarih yazıyordu; evli olduğumuz yedi yılın her biri için bir tane. Bu hediyeyi

düşünüp bulması da bir araya getirmesi de epey zaman almış olmalıydı.

Biraz mahcup bir ifadeyle boğazını temizledin. "Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun."

Teşekkür ettim, emeğini takdir etmek istiyordum ama aramızda bir şey kırılmıştı bir kere. Koca akşamı kocama benzeyen ve onun gibi konuşan ama o olmayan biriyle geçirmiş gibi hissediyordum. Senin onca emeğinin karşısında benim hediyem çok baştan savmaydı, öyle ki sen hediyemi açarken utançtan kızardım.

"Bunu nereden buldun?" diye sordun Amerika penisini mum ışığına tutarak. Üzerine gülen surat oyulmuştu, gülen suratın hemen yanında da "özgürlük" yazıyordu.

"Bu akşamüzeri Coney Adası'nda," dedim. "Üzerinde Şanslı Peniler yazan bir oyun makinesi gördüm. Sana verdiğim kâğıttan turna kuşu bir hayli yıpranmış, ben de sana cüzdanında taşıyabileceğin yeni bir şans simgesi vereyim dedim."

"İkisine de gözüm gibi bakacağım," deyip peniyi turna kuşunun yanına koydun.

Çok geçmeden yeniden Henry Winter'dan bahsetmeye başladın. En sevdiğin konu. Seni yarım kulak dinlerken October O'Brien'ın zamansız ölümünü ve son zamanlarda Henry'nin eserlerine kendi eserlerinden daha fazla önem vermeye başlamanı düşünmeden edemedim. Hollywood'da onlarca korku hikâyesi var ve film olanlardan bahsetmiyorum. O hikâyelerin hepsini duydum. Belki de hâlâ iş bulabilen bir senarist olmana şükretmeliyim; orada çok yüksek bir rekabet ortamı var. Bazı yazarlar elma gibidir, zamanında seçilmezlerse çürürler.

Şarabın kalanını kadehine doldurup içtin.

"Kendi kariyerini biraz daha önemseseydin benimki için bu kadar endişelenmezdin," dedin sözcükleri ağzında yuvarlayarak, bunu ilk kez söylemiyordun. Boş şişeyi alıp kafana geçirmek istedim. Battersea Köpek Barınağı'ndaki işimi sevi-

yorum. O iş bana kendimi iyi hissettiriyor. Belki –bakımlarını üstlendiğim hayvanlar gibi– ben de sık sık bütün dünya tarafından terk edilmiş gibi hissettiğimdendir. O hayvanların sevilmemeleri ve istenmemeleri onların suçu değil, tıpkı benim suçum olmadığı gibi.

"Eminim senin kadar iyi yazabilirim, hatta Henry Winter kadar..."

Yüzünde en küstah gülümsemenle lafımı keserek, "Herkes yazabileceğini sanıyor zaten, ta ki başına oturup deneyene kadar," dedin.

"Fantezilere kapılmaktansa gerçek dünyaya daha çok önem veriyorum," dedim.

"Fantezilere kapılmam evimizin parasını ödedi ama."

Kadehinin boş olduğunu fark etmeden yine uzandın.

"Bana babanı anlatsana," dedim düşünmeden. Kadehi pat diye masaya bıraktın. Öyle ki kırılmamasına şaşırdım.

"Niye bu konuyu açıyorsun şimdi?" dedin yüzüme bakmadan. "Ben daha yeni yeni yürümeye başladığımda bizi terk ettiğini biliyorsun. Henry Winter'ın kayıp babam olduğunu filan düşünmüyorum, eğer aklındaki..."

"Düşünmüyor musun sahiden?"

Yanakların kızardı. Cevap vermeden önce bana doğru eğilip sesini alçalttın, sanki birinin seni duymasından korkuyormuşsun gibi.

"O adam benim kahramanım. Muhteşem bir yazar ve benim için, dolayısıyla bizim için yaptığı her şeye minnettarım. Ama bu, onu babam yerine koyduğum anlamına gelmez."

"Gelmez mi?"

"Ne demeye çalıştığını anlamıyorum..."

"Bir şey demeye çalışmıyorum, o adamla aranda manevi bir bağ kurduğunu söylüyorum açıkça. Onu takıntı hâline getirmiş gibisin. Gece gündüz onun projeleri üzerinde çalışmak için kendi projelerini bir kenara atıyorsun. Şansın yaver gitmezken Henry Winter kariyerini şaha kaldırdı, yani evet, ona

minnet duymalısın ama şimdilerde ne zaman yeni bir şey yazsan onun onayını almak istemen... en iyi ihtimalle muhtaçlık, en kötü ihtimalle narsisistlik."

"Vay be," dedin, sanki sana vurmaya çalışmışım gibi geri çekilerek.

"Sen yıllardır bu işi yapıyorsun, onun söylemesine gerek kalmadan iyi olduğunu bilecek kadar kendine inanman gerek."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Henry işimi beğendiğini hiç söyleme–"

"Ben de onu diyorum işte! Ama onun seni bir şekilde tasdik etmesini ne denli arzuladığın –o ve diğer herkes için– o kadar bariz ki. İçten içe bunu ummaktan vazgeçmelisin. Bu adam başka yazarların eserleri hakkında iki çift güzel söz söylemiyor –hatta hiç kimse ya da hiçbir şey hakkında güzel tek laf etmiyor– ilişkinizi olduğu gibi kabullen artık. O bir yazar, sen de onun birkaç romanını ekrana uyarlayan bir senaristsin. O kadar."

"Kendi kararlarımı verebilecek, kendi arkadaşlarımı seçebilecek yaştayım, sağ ol."

"Henry Winter senin arkadaşın değil."

Lokantadan çıktığımızda, aramızdaki rahatsız edici sessizliği bozup da sana Henry Winter'ın birkaç masa ötemizde oturduğunu gördüğümü söylemedim. Üzerinde alametifarikası tüvit ceketlerinden ve ipek papyonlarından biriyle onu görmemek imkânsızdı. Ak saçları seyrelmeye başlamıştı ve zararsız bir ihtiyara benziyordu ama o masmavi gözleri hâlâ aynı delici bakışlarla bakıyordu. Orada olduğumuz süre boyunca bizi izlemişti.

Kütüphane Oteli'ne varana kadar yol boyunca ondan konuşmaya devam ettin, sanki ben onca lafı hiç etmemişim gibi. Yüzündeki mutluluğu gören bütün günü Ebenizer Scrooge'la değil de Noel Baba'yla geçirdiğini sanırdı.

Matematik temalı odamıza döndüğümüzde aklımdan çı-

karamadığım şeyler vardı. Sen duş alırken –bitter çikolatadan nefret etmeme rağmen– yastıklarımızın üzerindeki iki çikolatayı da yedim, kulağa çocukça gelse de sanırım ben de senin canını yakmak istedim. Telefonum titreyince bir an sen olduğunu, banyodan mesaj attığını sandım; senden başka kimse bana gecenin bir yarısı mesaj atmaz. Gerçi gündüz de atmazlar. Ama sen değildin, işyerindeki yeni arkadaşımdı, bana beni özlediğini söylüyordu. Birinin beni özlediği düşüncesi gözlerimi yaşarttı. Ona Özgürlük Anıtı'nın tepesinde çektiğim selfieyi gönderdim, o da hemen cevap yazarak bana çok iyi emojisi attı. Ve bir de öpücük emojisi.

Sen şimdi uyuyorsun, bense her zamanki gibi ayaktayım, sana okumana asla izin vermeyeceğim bir mektup daha yazıyorum. Bu sefer bir otelin antetli kâğıdına. Şu yedinci yıl şeysine kaşıntıdan ziyade kin isiliği demek daha doğru olur. Sana karşı dürüst olamam ama kendime karşı dürüst olmalıyım.

Şu anda senden ~~nefret ediyorum~~ hoşlanmıyorum ama seni hâlâ seviyorum.

Karın

xx

ROBIN

Robin, iki ziyaretçi de gizli çalışma odasına girene kadar yerinden kıpırdamadı. Onlar içeriye girdikten sonra saklandığı odanın kapısının kilidini açtı, gıcırdayacağını bildiği basamakları atlayarak sessizce merdivenden indi ve şapelden çıktı. Sessiz arkadaşıyla tam da onu bıraktığı yerde buluştu. Arkadaşı soğukta bir başına bırakılmaktan pek hoşnut görünmüyordu. Robin dışarıda yapması gereken şeyi elinden geldiğince hızlı ve sessizce halledip beklemeye koyuldu.

Beklemekte iyiydi. Sabretmeyi bilen insan her konuda iyi olabilirdi ve Robin hiç değilse bu sefer yalnız değildi. Kar durmuştu ama hava hâlâ çok soğuktu. Robin kulübeye dönmeyi yeğlerdi ancak bu kadar önemli bir şeyi aceleye getirmek istemiyordu. Ziyaretçilerin izinden yürümeye dikkat etmişti ama gözlerden kaçınmak her zaman kolay olmuyordu. Başkalarının izinden yürümenin sıkıntısı işte buydu; onlardan daha büyük bir iz bırakırsanız sinirleniverirlerdi. Robin acele etmemeyi ve bir şeyin geç olmasının güç olmasından daha iyi olduğunu yaşayarak öğrenmişti. Bazen erkenci kuş çok fazla solucan yer ve ölürdü.

Vitray camlar güzeldi ama soğuğu içeri alıyor, sesi dışarı veriyorlardı, o yüzden Robin çalışma odasının camının önünde bekliyordu. Gizli kapının kilidini açmış ve kapıyı bilerek aralık bırakmıştı, ziyaretçilerin orayı bulmasını istemişti. Hele bir jetonları düşsün, o zaman gerisi çorap söküğü gibi gelecekti.

Eskiden *kendisinin* yaşadığı, güldüğü, hayaller kurduğu yerde onların seslerini duymak son derece tuhaf ve gerçekdışı bir deneyimdi. Bir bakımdan gıda zehirlenmesine benziyordu. Midesi bulanıyor, vücudunu ateş basıyordu ama sistemindeki çürük şeyi atınca iyileşeceğini biliyordu. Ziyaretçilerin şapelden gitmesini istiyordu ama henüz değil. Hayatındaki bu nahoş bölüm sona ermeden önce söylenecek ve yapılacak çok şey vardı.

Kadın yanındakine, "Her şey yoluna girecek, göreceksin," dedi ama o cevap vermedi. Sadece kadına bakmakla yetindi, kadının hissettiği kadar üzgün ve en az onun kadar üşümüş görünüyordu.

Geçmişte ne zaman hayatı yanlış yöne sapsa Robin kaybolduğu ânı hatırlamaya çalışırdı. Çünkü her zaman öyle bir an vardır. Gözlerinizi açmaya ve ta geriye bakmaya hazırsanız; yanlış seçim yaptığınız, söylememeniz gereken bir şey söylediğiniz ya da pişman olacağınız bir eylemde bulunduğunuz o ânı görebilirsiniz. Bir yanlış karar genellikle bir başka yanlış karara yol açar ve siz daha ne olduğunu anlamadan ne kadar dönüş yolu varsa kapanır.

Ama herkes hata yapar.

Bazen en masum görünen insanlar korkunç suçlar işlemiş olur. Bazen kötü şeyler yapan insanlar sahiden de kötü insanlardır. Ama bir insanın davranışlarının ardında *hep* bir sebep vardır. Bakkaldaki kadın, aklınıza gelmeyecek kadar karanlık geçmişi olanlara kusursuz bir örnekti. Kırmızı yüzlü, boncuk gözlü, ağzı kokan ve yabancılara eksik para üstü vermek gibi bir huyu olan esnaf Patty'nin ağır fiili saldırıdan hız sınırını aşmaya kadar o kadar çok sabıkası vardı ki bunları bir yere yazsa tezgâhın arkasında bulundurduğu İncil'den daha kalın bir kitap olurdu.

Kasabadaki herkesin bunlardan haberi vardı ama ihtiyaçlarını bir yerden temin etmek zorundaydılar. Çok az insan sahiden affedicidir ve aslında hiç kimse unutmaz. Bazen birini tanır tanımaz ondan bir halt olmayacağını anlarsınız çünkü içi de dışı da çürüktür, içinizden bir ses size ondan uzak durmanızı söyler.

Hayatlar, ait oldukları insanlara aldırış etmeden devam ederler. Robin hayatına devam etmek istemiş, hatalarını geçmişe gömmek ve pişmanlıklarının esiri olmamak için çok uğraşmıştı. Ama sırlarımızın bizi bulmak gibi bir huyu vardı ve Robin'in kaçmaya çalıştığı her şey sonunda ona yetişmişti. Bugününü geçmişin tozlarıyla örtüyordu.

Arkadaşı kıpırdanmaya başladı.

"Şşşt," diye fısıldadı ona. "Azıcık daha sabret."

Arkadaşı hâlâ pek hoşnut görünmüyordu ama dediğini yaptı, her zamanki gibi.

AMELIA

Adam şapelin kime ait olduğunu bildiğini söylediğinde zaman durdu.

O demeden kendim anlarım belki diye gizli odaya göz gezdirerek bir ipucu aradım ama tozlu kitaplardan, eski masadan ve kocamdan başka bir şey göremedim. Yakışıklı yüzü hüsrana uğramış gibi bir ifadeyle asılmış, çirkin bir somurtuş hatlarının buruşmasına neden olmuştu. Korkmuştan ziyade kızmışa benziyordu. Sanki tüm bu olanlar bir şekilde *benim* hatammış gibi.

Galiba insan kendi anne babası tarafından terk edildiğini hissedince, hayatının geri kalanını başkalarının da onu terk etme planları yaptığından şüphelenerek geçiriyor. Ben hayatım boyunca tanıştığım herkesin bunu yapacağından endişelendim, yıllardır birlikte olmamıza rağmen Adam'ın bile. Sevgililerim olsun, arkadaşlarım olsun, meslektaşlarım olsun, ne zaman biriyle yakınlaşsam kaçınılmaz olarak geri çekilmem gereken bir nokta gelirdi. O zaman kendimi güvende hissetmek için öncekinden bile yüksek duvarlar örerdim. Sürekli terk edilme korkusu içinde olmam, insanlara güvenmemi imkânsız kılıyordu. Kocama bile.

Onu burada bulduğumda soluğumu yatıştırmayı başarmıştım ama bu yeni endişeyle birlikte göğsüm tekrardan sıkışmaya başladı.

"Yazar takımı insanlığın tuhaf bir türüdür," dedi antika masaya bakmaya devam ederek, sanki benimle değil de onunla konuşuyormuş gibi. Bu oda o kadar soğuktu ki nefesini görebiliyordum. "Yıllarca birlikte çalıştığım insanların –*güvendiğim* insanların– aslında..."

Vitray camdan içeriye dolan ışık parke döşemenin üzerine kırık dökük renk parçaları düşürüyordu, Adam o renklere o kadar dalmıştı ki cümlesini tamamlayamadı. Onu tanıdığımdan bu yana kimlerle arasının açıldığını hatırlamaya çalıştım ama çok kimse yoktu. Başından beri aynı menajerle çalışıyordu. Herkes Adam'ı severdi, hatta onu sevmeyenler bile severdi.

"*Gremlinler* filmini hatırlıyor musun?" diye sordu. Cevabımı beklememesine sevindim çünkü ne diyeceğimi bilmediğim gibi bunun konumuzla ne alakası olduğunu da anlamamıştım. "Üç kural vardı: Onları ıslatma, onları parlak ışığa maruz bırakma ve onlara gece yarısından sonra yemek verme. Yoksa korkunç şeyler olur. Yazarlar da Gremlinler gibidir. Gizmo olarak başlarlar –hani şu eğlenceli bireysel ve ilginç yaratıklar– ama kuralları çiğnersen... Romanlarının uyarlamasını sevmezlerse ya da orijinal hikâyeden fazla saptığını düşünürlerse, işte o zaman yazarlar kendi yazdıklarından bile daha büyük canavarlara dönüşürler."

"Neden bahsediyorsun, Adam? Buranın sahibi kim?"

"Henry Winter."

Donakaldım. Henry'den oldum olası korkmuştum ve bunun tek sebebi yazdığı ürkütücü romanlar da değildi. Onu ilk gördüğümde beni en çok korkutan şey gözleri olmuştu. Fazla mavi, fazla deliciydiler, sanki bir insanın dışını görmekle kalmıyor, içini de görebiliyordu. Görmemesi gereken şeyleri görebiliyordu. Bilmemesi gereken şeyleri biliyordu. Yine nefesim kesildi.

Adam, "İyi misin? Astım spreyin nerede?" diye sordu.

"İyiyim," diye ısrar ettim sandalyenin sırtına tutunarak.

"Son film çıktığında *Daily Mail* Henry'nin romanlarını yazdığı yer hakkında bir yazı yazmak istemişti. Henry onların bir gazeteci ya da Tanrı göstermesin fotoğrafçı göndermesine katiyen izin vermemişti; fotoğrafçılardan nefret ediyordu. O sıralarda onu yıllardır tanıyordum ama Londra'da değilken nerede kaldığını bana bile hiç söylememişti; asla anlayamadığım nedenlerden ötürü mahremiyetine acayip derecede düşkündü. Henry'nin çalışma odasında olduğu tek bir fotoğraf görmüştüm, gazetede fotoğrafın 'yazar tarafından gönderildiği' yazıyordu. Burası orası. Romanlarını yazdığı oda. Bu masada oturduğu fotoğrafı hatırlıyorum," dedi Adam koyu ahşap masaya dokunarak. Bir sürü küçük çekmecesi olan tekerlekli, tuhaf bir masaydı. "Bir zamanlar Agatha Christie'ninmiş, Henry bunu yıllar önce bağış toplama amacıyla yapılan bir açık artırmada küçük bir servet ödeyerek almıştı. Hatta masaya karşı batıl inançlar geliştirmiş, bir keresinde bana başka bir yerde roman yazamayacağını söylemişti."

"Emin misin?"

"Evet. Şu raflara bir baksana."

Arkamı dönüp dediğini yaptım ama çalışma odasının uzak köşesindeki duvarı boydan boya kaplayan kitaplığın salondaki kitaplıktan hiçbir farkı yoktu. Derken kitapların sırtları gözüme çarptı ve hepsinin Henry Winter tarafından yazıldığını gördüm. Çeviriler ve özel baskılar da dahil yüzlerce kitap vardı orada. Devasa bir kibir duvarıydı ki onun gibi bir adamdan da bu beklenirdi zaten.

"Ne bu şimdi? Oyun mu? Eşek şakası mı?" diye sordum. "Henry neden sahte hesaptan bana e-posta gönderip İskoçya'daki gizli evinde hafta sonu tatili kazandığımı söylesin ki? Neden her yer toz içinde? Kendisi nerede? Bob nerede?"

"İyi olduğundan emin misin?" dedi Adam. "Nefesin..."

"İyiyim."

Pek ikna olmuş gibi görünmüyordu ama yine de devam etti. "Sanırım Henry bana biraz kızgın. Artık romanlarını uyarlamak istemediğimi söylediğimden beri..."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Ne yaptım dedin? Anlamıyorum."

"Kendi işlerime odaklanma zamanının *geldiğine* karar vermiştim."

"Bana hiç bahsetmedin..."

"*Ben demiştim* diyeceğini bildiğimden söylemedim. Henry haberi hiç iyi karşılamadı. Şımarık bir çocuğun öfke krizi geçirmesi gibiydi. Hayatım boyunca Henry'yi idolüm gibi gördüm. O beni hakir görürken bile ona hayranlık duydum. Ama sonra gerçek onu gördüm, meğer bencil, kindar ve münzevi ihtiyarın tekiymiş."

Söylediklerini iyice tartarak bunun onun ve bizim için ne anlama geldiğini düşündüm.

"Ne zaman oldu bu?"

"Epey oluyor. Arkadaşlığımızı devam ettirmeye çalıştıysam da aramalarıma dönmedi ve onunla... uzun zamandır konuşmadım. Onun tek varlığı kitaplarıydı. Ama hayattan öğrendiğim kadar kurgudan da öğrendiğim bir şey varsa o da hiç kimsenin *sadece* kahraman ya da *sadece* kötü adam olmadığıdır. Hepimizin içinde ikisi de var."

Adam son cümleyi söylerken bana ters ters bakıyordu. Tam nedenini soracakken arkasındaki masanın üstünde astım spreyimi gördüm.

"Onun sende ne işi var?" diye sordum.

"Astım spreyinin mi?" dedi. "Orada olduğunu fark etmedim bile."

Ona uzun uzun baktım, normalde yalan söylediğinde anlardım ve şu anda yalan söylüyor gibi görünmüyordu.

Astım spreyimi alıp cebime koydum. "Bence ikimiz de çok yorgunuz, artık buranın kime ait olduğunu öğrendiğimize göre Bob'u bulup buradan bir an evvel gitmek istiyorum."

Bob'un adını söyler söylemez dışarıda bir köpeğin havladığını duydum.

ADAM

Kara doğru koştuk.

Ne umduğumu bilmiyordum. Henry Winter'ın şapelin önünde beklediğini mi? Onu Bob'un tasması elinde, komedi filmlerindeki kötü adamlar misali deli gibi sırıtırken görmeyi mi? Belki de kalan keçilerini de sonunda *kaçırmıştı*? Herif karanlık ve çarpık hikâyeler yazıyordu ama gerçekte böyle bir şey yapabileceğine hâlâ inanamıyordum.

Biz dışarı çıkar çıkmaz havlamalar kesildi.

"Bob!" diye seslendi Amelia.

Ben de seslendim ama boşunaydı; zavallıcığın kulakları yaşlılıktan iyice ağırlaşmıştı.

Vadi şimdi ürkütücü biçimde sessizdi.

"Belki de Bob değildi?" dedim.

"*Oydu*, eminim," diye ısrar etti. "İçeriye girdiğimde kapının yanında bir çift lastik çizme vardı ama şimdi yok. Buraya her kim geldiyse gitmiş, giderken Bob'u da yanında götürmüş."

Karda koşmaya başlayınca mecburen peşinden gittim.

Koyunlar geri dönmüştü. Bize doğru bakıyorlardı ama dün

gece karanlıkta gördüğümüzdeki kadar korkunç değillerdi. Birdenbire ikimiz de olduğumuz yerde kalakaldık çünkü ileride sırtı bize dönük bir adam vardı; üzerinde tüvit ceketle koyu renk kumaş pantolon, başında da hasır bir şapka vardı. Kışın ortasında... Dizlerine kadar gelen dondurucu karda. Amelia dönüp bana baktı. Yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama benzer hisleri paylaşıyorsak dehşetle bakıyor olmalıydı.

Kendime bu adamı tanıdığımı hatırlattım; birlikte çalıştığın ve yalnızca birkaç kez buluştuğun birini ne kadar iyi tanıyabilirsen. Boğazımı temizleyip bir adım ileri çıktım.

"Henry?" dedim kibarca.

Nedense aklıma vestiyer odasındaki geyik boynuzları geldi. Birden cinai ve polisiye roman yazarlarının, birini yakalanmadan öldürmenin bin bir çeşit yolunu bildiklerini fark ettim ama ben kalıntılarımın bir duvara asılmasını istemiyordum. Henry yerinden kıpırdamadı. Köpek gibi onun da yaşlılıktan sağırlaştığını düşünerek, Amelia peşimde yürümeye devam ettim, ta ki onunla yüz yüze gelene kadar.

Ama yüzü yoktu.

Karşımızda duran şey, kardan adam kafalı bir bostan korkuluğuydu. Gözlerinin yerinde şarap mantarları, burnun yerinde havuç, ağzının olması gereken yerde pipo, boynunda da Henry Winter'ın mavi ipek papyonlarından biri vardı. Papyon olması gerekenden bir ton daha koyuydu, eriyen karlar papyonu ıslatarak rengini koyulaştırmıştı. Henry'nin tavşan başı saplı bastonu korkuluktan destek almaya çalışır gibi ona dayanmıştı.

Amelia gelip yanımda durdu. "Bu da ne..."

"Artık ben de bilmiyorum."

"Daha önce burada değildi, değil mi?"

"Hayır. Olsaydı görürdük. Neler olduğunu sahiden anlamıyorum."

Sessizce yan yana durarak kafası yavaş yavaş eriyen korkuluk kardan adamı izledik. Mantar gözlerinden biri yüzünün yarısına kadar düşmüştü bile. Kurumuş gibi duran tuhaf ağaç ve ürkünç

görünümlü ahşap heykeller dışında bomboş, geniş bir alanın ortasındaydık. Bunu yapan her kimse yakınlarda olmalıydı. Bob da havlamalarını duyacağımız kadar yakındaysa onu görebiliyor olmamız gerekirdi ama benim tek gördüğüm bomboş beyaz bir vadiydi. Koyunlar sağ olsun, şapelin çevresindeki hemen her yerde karlar ezilmişti. Yani önceden takip edebileceğimiz bir ayak izi vardıysa bile artık yoktu.

"Bob'u bulmamız lazım. Buralarda bir yerde, onu ikimiz de duyduk, aramaya devam etmeliyiz," dedi Amelia, ben de peşinden gittim.

Şapelin arka tarafında küçük bir mezarlık vardı. Eski mezar taşlarının büyük kısmı karlar altındaydı ama yaklaşınca biri özellikle gözüme çarptı. Gözüme çarptı çünkü birisi onun üzerindeki karları temizlemişti, dolayısıyla koyu gri granit, karın beyazlığında bilhassa dikkat çekiyordu. Dahası, diğer mezar taşlarına kıyasla daha yeniydi.

Hepsi bu kadar da değildi üstelik.

Üzerinde kırmızı deriden bir tasma vardı.

Amelia tasmayı eline alınca künyesinde Bob'un adını gördüm, sanki tasmanın ona ait olduğuna dair aklımda herhangi bir şüphe varmış gibi.

Amelia, "Anlamıyorum. Neden köpeğin tasmasını çıkarıp buraya bırakmışlar?" dedi.

Cevap vermedim çünkü mezar taşına bakmakla meşguldüm.

HENRY WINTER

BİRİNİN BABASI, BİRÇOĞUNUN YAZARI

1937-2018

AMELIA

"Aklım almıyor. Henry iki yıl önce ölseydi haberimiz olmaz mıydı?" diye sordum.

Adam cevap vermedi. Sessizce yan yana durarak granit mezar taşına bakıyorduk, sanki öyle yaparak üzerinde yazan yazıları silebilirmişiz gibi. Bu yapbozun parçalarını birleştirmek için ne kadar çalışırsam çalışayım bir türlü oturmuyorlardı. Kocamın yüzündeki şaşkınlığı, korkuyu ve kederi görebiliyordum. Sahip olduğumuz her şeyi, Henry Winter'ın ona romanlarını emanet ederek sektörde büyük bir çıkış yakalamasına önayak olmasına borçlu olduğumuza inandığını biliyordum. Saçma bir tartışma bunu değiştiremezdi. Adamın onlar küsken ölmesi Adam'ı derinden sarsacaktı. Ama şu anda daha büyük bir sorunumuzun olduğunu anlaması gerekiyordu: Eğer bizi buraya getirten Henry değilse kimdi?

Adam, "Hadi içeri girelim," dedi.

Hâlâ mezar taşına bakıyordu, sanki gördüğüne inanamıyormuş gibi.

"Bob ne olacak?" diye sordum.

"Bob kendi tasmasını çıkarıp bulmamız için buraya bırakmadı. Bunu bir başkası yaptı. Ne döndüğünü bilmiyorum ama güvende değiliz."

Sözleri kulağa bir hayli melodramatik geliyordu ama haklıydı.

Şapele geri girer girmez Adam çift kanatlı kapıyı kilitledi ve geniş ahşap sandığıda kapının önüne çekti.

"İçeriye girdiğini gördüğümüz kişide buranın anahtar olmalı. Bu şekilde bir daha biz duymadan içeriye giremez," dedi mutfağa yönelerek. "Bana burada hafta sonu tatili kazandığını bildiren e-postayı gösterir misin?"

Ceplerimi yokladığımda telefonum yerine astım spreyimi buldum. Nefesim normale döndüğünden şu anda ona ihtiyacım yoktu ama elimin altında olduğunu bilmek içimi rahatlatıyordu.

Telefonumda e-postayı bularak Adam'a gösterdim.

"info@blackwaterchapel.com, kullandıkları e-posta adresi bu muydu?" diye sordu.

"Evet. Gerçek bir pansiyon adı gibi gelmişti."

"Henry'nin üç rakamına ve siyah renge takıntısı vardı. Romanlarının çoğu ya Blackdown'da ya da Blacksand'de geçerdi... Sanırım bir tanesi de Blackwater'da geçiyordu..."

"Daha önce bundan hiç bahsetmedin."

"Çünkü şimdiye kadar arada bir bağlantı olabileceğini düşünmedim. Ama bu e-postayı Henry göndermiş olamaz; o ne e-posta göndermekten ne de internetten anlar, cep telefonu bile yok. Kansere neden olduklarını sanıyor. *Sanıyordu*."

Bir an ağlayacak sandım.

Elimi omzuna koydum. "Başın sağ olsun, onu ne kadar..."

"Ben iyiyim. Şeyden beri benimle konuşmamıştı bile..."

Susarak uzaklara daldı.

"Neden beri?" diye sordum.

"Geçen eylül yeni temsilcisi bana Henry'nin son kitabının bir kopyasını gönderdiğinden bu yana ondan ne bir haber aldım ne de onun hakkında bir şey duydum. Neyse ki bu seferki temsilcisi eski temsilcisi gibi değil, kitapların ekrana uyarlanmasına onay

veriyor. İyi adam, hatta Henry'nin *onunla* bile konuşmaması hakkında şakalaşmıştık. Ama yazar yine de kitabının taslağını teslim tarihinden üç gün önce, her zaman yaptığı gibi ambalaj kâğıdına sarıp iple bağlayarak göndermişti."

"Yani?"

"Dışarıdaki mezar taşında Henry'nin iki yıl önce öldüğü yazıyor. Ölüler roman yazıp onları temsilcilerine gönderemezler."

Bu son bilgi kırıntısını kafamda oturtmam biraz zaman aldı. "Yani sence Henry gerçekten *ölmedi* mi, öyle mi düşünüyorsun?"

"Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Ailesi var mıydı? Eğer öldüyse illaki bilen birileri vardır. Eski üvey ebeveynlerimden biri geçen sene vefat etmişti, hatırlıyor musun? Hayatı boyunca süpermarkette çalışan, eve hep çürümek üzere olan bedava yiyecekler getiren Charlie. Onunla on yıldan fazladır konuşmamıştım ama yine de öldüğünde haberim oldu. Henry Winter dünyaca ünlü bir yazar, vefat haberini gazetelerde ya da..."

Adam başını hayır anlamında salladı. "Kimsesi yoktu. Münzevi olduğunu kendisi de söylüyordu ve hayatını o şekilde yaşamayı seviyordu... çoğunlukla. Ne zaman viskiyi fazla kaçırsak Henry çocuğum yok diye, ben öldükten sonra kitaplarıma bakacak kimsem yok diye ağlardı. Onun tek umursadığı buydu: Kitapları. Onun dışında bir ağaç kadar metanetliydi."

"Demek ki ona yardım eden birileri var. Henry 1937'de doğduğuna göre yaşını başını epey almış," dedim.

Adam gözlerini kıstı. "Ne tuhaf bir ayrıntıyı hatırlıyorsun."

"Yoo. Mezar taşında yazıyordu ve Amelia Earhart da 1937'de kaybolmuştu. Bana onun ismini koymuşlar. Sen sana neden Adam ismini koyduklarını hatırlamıyor musun? Bence isimler önemli."

Adam bana IQ'm bir anda tehlikeli derecede düşük bir seviyeye inmiş gibi bakıyordu. "Henry Winter'ın hiç çocuğu yoktu, daha doğrusu hiç ailesi yoktu. Bana sorarsan, temsilcisi hariç hayatında kalan tek kişi bendim ve öldüğünde konuşmuyorduk..."

Sesi titredi, bakışlarını kaçırdı.

"Dışarıdaki mezar taşında 'bir çocuk babası' yazıyor. O mezar taşını biri yaptırmış, onu oraya biri gömmüş. Henry *bunları* kendisi yapmış olamaz."

Adam'ın bana bakışları beni biraz korkuttu. Hiçbir şey doğru gelmezken yanlış şeyler söylemek pek de zor değildi. Bazen başkalarının yüzlerini tanıyamamasının kendi yüz ifadesini kontrol etmesini zorlaştırdığını düşünüyordum. Şu anda her zamanki gibi somurtmuyor, daha ziyade sanki... gülümsüyordu. Ama bu gülücüğün belirmesiyle kaybolması bir oldu.

"Hava hâlâ aydınlıkken buradan gidelim," dedi ses tonuna uyması için yeniden ciddi bir yüz ifadesi takınarak.

"Bob ne olacak?"

"Bir karakol bulup durumu açıklar, onlardan yardım isteriz."

"Araba karlar altında. Yollar da tehlikeli görünüyor..."

"Karı küreyerek arabayı çıkarırız. Burada bir gece daha kalmaktansa yollarda daha güvende oluruz, sence de öyle değil mi?"

Buraya ilk geldiğimizde gördüğümüz, rafları erzak yerine alet edevatla dolu kilerin kapısını açtı. Sandık tipi endüstriyel derin dondurucu tüyler ürpertici biçimde vızıldıyordu. Mahzene açılan kapağa bakmaktan kaçındım; aşağıda olanları unutmayı yeğlerdim.

Adam duvardan bir balta alınca, "Karı baltayla mı küreyeceksin?" diye sordum.

"Hayır, elimizde kendimizi koruyabileceğimiz bir şey olsun istiyorum," deyip boştaki eliyle paslı bir kancaya asılı küreği aldı.

Morris Minor kara o kadar gömülmüştü ki manzaraya karışmıştı. Adam arabanın tekerlerinin önündeki karları kürerken kendimi yedek parça gibi hissettim. Hava buz gibi olmasına karşın Adam harcadığı efordan terliyordu. Derken küreği bırakıp arabanın ön sol tarafında yere eğildi, dolayısıyla artık ne yaptığını göremiyordum.

"İnanmıyorum," dedi soluk soluğa.

"Ne oldu?"

"Lastik patlamış."

Yanına koştum. "Olsun, böyle bir arabayla böyle yollarda patlamasa şaşırırdım. Bagajda tamir takımı var, deliği bulursak ve küçükse..."

Adam'ın baktığı yere bakınca sustum. Deliği bulmak sorun olmayacaktı çünkü yumruk büyüklüğündeydi. Lastikte gülücük şeklinde bir yarık vardı: besbelli lastiği biri kesmişti. Zaten ellerimi ayaklarımı hissetmeyecek kadar üşüyordum ama onu görünce yeni bir soğuk dalgası bütün vücudumu ele geçirdi.

"Acaba cam üstünden filan mı geçtik?" dedi Adam.

Cevap vermedim. Adam hiç araba almadığından arabalar konusundaki bilgisi kısıtlıydı. Eskiden bunu sevimli bulurdum ama artık değil. Arka tekerin önünü küremeye başladı, sonra birdenbire durdu. Yine.

"Aynı anda iki lastiğinin de patladığı olmuş muydu hiç?" diye sordu.

Arka teker de kesilmişti. Kalan ikisi de aynı durumdaydı.

Birisi gitmemizi sahiden istemiyordu.

ROBIN

Robin kulübeye dönüp kapıyı kilitledi. Duvardaki kancada asılı küçük kırmızı havluyu alıp kendinden önce köpeğin patilerini, bacaklarını ve göbeğini kuruladı. Robin onu kurularken köpek kuyruğunu sallıyor, Robin'in yüzünü yalıyordu. Robin gülümsedi, tüm hayvanları seviyordu, bilhassa onun gibi köpekleri. Tavşan Oscar bile yeni misafirlerine alışmıştı.

Ziyaretçiler şimdiye şapelin Henry'nin olduğunu ve Henry'nin öldüğünü öğrenmiş olmalıydılar. Robin mezar taşını bulduklarında yüzlerini görmek isterdi ama o sırada o ve Bob çoktan oradan ayrılmışlardı. Bob –ara sıra rüzgâra havlasa da– son derece sevgi dolu, cana yakın, herkese güvenen cinsten bir köpekti.

Hava buz gibiydi, kulübenin *içi* bile soğuktu. Robin şömineyi yaktıktan sonra önündeki halının üzerine oturarak kemiklerini ısıtmaya çalıştı. Piposunu özlüyordu ama o artık yoktu, onun yerine bir paket ahududu soslu bisküvi açtı. Köpek yanına uzanarak çenesini bacaklarına dayadı; Robin bisküvileri yerken onu izliyor, yere kırıntı dökmesini bekliyordu. Robin bisküvileri ke-

mirerek yemeyi severdi, kenarlarından minik minik ısırarak ortasındaki sosu sona bırakır, böylelikle bisküvilerin verdiği hazzı olabildiğince uzatırdı.

Ateşin dibinde oturuyor olmasına rağmen elleri hâlâ uyuşuktu. Henry'nin mezar taşındaki karları temizlemekten parmakları önce kızarmış, sonra morarmıştı. Temizlemeseydi ziyaretçiler onu asla bulamazlardı ama her şeyin plana uygun ilerlemesi gerekiyordu. Onları o hafta sonu oraya davet etmesinin bir nedeni vardı, üstelik öyle sıradan bir neden de değil.

Robin, Henry'nin öldüğü zamanı hatırladı.

"Buraya gelmen gerek."

Aradığında öyle demişti. "Merhaba" ya da "Nasılsın?" değil. Sadece o üç küçük kelime. *Buraya gelmen gerek.* Uzun zamandır konuşmamış olmalarına rağmen buraya derken *nereyi* kastettiğini söylemesine gerek yoktu. Onu çağırmasının *nedenini* söylemesine de gerek yoktu ama söylemişti.

Robin cevap vermeyince fazladan bir kelime daha kullanmak zorunda kalmış, "Hastayım," demişti. Meğer o kelime durumunu anlatmaya ne kadar yetersiz kalıyormuş.

Robin, Henry'nin Londra'daki dairesini sattığını ve İskoçya'daki gizli yerinde kalmaya başladığını biliyordu. Henry her zaman tek başına yaşamayı seven bir münzevi olmuştu. Robin'in asıl şaşırdığı, zor zamanında onu aramasıydı. Gerçi başka kimselerinin olmaması ender ortak noktalarından biriydi. Yazarlar, en ayrıntılı ve popüler dünyaları yaratma yeteneğine sahipken kendilerine seçtikleri dünya genellikle küçücüktür. Bazı atların bildikleri en iyi işi yapıp yarışı kazanabilmeleri için gözlük takmaları gerekir. Kendilerini yalnız hissetmeleri, dikkatlerini dağıtacak hiçbir şey görmemeleri gerekir. Kimi yazarlar da öyledir; yazarlık, tek başına yapılan bir iştir.

Sessizlik yanlış aktarılmaz. Bu, Robin'in mottolarından biriydi. Ama o yine cevap vermeyince hat cızırdamış ve Henry kapamadan önce son bir şey daha söylemişti.

"Ben ölüyorum. İster gel ister gelme ama kimseye söyleme."

Şimdi gözlerini yumsa çevir sesini hâlâ duyabilirdi.

Daha sonra Henry, hastanenin ankesörlü telefonunu kullanırken bozukluğunun bittiğini söylemişti. Etki yaratmaya çalışmadığına ya da bilerek kabalık etmediğine yemin etmişti. Robin ona inanmamıştı. Hiçbir zaman inanmazdı. Ama yine de arabaya atlayıp gitmişti çünkü yaşam da ölüm kadar öngörülemezdi.

Robin hastane yatağının kenarında oturan adamı tanıyamamıştı. Henry'nin son resmî yazar fotoğrafı en aşağı on yıl önce çekilmişti ve Henry güzel yaşlanmamıştı. Alametifarikası tüvit ceketi sanki başkası vermiş gibi üzerinden dökülüyordu, ipek papyonu noksandı ve ak saçlarından geriye kalan birkaç tel kel kafasının tepesinde geriye doğru taranmıştı. Yüzünün ona daha tanıdık gelmemesi tuhaftı ama herkes birileriyle iletişimi keserdi. Bu gibi durumlarda belirleyici faktör mesafe değildi. Yan yana oturan kapı komşularının birbirlerinin adını bilmediği bile olurdu.

Selamlaşmamışlardı. Kucaklaşmamışlardı. Henry ona teşekkür etmemişti.

"Eve gitmek istiyorum," demişti sadece.

Henry ceketinin iç cebinden bir dolma kalem çıkarıp çıkış kâğıtlarını imzalarken Robin onu izlemişti. Henry'nin titrek parmakları kalemi öyle sert tutuyordu ki kemikleri incecik derisinden fırlayacakmış gibi görünüyordu. Henry hastaneden doktor onayı olmadan çıktığını kabul ettiğini bildiren çeşitli ifadelerin altına imzasını atarken Robin sessizce onu beklemişti.

Hastaneyle Blackwater'ın arası aşağı yukarı bir saatti; dolambaçlı Kuzey İskoçya yollarında ilerlerlerken o bir saatlik yolculuk boyunca hiç konuşmamışlardı. Henry'nin eve dönüştürdüğü şapele girdiklerinde Henry kütüphaneye dönüştürdüğü salona aksayarak geçmiş, Robin'e de peşinden gelmesini işaret etmişti. Daha sonra, kitapların arkasında kalan duvardaki gizli kapıyı açmıştı. Robin hiç şaşırmamıştı –orayı daha önce *görmüştü*– ama Henry ilk defa onu çalışma odasının *içine* davet ediyordu.

Robin hemen hemen her yüzeyi kaplayan beyaz tavşanlara

bakakalmıştı. Duvar kâğıdında parlak tavşan desenleri vardı, katlamalı perdeye zıplayan tavşanlar işlenmişti, pencere koltuğunun yastıklarına birbirinin aynı uzun kulaklar ve kısa kuyruklar dikilmişti, hatta vitray camda bile tavşan resmi vardı.

Daha sonra Robin odanın köşesindeki kafesi fark etmişti. İçine küçük bir çocuğun sığabileceği kadar büyüktü. İşte *onu* daha önce hiç görmemişti, üstelik içi de boş değildi.

"Evcil tavşanın mı var?" diye sormuştu hayvandan gözünü alamayarak.

"Bana yoldaşlık ediyor. Beyaz tavşanları çok seviyorum."

"Belli oluyor," demişti Robin, odaya yeniden göz gezdirerek. "Adı var mı?"

Henry gülümsemişti. "Var. *Robin*."

Robin ne düşüneceğini bilememişti. "Adını neden Robin koydun?"

Henry'nin yüzü düşmüştü. "Bana seni hatırlatıyordu."

Ayaklarını sürüyerek masasına gidip koltuğuna oturmuştu.

"Ne kadar vaktimin kaldığını bilmiyorum, o yüzden boşa harcamamak en iyisi. Sana vasiyetimin yerini göstereceğim. Her şeyi ayarladım, sadece zamanı geldiğinde deyim yerindeyse düğmeye basacak birine ihtiyacım var. Bana yapılmasını istediğim şeyleri yazdım. Cesedimin yakılmasını istiyorum ama bilmen gereken her şey dosyada yazıyor. Yeni romanımın daha yarısındayım, maalesef bitiremeyeceğim. Zamanı geldiğinde temsilcim kitaplarımla alakalı her şeyle ilgilenecek. Ama fikri mülkiyet haklarımla ilgili verilmesi gereken bazı kararlar var..." Başını kaldırıp Robin'e bakmıştı, iri mavi gözleri bir şey söylemesi için ona yalvarır gibiydi. Robin cevap vermeyince âdeta pes etmiş, yorgun düşüncelerini aktarmaya kaldığı yerden devam etmişti. "Sana doğru gelen neyse onu yap. Sonuçta elimizden gelen tek şey bu. Ben yapmayı denedim. Sana vermem gereken birkaç e-posta adresi var –gazetelerde okumadan önce öldüğümü öğrenmesi gereken insanların e-posta adresleri– aklımdayken bir kenara yazayım."

Henry, Robin'in bakışları altında masasının çekmecesinden bir dizüstü bilgisayar çıkarmıştı. Robin'in yüzündeki ifadeyi, cildindeki çizgilerin ve kırışıklıkların iki katına çıktığını görünce kendi yüzünde gülücüğe benzer bir şey belirmişti.

"Biliyorum, biliyorum. Herkes modern teknolojiyi kullanmayı bilmediğimi sanıyor ama ben yaşlıyım, bunak değil. Romanlarımı telek ve mürekkep hokkasıyla yazacak kadar antika olduğumu düşünmeleri hoşuma gitse de bu küçük bilgisayar sayesinde zamandan epey tasarruf ediyorum. Evvela bunda düzelti yapması çok daha kolay. Olduğumu sandıkları kişi gibi görünmeye devam etmek amacıyla romanımın son hâlini temsilcime göndermeden önce daktiloya geçiriyorum ama diğer tüm taslakları bilgisayarda yazıyorum. Lâkin cep telefonu kullanmam; o şeyler kanser yapıyor, demedi deme."

Bilgisayarının şifresini işaretparmağıyla ağır ağır yazınca Robin ister istemez şifreyi görmüştü: Robin. Adını evcil hayvanına koymasının yanı sıra şifresi olarak da kullandığını bilmek Robin'i hem çok şaşırtmış hem de vicdan azabı duymasına neden olmuştu. Ne diyeceğini –yine– bilemediğinden hiçbir şey dememişti. Henry aynı şifreyle e-posta hesabını açtığındaysa ağlamak istemişti. Onu sonsuza kadar yaşamak –ve yazmak– istediğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Ama hiçbir servet zamanı satın alamazdı.

Henry dikkatini masanın üstündeki açılmamış postalara çevirerek, "Muhtemelen saçma sapan şeylerdir, genelde öyle olurlar," demişti. Eline gümüş bir mektup açacağı alıp –zayıf elinde ne kadar da ağır durmuştu– en üstteki zarfı açmıştı. Zarfın içindekini çıkarırken elleri titriyordu: Temsilcisinden bir mektup. Robin, Henry'nin omzunun üzerinden mektubu okumuş, yaşlı adam son romanının *New York Times* çoksatanlar listesine girdiğini öğrendiğinde yüzünün nasıl aydınlandığını görmüştü.

Henry, "Bu da bir şey, değil mi?" derken tıpkı eski hâli gibi, Robin'in onu hatırladığı hâli gibi görünmüştü. "Yazarken bilmi-

yordum ama bu, yayımladığım son kitap olacak. Okurlarımın beğenmiş olması benim için dünyalara bedel."

Robin, "Onların fikirleri hep daha önemliydi zaten," deyince Henry'nin yüzü asılmıştı. "Şey, tebrik ederim," diye eklemişti Robin çünkü ölüm döşeğindeki bir adama başka ne diyebilirdi ki? Yeniden bilgisayara bakmıştı. "Temsilcin hâlâ sana mektup yazıp postayla mı gönderiyor?"

"Evet."

"E-posta hesabının olduğunu bilmiyor mu?"

Henry gülümsemişti. "Temsilcimin hakkımda bilmediği daha pek çok şey var."

Aralarında sözsüz bir konuşma geçmiş, birbirlerini anladıkları o nadir anlardan birini yaşamışlardı. Sonra kendilerini resetlemiş ve eski hâllerine geri dönmüşlerdi.

"Mahzende şampanya var," demişti Henry. "Git bir şişe al gel. Birlikte son çoksatanımı kutlayalım, olur mu? Söz veriyorum, sonrasında sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım. Döşeme kapağını kilitledim; orası bazen ben bile geriyor."

"Ama mahzende bulunan cesetlerle ilgili hikâyeler, cadılar, hayaletler... insanları buradan uzak tutmak için onları *sen* uydurdun."

Henry sırıtmıştı. "Evet. Hepsi benim karanlık ve çarpık hayal gücümün ürünü. Ama işe yaradı, değil mi! Burayı yenilerken ustaların mahzende bulduğu tek şey rutubetti. Ben huzuruna ve mahremiyetine düşkün bir adamım. İnsanların beni rahatsız etmesini istemiyorum ama bazen kendi kendimi korkutuyorum. O hikâyelerin içinde o kadar uzun yıllar yaşadım ki yarattığım dünya, içinde yaşadığım dünyadan daha gerçek gelmeye başladı." Mavi gözleri yaşarmıştı ve Robin çok uzaklara daldığını görebiliyordu. Ama sonra Henry gözlerini kırpıştırarak daldığı yerden dönmüştü. "Döşeme kapağındaki asma kilidin anahtarı mutfak çekmecelerinden birinde... hangisinde olduğunu unuttum."

Robin ilkin duraksadıysa da Henry'nin dediğini yapmıştı. Kilere girdiğinde gördüğü ilk şey devasa derin dondurucu olmuş,

sonra gözüne duvarı boydan boya kaplayan alet edevat çarpmıştı, bunlara boyutlarına göre düzgünce sıralanmış ahşap keski kalemleri ve taşçı el aletleri de dahildi. Balta onu her zaman olduğu gibi o zaman da korkutmuştu. Henry yıllarca odun ve taş oymuştu, bunları hayattan kurgu oymaya benzetirdi. Sadece sabır, hayal gücü ve titremeyen bir el gerektiriyordu. Henry her yaz o baltayla göl manzarasını engelleyen yaşlı bir ağacı keser, çotuğuna da bir hayvan oyardı. En çok baykuş ve tavşanları severdi. Tıpkı kendisi gibi ürkütücü, büyük gözlü hayvanları.

Döşeme kapağı sahiden de kilitliydi ve Robin'in anahtarı bulması çok uzun sürmüştü. Taş basamakları inerken burnuna dolan rutubet kokusu ona unutmayı yeğlediği bir sürü şeyi hatırlatmıştı. Ama mahzende hayalet yoktu –en azından o gün, o çeşit bir hayalet yoktu– sadece içki vardı. Elinde tozlu bir şampanya şişesiyle çalışma odasına geri döndüğünde Henry'yi hâlâ *New York Times* çoksatanlar listesine bakarken bulunca şaşırmıştı. Temsilcisi onun kitabını kırmızı kalemle daire içine almıştı. Bir numaraydı.

Robin iki kadeh doldurmuş ve birini yaşlı adama uzatmıştı ama Henry kadehi almamıştı. Robin daha yakından baktığında, Henry'nin kıpırdamadığını ve mavi gözlerini uzunca bir süredir kapamadığını fark etmişti. Nabzını yokladığında bulamamıştı. Masanın üstünde daha önce görmediği birtakım şeyler vardı: boş bir ilaç şişesi, bir yapılacaklar listesi ve bir de vasiyetname. Robin elindeki içkiyi içmişti. Ama kutlama amacıyla değil, içkiye ihtiyacı olduğundan içmişti. Henry en azından mutlu ölmüştü.

Robin sabahı beklerse birinin görebileceğinden korkarak Henry'yi hemen o gece gömmüştü. Cesedini en sevdiği birkaç kitapla beraber bir çarşafa sarıp onu dışarıya sürüklemişti. Henry vasiyetine yakılmak istediğini yazmıştı ama hemen dışarıda bir mezarlığın ve de bir küreğin olması –mezar kazmak epey zorlu da olsa– büyük kolaylık sağlamıştı. Ertesi sabah Henry'nin banka hesabı bilgilerini kullanarak internetten güzel bir mezar taşı sipariş etmiş, taş geldiğinde üzerine yazıları Henry'nin alet-

lerini kullanarak kendisi yazmıştı. Henry'nin tonla parası vardı -Robin'in aklına gelmeyecek kadar çoktu- ama Robin o paranın bir kuruşunu bile kendine harcamadı. Hem de yazarın vasiyetinde ona hatırı sayılır bir meblağ bıraktığı açıkça belirtilmesine rağmen. Onun banka kartını bir kere de ziyaretçilere hazırlık yapacağı zaman kullanmıştı çünkü aldığı şeyler *onlar* içindi, kendisi için değil. Henry öldükten iki gün sonra elektrikli süpürgesini yürütmüştü çünkü münzeviyi başka kimsenin ziyarete gelmeyeceğini biliyordu. Onun uydurma hikâyeleri yüzünden Blackwater Hanı bile yıllar önce kapanmıştı. Yaşarken kendi tercihiyle ne kadar yalnızsa ölümünde de o kadar yalnız olacaktı.

Robin, Henry'nin bilgisayarında yarım bıraktığı romanını bulduğunda her şeyden çok meraktan okumuştu. O roman da tipik bir karanlık ve çarpık Henry Winter romanıydı. Bilhassa korkutucu bir sahnede nefesini tuttuğunu hiç fark etmemişti, ta ki tavşan kafesinde beklenmedik bir ses çıkararak onu yerinden sıçratana kadar. Robin adaşının kilitli olmasından hoşlanmamıştı. Kocaman beyaz tavşanı dışarıya götürüp bırakmış, hayvan kaçmayınca kapıyı üzerine kapamıştı. Ama hayvan yine de yerinden kıpırdamamıştı. Robin onu daha ileriye, çimenliğin ve gölün yakınına bıraktığında geri gelmiş, içeri alınmayı bekler gibi o devasa gotik kapının önüne oturmuştu. Robin o zaman anlamamıştı ama herkes özgür bırakılmak istemezdi.

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

BRONZ

Yılın Kelimesi:
atelofobi *isim.* Bir şeyi doğru yapamama veya kusurlu yapma korkusu. Mükemmelliğe ulaşamama kaygısı.

29 Şubat 2016 – sekizinci evlilik yıldönümümüz

Sevgili Adam,
Bu yıl evlilik yıldönümümüzü kutlamadık.

Ben bu aralar vaktimin çoğunu işten bir arkadaşımla geçiriyorum, sen de, eh, sen de işinle geçiriyorsun. Henry Winter kitaplarının son uyarlaması seni epey zorladı. Bana sorarsan, kendi inanç ve değerlerine uygun hareket etmek yerine yazarı memnun etmeye çabaladığın için o kadar zorlandın. Ama birkaç hafta önce sana yardım etmeyi teklif ettiğimde de dediğin gibi, ben ne anlarım?

Yalnız şunu iyi anlıyorum ki kendimize söylediğimiz yalan-

lar her zaman en tehlikelisidir. Şunu da anlıyorum ki aklımızın köşelerinde sakladığımız düşünceler en dürüst olanlardır çünkü onlar sadece bize aittir, başka kimsenin onları göremeyeceğini düşünürüz. Sen Henry Winter'ı ve onun kitaplarını düşünürken ben seni terk etmeyi düşünüyorum.

İş arkadaşım son derece kibar ve ilgili biri, benimle sahiden ilgileniyor. Bana kendimi hiçbir zaman aptal, önemsiz ya da çantada keklik hissettirmiyor. Senin bana kendimi görünmez hissettirmenin tek sebebi yüz körlüğü değil. Sen bana kendimi yetersiz hissettiriyorsun, hem de her gün. Bunu itiraf etmesi çok korkunç ama bazen sırf Bob için kalıp kalmadığımı merak ediyorum. Ve bir de bu ev için.

Londra'nın zamanın unuttuğu bir köşesinde saklı bu büyük, eski, güzel Viktorya dönemi yadigârını seviyorum. Burayı yenilerken kanımın, terimin ve gözyaşlarımın damlamadığı yer kalmamıştı. Senden de pek bir yardım görememiştim hani. Gençken bir gün böyle bir evimizin olacağını hayal dahi edemezdim. Sen etmişsindir muhtemelen; senin hayallerin her zaman benimkilerden daha büyüktü. Ama kâbusların da öyle. Sen ve ben unutmayı tercih edeceğimiz çocukluklar geçirdik ama hırs tohumları en iyi sığ toprakta büyürmüş.

Önce bana sormadan *onu* buraya davet etmeye nasıl cüret edersin.

İşte zor bir gün geçirmiştim –alınma ama benimki gerçek bir iş, bütün gün kıçımın üstünde oturup ~~bir şeyler uydurmuyorum~~ yazı yazmıyorum– ve tek istediğim eve gelip duş almak, bir şişe şarap açmaktı. Daha anahtarımı kapının deliğine sokmadan içeriden sesler geldiğini duydum. Senin ve başka birinin sesi. İçeriden bir de yanık kokusu geliyordu. Seni oturma odasında buldum, Henry Winter'la viski içiyordun, üstüne üstlük adam bir de sigara içilmeyen evimizde pipo içiyordu. Başta hayal görüyorum sandım ama tüvit ceket ve ipek papyon hayal olamayacak kadar otantikti.

"Hoş geldin hayatım. Misafirimiz var," dedin sanki göremiyormuşum gibi.

Senin dışında herkes yüzümdeki dehşeti görebilirdi; Henry görmüştü ama sen görmemiştin çünkü göremiyorsun. Yine de şiddetli rahatsızlığımı başka bir şekilde anlarsın diye düşünmüştüm. Ama bazen beyni hasar görmüş bir kurbağanın duygusal zekâsını sergiliyorsun.

İkiniz de bana bakıyor, bir şey dememi bekliyordunuz ama ne diyecektim ki? Biriniz durumdan tamamen bihaberken diğeriniz çok mutlu görünüyordunuz.

"Bak, Henry'nin yeni kitabı," dedin parlak kırmızı ciltli bir kitabı havaya kaldırarak, sanki kitabı kendin yazmışsın da seni övmemi istiyormuşsun gibi pek bir sevinçliydin.

Henry sahte bir tevazuuyla omuzlarını kaldırdı. "Muhtemelen senin tarzın değildir."

"Hayır, değil. Gerçek dünyada yeterince dehşet görüyorum zaten," dedim. Sen benim yüzümdeki ifadeleri göremeyebilirsin ama ben senin ifadelerini ezbere biliyorum, eğer bakışlar adam öldürebilseydi şu anda morgda olurdum. Ortam öylesine gerilmişti ki Henry'nin fark etmemesi imkânsızdı.

"Çat kapı geldiğim için kusura bakmayın. Geçen yıl Londra'daki dairemi satıp İskoçya'daki kuytu evimde yaşamaya başladım –mutlaka gelin, misafirim olun– yarın şehir merkezinde yayıncımla görüşeceğim ama otel rezervasyonumla ilgili bir son dakika sıkıntısı çıktı, kocan da burada kalmam için ısrar etti..." Bir şey demedim. "Ama rahatsızlık vermek istemem. İsterseniz..."

"Başımızın üstünde yerin var, öyle değil mi, hayatım?" diye araya girdin bana bakarak.

"Elbette," dedim. "Ben aslında üzerimi değiştirmeye geldim, bir arkadaşla buluşacağım. Size iyi eğlenceler."

Kendi evimde istenmeyen misafir gibi hissetmiştim.

Yukarıya âdeta koşarak çıkıp bir bavul hazırladım. Bütün hafta sonunu işyerinden arkadaşımla geçirdim. Bir gün sanat

galerisine, öbür gün tiyatroya gittik. Yeniden can bulmuş gibiydim, mutluydum, özgürdüm. Şimdilerde onun yanında olmayı senin yanında olmaktan daha çok seviyorum. O da benim gibi hayvanları insanlara tercih edenlerden, o yüzden Battersea Köpek Barınağı'nda gönüllü çalışmaya başlamış. Beni dinliyor, şakalarıma gülüyor ve bana kendimi ikinci tercih gibi hissettirmiyor. Öğle yemeğinde hep ya paketli ya da konserve yiyecekler yiyor –salata ya da sebze yediğini hiç görmedim– ama kimse mükemmel değildir, kaldı ki hayatta bağımlı olunacak çok daha kötü şeyler var.

Pazar akşamı eve döndüğümde Henry'nin gittiğini görünce rahatladım. İki gündür nerede ya da kiminle olduğumu pek umursamaman beni üzdü. İşten bir arkadaşımın yanında olduğumu biliyordun ama adını bile sormadın. Onun yerine, yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordun.

"Ne oldu?" diye sordum beni senden daha çok özleyen Bob'u severek.

"Bir şey olmadı," dedin bir şey olduğunu kanıtlayan o mızmız ses tonunla. "Saçlarını değiştirmişsin."

"Sadece kırıklarını aldırdım."

Saçlarımı yüzümden daha iyi tanıyorsun ve ne zaman değiştirsem surat asıyorsun. Aslında sadece iki santim kısalttırdım ve birkaç tutamına daha ışıltı attırdım ama yine de fark edilmek güzeldi. Ödülü hak etmişim gibi kendimi biraz şımartmak istemiştim ama aklında başka bir şey olduğu yüzünden anlaşılıyordu.

"Canını sıkan şeyi şimdi mi anlatmak istersin yoksa yemekten sonra mı?" diye sordum.

"Canım sıkkın filan değil." Şımarık bir velet gibi dudak büzdün. "Bugün senaryomu bitirdim... Pub'a gidip kutlayalım mı diyecektim." Yorgun olduğumu söyleyerek kibarca reddedecektim ama sen sözlerine devam ederek buna izin vermedin. "Bir de, menajerime göndermeden önce okuyabilir misin diye soracaktım."

O anda sadece sözlerinde duymadım, gözlerinde de gördüm.

Bana hâlâ ihtiyacın vardı.

Hayatındaki, Londra'daki ve LA'deki tüm o yazar kılıklı meslektaşlarına ve arkadaşlarına rağmen işini nasıl bulduğumu hâlâ önemsiyordun. Tıpkı ilk yıllarımızdaki gibi.

"Hâlâ ilk okurun olduğumdan haberim yoktu," dedim, huysuzluk etme sırası bendeydi.

"Elbette öylesin. Benim için her zaman en önemlisi senin fikirlerindi, hâlâ öyle. Bunca hikâyeyi gizli gizli kime yazdığımı sanıyorsun?"

Ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Bana mı?"

"Neredeyse her zaman."

Güldüm. "Düşüneceğim."

"Kararını belirlemek için taş kâğıt makas oynamak ister misin?"

"Bence o oyunu başka bir şey için oynamalıyız," dedim kendimi gözlerinin içine bakmaya zorlayarak.

"Mesela?"

"Mesela... Bu evliliği devam ettirmeli miyiz, ettirmemeli miyiz?"

İşte bu dikkatini çekmeyi başardı –hatta saçlarımdan bile çok– ve o zaman ikimiz de gülmüyorduk. Ne demeni bekliyordum bilmiyorum ama şunu değildi...

"Pekâlâ. Oynayalım bakalım. Bu seferki taş kâğıt makas oyunu evliliğimizin geleceğini belirleyecek. Kaybedersem boşanacağız."

Kim kime hodri meydan diyordu ya da bu sahiden bir meydan okuma mıydı artık emin değildim. Bu oyunu ne zaman oynasak kazanmama izin verirdin. Benim makasım senin kâğıdını keserdi. Her. Seferinde. Bir şeylerin değişmesini istememe neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama elim yeni bir şekil oluşturdu. Hayrettir ki seninki de öyle yaptı.

İlk seferde ikimiz de taş yaptığımızdan berabere kaldık.

Ama seçimimi değiştirmemiş olsaydım... sen kazanacaktın.

İkinci seferde ikimiz de kâğıdı seçtik.

Sonucu normalden çok daha ağır olacağından bu çocuk oyununun üçüncü turu saçma derecede stresliydi.

Yeniden oynadık. Ben kıvırmayı seçtim, sense kalmayı. Kâğıt biçimli parmakların taş biçimli yumruğumu sardı ve sen kazandın.

"Sanırım bu, boşanmayacağız demek oluyor," dedim.

O zaman iki elimi birden tutup beni kendine çektin.

"Hayat bazen insanları değiştirir demek oluyor, bizi bile. İlk tanıştığımız zamana kıyasla şu anda ikimiz de kendimizin farklı versiyonlarıyız. Bazı bakımlardan tanınmaz hâldeyiz hatta. Ama ben senin tüm versiyonlarını seviyorum. Biz ne kadar değişirsek değişelim, sana olan hislerim asla değişmeyecek," dedin ve ben de sana inanmak istedim. Birlikte ne zorluklar atlattık. O yüzden dağılmamıza izin veremem.

Pub'a gitmedik, bu yılki evlilik yıldönümümüzü kutlamadık da; onun yerine sabaha kadar senaryonu okudum. İyiydi. Hatta şimdiye kadarki en iyi işin bile olabilir. İhtiyaç duyulduğunu hissetmek sevildiğini hissetmekle aynı şey olmasa da bana eski bizi hatırlatmaya yetecek kadar benzer. O versiyonumuzu yeniden bulmak ve hayatın onları fazla değiştirmesine izin vermemeleri için onları uyarmak isterdim.

Ertesi sabah erkenden işe gitmeden önce taslakla ilgili notlarımı ve sana aldığım yıldönümü hediyeni mutfak masanın üzerine bıraktım. Hediyen havaya zıplayan küçük, bronz bir tavşan heykeliydi. *Alice Harikalar Diyarında*'nın çocukken en sevdiğim kitaplardan biri olduğunu bildiğinden onunla alakalı olduğunu sandın ama yanılıyordun. O heykeli bana bir zamanlar yaşlı bir adamdan öğrendiğim bir Rus atasözünü hatırlattığı için almıştım. O sözü hâlâ çok seviyorum:

İki tavşan birden kovalayan ikisini de yakalayamaz.

Ondan birkaç gün sonra bana bronz bir pusula verdin, üzerinde şöyle yazıyordu:

Bana dönüş yolunu bulasın diye.

Kaybolduğumu düşündüğünü bilmiyordum.

Karın

xx

AMELIA

Adam lastikleri patlak arabayı bırakıp şapele koştu. Ben de peşinden vestiyer odasını, mutfağı ve salonu arşınladım, şimdi ikimiz de Henry Winter'ın gizli çalışma odasının ortasında duruyorduk. Adam odaya bakındı. Ne aradığını ya da ne bulmayı umduğunu bilmiyordum. Buradan gideceğimizi sandığım âna geri dönmeyi yeğlerdim.

Buranın teması kesinlikle beyaz tavşanlardı... Duvar kâğıtlarının, perdelerin, yastıkların üzerinde zıplıyorlardı. Karanlık ve rahatsız edici kitaplar yazmayı seven seksenlerinde bir adamdan böylesi bir iç tasarımı hiç beklemezdim. Ama Adam'ın her zaman dediği gibi, en iyi yazarların karakterleriyle hem hiçbir ortak yönü yoktur hem de tüm yönleri ortaktır.

Adam bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Burada dönenlerle ilgili bir şey biliyorsan şimdi söylemenin tam sırası," dedi normalde yalnızca telefonda ürün satmaya çalışanlarla konuşurken kullandığı ses tonuyla.

"Beni suçlamaya kalkma sakın. Burası, hayatının son on yılını romanlarını uyarlayarak geçirdiğin yazarın evi. Ben onu *hiçbir*

zaman sevmedim. Kitaplarını da. Hem bu hafta sonu gördüğümüz her şey buraya *senin* yüzünden hapsolduğumuzu işaret ediyor."

Adam eskiden Agatha Christie'ye ait olan antika masaya bir daha baktı. Koyu ahşaptan yapılma hayli küçük bir masaydı ama on tane küçük çekmecesi vardı ve onları, Adam tek tek hepsini açmaya başlayınca fark ettim. Her biri minyatür ahşap kutulara benziyordu ve Adam ilkini avucuna boşalttığında içinden küçük bir bronz tavşan heykeli düştü.

Adam, "Bunu daha önce de görmüştüm," diye mırıldanarak ikinci çekmeceye geçti.

Onun içinde, tıpkı cüzdanında taşıdığına benzer bir kâğıttan kuş buldu, bulur bulmaz da beti benzi attı.

Kocamı böyle görmek hiç hoşuma gitmiyordu. Başkaları, benim tanıdığım adamın farklı bir versiyonunu görüyorlardı. Onun ruh hâllerinden, güvensizliklerinden ya da sık sık gördüğü kâbuslardan bihaberdiler. O kâbuslarda hep kırmızı kimonolu bir kadına araba çarpıyordu. Adam o kâbuslardan yalnızca kan ter içinde uyanmıyor, bazen çığlık çığlığa yerinden fırladığı da oluyordu. Adam hayatı boyunca onu en çok korkutan şeylerden kaçmıştı, şimdi yetişkin bir adam gibi görünse de o hâlâ küçük bir çocuktu.

En azından benim gözümde öyleydi.

Bir çekmeceyi daha açarak içinden antika görünümlü bir anahtar çıkardı.

Sonraki çekmecenin içi bakır peni doluydu. En aşağı yüz tane vardı ve hepsine göz niyetine iki delik açılmış, gülen surat kazınmıştı.

ÇÖMLEK

Yılın kelimesi:
monachopsis *isim.* İçten içe fakat daimi olarak hissedilen bir yere ait olamama duygusu. Nereye gitmek istediğini bilememe, kendini hiçbir zaman evinde hissedememe durumu.

28 Şubat 2017 – dokuzuncu evlilik yıldönümümüz

Sevgili Adam,
Evimiz bana artık evimiz gibi gelmiyor ama hiç değilse bu yıl evlilik yıldönümümüzü unutmadın. Bu da bir şey. Sen bu aralar yine yazmakla meşgulsün, ben de kendimi başka insanlarla başka şeyler yaparak oyalıyorum.

Çoğu akşam yaptığımız gibi sakin bir akşam geçirmeyi kararlaştırarak evliliğimizin dokuzuncu yılını ~~kutlamak~~ anmak amacıyla bir şişe şampanya açıp yemek söyledik. İkimiz de salonda oturup televizyon izleyerek yemek yemenin en iyisi

olacağına karar verdik; şimdilerde sessizce oturmak konuşacak konu bulamama sorunumuzu daha belirgin hâle getiriyor. Sen bana ~~internetten son dakika aldığın~~ bir seramik kursunun makbuzunun çıktısını verdin. Ben de sana üzerinde GİT BAŞIMDAN YAZI YAZIYORUM yazan bir kupa verdim. Aslında ne zamandır sana evlilik terapistine gitmek istediğimi söylemek istiyorum ama bir türlü doğru zamanı bulamadım. İkimiz de birbirimize karşı o kadar ihtiyatlı davranıyoruz ki artık tek söz edemez olduk.

Kapı çalıp da bizi kendimizden kurtardığında hem rahatladım hem de heyecanlandım. Kapıyı açmak için ayağa fırladın ve holde o kadar uzun süre kaldın ki gelenin tanıdığın biri olduğunu sandım. Ama gelen işyerinden arkadaşımdı. Ağlıyordu. İkinizi yan yana görünce bir an bocaladım. Ona bizden pek bahsetmemeye çalışıyorum ama sürekli soruyor, dolayısıyla ara sıra kabalaşabiliyorum. Sanırım onu kendime saklamak istiyorum; kulağa ne kadar çocukça gelse de seninle hiçbir ilgisi olmayan, tamamen bana ait bir arkadaşım olsun istiyorum.

"Ne oldu?" diye sordum kapının eşiğindeki hâlinize bakarak; senin ayağında ev terlikleri vardı, o ise topuklu ayakkabılarının içinde hüngür hüngür ağlıyordu.

Geçen yıl Battersea'de gönüllü olarak çalışmaya başlamıştı. Hayır kurumunda çalışan herkese maaş vermeye kalksak çok geçmeden iflas bayrağını çekeriz. Gönüllüler çalışanlara hemen hemen her konuda yardımcı olurlar: hayvanların bakımında, yıkanmasında, gezdirilmesinde, karınlarının doyurulmasında. Kulübeleri temizlerler, organizasyonlarda farkındalık yaratmaya ve bağış toplamaya yardım ederler, hatta bazıları ofiste bana yardım eder. Arkadaşımla da öyle tanıştık. Karşılığında, bu yılın başlarında işe tam zamanlı ve maaşlı alınmasına önayak oldum, dolayısıyla artık birbirimizi hemen hemen gün görüyoruz.

Diğer iş arkadaşlarım ona benim gibi ısınmadılar. Benim

saçlarım düz ve sarı, onunki kıvırcık ve kahverengi olmasa ikiz olabileceğimizi söyleyerek bizimle dalga geçerlerdi. Ama bana sorarsan bu iğneleyici laflarının altında kıskançlık yatıyor. Dedikodu kıskançlığın meyvesidir. Arkadaşım utangaç ve çekingen biri, hani insanları şüphelendiren cinsten olur ya, öyle. Bir de fazla sessiz, hep kendi ağzından çıkan her kelimeden kuşku duyarmış gibi konuşuyor, kelimeler ağzına büyük gelebilirmiş gibi onları denemeden dile getirmiyor. Ama bu gece öyle değildi.

"Çat kapı geldiğim için kusura bakmayın," dedi elinin tersiyle gözyaşlarını silerek. Topuklu ayakkabılarıyla tamamen uyumsuz kocaman, kapüşonlu bir şişme mont giyiyordu.

"Ne oldu? Sen iyi misin?" diye sorduğumda hıçkırmaya başladı. "İçeri gel..."

"Yok, gelemem. Adam evlilik yıldönümünüz olduğunu söyledi..."

İsmin onun dudaklarından dökülünce kulağıma yabancı geldi.

"Ah, merak etme. Neredeyse on yıldır evliyiz; artık seks bile yapmıyoruz."

Bunu söylediğimde yüzünde beliren ifade paha biçilmezdi.

Arkadaşım davetimi kabul edip içeriye girdiğinde ve kapüşonunu indirip de sarı saçlarını ortaya çıkardığında acaba benim yüzüm nasıl bir hâl almıştı? Kahverengi kıvırcık saçları gitmiş, yerine benimkiyle aynı sarı tonunda, benimki gibi dümdüz saçlar gelmişti.

"Ah..." dedi montunu çıkarırken tepkimi ölçerek. "Saçlarımı yaptırdım."

"Görebiliyorum," dedim baştan ayağa yenilediği imajını inceleyerek. Battersea kapüşonlusu, eski kot pantolonu ve spor ayakkabılarından oluşan üniformasının –bu kıyafetler dışında bir şey giydiğini pek görmemiştim– yerini üzerine tam oturan kırmızı bir elbise almıştı. Farklı ama tanıdık görünüyordu: Bana benziyordu. Hatta benim gibi konuşuyordu. Alıştığım Doğu Londra şivesi gitmişti ama birçok insan gerginken farklı

konuşur, ses tonu değişir. Kaldı ki arkadaşım senin yanında bir hayli gergin görünüyordu.

"Bu akşam biriyle randevum vardı, o yüzden güzel görünmek istedim... ama çok kötü geçti. Beni evden almak istediğini söylediğinde eski kafalı biri olduğunu, kibarlık ettiğini sandım ama şimdi nerede oturduğumu biliyor. Onu yukarıya davet etmeyince sinirlendi, bana tehditler savurmaya başladı ve... çok özür dilerim, Londra'da senden başka tanıdığım yok..."

Araya girip, "Olsun, sorun değil, burada güvendesin. Bir kadeh şampanya içmek ister misin?" dediğinde eskisinden daha beyaz dişleriyle gülümsedi.

Yanımızda başkaları varken hep daha iyi bir koca oluyorsun.

Salonda oturmuş yıldönümü şampanyamızı içerek onun bekâr hayatı hakkında anlattığı bitmek bilmeyen korku hikâyelerini dinlerken ona çok üzülmüştüm. Bizim yaşımızda yalnız başıma olmayı hayal dahi edemiyordum. Dünya çok değişmişti –internetten tanışma, hızlı tanışma, çöpçatanlık siteleri– hepsi kulağa korkunç geliyordu. Herhalde normalde giydiği bol tişörtlerin ve eski kotların altına saklamayı iyi becerdiğinden olmalı, daha önce hiç fark etmemiştim ama arkadaşım kendine bakınca çok güzeldi. Bekârlık onun için bu kadar zorsa biz sıradan faniler için nasıl olur, düşün artık. Böylesi bir saçmalık için fazla yaşlıyım. Sen onu izler, ona karşı son derece kibar ve anlayışlı davranırken ben de seni izledim. Sen konuşurken daima gülümsüyordu, sanki gece bitmeden doldurması gereken bir gülümseme kotası varmış gibi. İkinizin anlaşması beni mutlu etti. İkinci şişeyi açmıştım ve arkadaşımın korkunç adamlarla çıktığı berbat randevuları dinlerken, iyi olanlardan biriyle birlikte olduğum için ne kadar şanslı olduğumu fark ettim.

"Eh, sonunda işyerindeki karınla tanıştığıma sevindim," diye fısıldadın yatağa girerken. Arkadaşım misafir odamızda uyuyordu, içtiği onca şampanyayı düşününce fısıldamana gerek yoktu gerçi.

"Şimdiye kadar onu neden davet etmediğimi bilmiyorum. Aslında düşününce, beni nerede bulacağını nereden bildiğini anlamadım –ona adresimizi verdiğimi hiç sanmıyorum– ama iyi ki bulmuş."

"Hiç de anlattıklarına bakarak hayal ettiğim gibi biri değil. Gayet... iyi birine benziyor."

"Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Yoksa onu beğendin mi?"

Güldün. "Hayır."

"Gerçekten mi? O saçlar, o topuklular, o makyajla bile..."

"Gerçekten, hayır. Hem ben bunların hiçbirini göremiyorum, unuttun mu? Ben insanların sadece içini görebiliyorum."

"Peki onda ne gördün? İçinde yani?"

"Oyuncu. O kadar çok oyuncu tanıdım ki artık şıp diye anlıyorum."

Kahkaha attım. "Daha neler... onun ağzı var dili yok."

"Oyuncuların hepsi her zaman sahnede değildir. Kimileri normal insan kılığında aramızda dolaşır." İkimiz de güldük ve bana sıkıca sarıldın. Dışarısı soğukken sıcacık bir yatakta yatmanın büyülü bir yanı var. Sevdiğin biriyle vücut sıcaklığını paylaşmanın da. Daha doğrusu, eskiden sevdiğin biriyle. Ama aynı yatağı paylaşmamız aynı fikirleri de paylaştığımız anlamına gelmiyor.

"Benim içimde ne görüyorsun?" diye sordum.

"Her zaman ne gördüysem onu, güzel karımı."

Bunu dedikten sonra bana uzun uzun baktığında kendimi görünür hissettim.

"Bize ne oldu?" diye sordum bakışlarını kaçırmanı ya da konuyu değiştirmeni bekleyerek, ama ikisini de yapmadın.

"Ben on yıl önceki ben değilim, sen de on yıl önceki sen değilsin ama bu bir sorun değil. Bizim kendimize sormamız gereken tek soru şu: Şimdiki hâlimizden memnun muyuz? Bu gece arkadaşının anlattıklarını dinlerken kendimi aynı anda hem yalnız hem de şanslı hissettim. Bir ilişkinin başarısı yal-

nızca uzunluğuyla ölçülemez. Her yıldönümümüzde bu kilometre taşlarını kutlamayı seviyorum, hatta haberlerde yetmiş yıldır birlikte olan çiftleri gördüğümde gülümsüyorum ama bazı evliliklerden daha derin bir tek gecelik ilişki yaşamanın mümkün olduğuna da inanıyorum. Bir ilişkide önemli olan ne kadar uzun sürdüğü değildir, sana kendin ve birbiriniz hakkında da ne öğrettiğidir."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

Gülümsedin. "Taş kâğıt makas."

"Ne?"

"Beni duydun, taş kâğıt makas. Kazanırsan sonsuza kadar ayrılmayız."

O oyunu en son bir yıl önce oynamıştık. Yine de her zamanki gibi kazanmama izin verdin, makasım kâğıdını kesti. Kulağa aptalca geliyor ama bu bana hâlâ eskiden olduğumuz kişiler olduğumuza dair bir işaret gibi gelmişti.

"Kaybetseydim ne olacaktı?" diye sordum.

"Yine sonsuza kadar ayrılmayacaktık çünkü seni seviyorum, Bayan Wright," dedin kolunu belime dolayarak. Böyle konuşmanın sebebi sarhoşluksa bile umurumda değildi. Bütün günü kelimelerle çalışarak geçirsen de benim duymak istediğim sadece bu ikisi.

"Ben seni daha çok seviyorum," dedim ve uzun zaman sonra ilk kez seviştik.

Ben ilişkilerinde varını yoğunu ortaya koyan biriyim ama bu çok tehlikeli bir huy. Tek bir yanlış kararla değer verdiğim her şeyi kaybedebilirim. Seni bulduğumda aradığım adamı buldum ve o zamandan beridir de ne bir başkasını istedim ne de bir başkasına ihtiyaç duydum. Doğru ya da yanlış, tüm duygularımı ilişkimize yatırdım. Senin umutlarını ve hayallerini benimseyip kendiminmişçesine sevdim. Sana o kadar değer verdim ki başkasına verecek değerim kalmadı, kendime bile. İki kişilik bir sosyal çevre benim için yeterliydi. Sen her zaman benim için yeterliydin ama ben hiç senin için yeterli

olduğumu hissetmedim. Belki bunu değiştirebiliriz. Seni daha az seversem belki terazi benden yana eğilir, sen beni daha çok seversin?

İş arkadaşımı çok önemsiyorum ama onun gibi olmak istemiyorum. Onu evimizde bu hâlde –yapayalnız, üzgün, kırgın– görmek âdeta bir uyarı işaretiydi. Başkalarının derdini görünce kendi şansının farkına varmak ne tuhaf. Bundan böyle birbirimizin kıymetini bilmeliyiz. Evlilik hakkında söylemedikleri bir şey daha var; bazen iyi gider, bazen kötü ama bu bittiği anlamına gelmez. Belki de bizim evliliğimizde bundan daha iyisi ya da kötüsü olamazdır? O yüzden, evimiz bana artık yuvamız gibi gelmese bile bu durumu düzeltmeye çalışacağım, hatta bizi de düzeltmeye çalışacağım. Evlilik terapisine gitmemiz ya da uzlaşma yapmamız ya da biraz uzaklaşmamız gerekse bile, sadece sen ve ben... ve bir de Bob. Belki de tüm evliliklerde sırlar vardır ve belki de evliliği sürdürmenin tek yolu o sırları tutmaktır.

Karın

xx

ADAM

Bir elimde içinde penilerin olduğu küçük çekmece, diğerinde üzerinde GİT BAŞIMDAN YAZI YAZIYORUM yazan kırık kupa, "Bu ne şimdi?" diye sordum. Yüz körlüğünden ve tuhaf bir nörolojik bozukluktan mustarip olabilirdim ama hafızamda (çoğunlukla) bir sorun yoktu. Masanın çekmeceleri karımın bana evlilik yıldönümlerimizde verdiği hediyelerle doluydu. "Bu olanlarda senin de mi parmağın var?"

"Ne? Hayır tabii ki!" dedi Amelia.

Doğru söyleyip söylemediğinden emin olmak için ona uzun uzun baktım ama yüzünü göremiyordum bile. Çehresi bir Van Gogh tablosu gibi dalgalandığından onun olduğu tarafa bakmak bile başımı döndürüyordu. Bazen insanları saçlarının şeklinden ya da renginden ya da çöze çarpacak kadar farklı gözlüklerinden tanırdım. Bazense onları tanıyıp tanımadığımı bile anlamazdım.

"O zaman bunu nasıl açıklayacaksın?" dedim masayı işaret ederek. "Bu kısa İskoçya tatilini *sen* ayarladın; bizi buraya *sen* getirdin..."

"Bu hafta sonu olan hiçbir şeyi açıklayamam."

"Açıklayamaz mısın yoksa açıklamaz mısın? Bana doğruyu söyle, Henry Winter'ın öldüğünü biliyor muydun?"

"Bir sakin olur musun lütfen? Hiçbir şeyden haberim yoktu. Hâlâ yok. Tek bildiğim..."

"Ne?" diye sordum.

"Henry'nin sana eylülde yeni kitap gönderdiğini söylemiştin ama şimdi onun önceki yıl öldüğünü öğrendik."

"Ee?"

"Eesi, ya o kitabı başkası yazdıysa?" diye bağırınca başından beri benim de bağırdığımı fark ettim.

Ne saçma bir iddiaydı. Kitap o zamandan beri bütün dünyada yayımlanmıştı. Başka biri bir Henry Winter romanı yazmış olsa bunu –temsilcisi, yayıncıları ve hayran ordusu da dahil– kimsenin fark etmeyeceğine gerçekten inanıyor muydu? Ama sonra durup düşününce ona hak verdim, tarihler tutmuyordu.

"Böyle bir şey mümkün değil," dedim. Kendi içimde bundan o kadar emin olmasam da bunu karımla paylaşmadım.

Yazarlar tuhaf ve öngörülemez bir türdür. Yazar olmak için sabırlı, kararlı, karanlıkta tek başına çalışmaya yetecek kadar öz motivasyonlu ve gölgeler seni yutmaya çalıştığında yoluna devam edebilecek kadar öz inançlı olmak gerekir. Ki gölgeler seni yutmaya çalışacaktır; bunu benden iyi kimse bilemez. Tüm yazarların bir diğer ortak yanıysa en iyi ihtimalle kaçık, en kötü ihtimalle deli olmalarıdır. Henry bir sebepten ötürü kendini ölmüş gibi gösteriyor olabilir miydi?

"İkimiz de birinin şapele girdiğini gördük, unuttun mu? Tüm bu olanlar için o kişiyi suçlamalıyız. Birbirimizi değil," dedi Amelia.

"O kişi kulübedeki kadın olabilir mi?"

"Mumları ve beyaz tavşanı olan cadı mı? Onun yaşlı olduğunu söylemiştin..."

"Beyaz saçlı, dedim. Buraya geldiğimizden beri başka kimseyi görmedik."

"O zaman oraya bir daha gidelim. Kapısını çalalım. En kötü büyü yapıp bizi de tavşana çevirir," dedi Amelia olması gerekenden daha sakin bir tavırla.

Belki de burada neler döndüğünü bildiğinden ve kendisi de işin içinde olduğundan böyle rahattı.

Karımı aldattığım için sonsuza kadar vicdan azabı çekecektim ama Azize Amelia da yatmaması gereken biriyle yatmıştı. Hikâyenin o kısmını işine öyle geldiğinden unutmuştu sanki. Ama ben unutamıyordum. Evlilik terapisti, nam-ı diğer "Bana Pamela deyin" bize bu olayı ardımızda bırakıp geleceğe odaklanmamızı, önümüze bakmamızı söylemişti ama karımın o kadar kolay yalan söyleyebilmesini atlatamıyordum.

Keşke şimdi yüzünü görebilseydim, başkalarının görebildiği gibi. Acaba korkuyor muydu? Yoksa sesinde duyduğum kadar sakin miydi? Eğer öyleyse –kapana kısıldığımız ve muhtemelen tehlikede olduğumuz düşünülürse– neden benim kadar gergin değildi? Biricik köpeğini birdenbire unutmuşa benziyordu. *Bir konuda* yalan söylüyordu ve hangi konuda olduğunu bilmemek beni korkutuyordu. Lanetli bir ev ne kadar korkutucuysa lanetli bir evlilik de o kadar korkutucuydu.

"Gel benimle," dedim elini tutarak; sürekli elini tutmadığımdan şikâyet ediyordu.

Yüzü ve sesi onu açık etmese bile Amelia nefesini kontrol edemezdi. Eğer sahiden stres altındaysa ya da korkuyorsa bunu nefesinden hemen anlardım.

Üst kata çıkan ahşap spiral merdivene vardığımızda ona duvardaki siyah beyaz fotoğrafları işaret ettim. Buraya geldiğimizden beri canımı sıkıyorlardı.

"Bu fotoğraflardaki insanlar kim, aralarında tanıdığın biri var mı?" diye sordum.

Merdivenin alt kısmındaki portrelerde Viktorya dönemine ait kıyafetler giyen insanlar vardı. Yukarı taraftakiler daha yeni görünüyordu. Kimilerinin yetişkin kimilerinin çocuk olduğunu görebiliyordum ama –elbette– hiçbirinin yüzünü seçemiyordum.

Amelia başını hayır anlamında sallayınca onu yukarıya doğru çekiştirmeye başladım.

"Şimdi? Bunlardan tanıdık gelen var mı?"

"Adam, beni korkutuyorsun," dedi, nefesinden doğruyu söylediğini anlayabiliyordum. Tam özür dileyecekken yeniden konuşmaya başladı.

"Bir dakika, sanırım şu fotoğraf Henry'nin gençliğine ait... altındaki de ona benziyor ama orada daha küçük, yanında da bir adamla bir kadın var. Anne babası olabilir."

"Soyağacı gibi yani? Devam et," dedim elini bırakmadan.

"Fotoğrafların çoğu Henry'ye *ait* gibi görünüyor. Şimdiye kadar fark etmemiştim ama şimdiye kadar neye bakmam gerektiğini bilmiyordum. Kitap kapaklarında ya da gazetelerde gördüğüm fotoğraflarından çok daha genç, ki o fotoğraflar bile eski fotoğraflarıydı."

Bu sefer elini bıraktım.

Fotoğraflara kendim de bakarak onun gördüklerini görmeye çalıştım ama boş bir çabaydı.

"Tanıdık gelen başka biri var mı?" diye sordum Amelia merdivenin en üst basamağında birdenbire durunca. Parmağındaki safir nişan yüzüğüyle oynayıp duruyordu.

"Küçük bir kızın fotoğrafları da var... bir dakika."

"Ne oldu?"

"Bu fotoğraflar daha önce burada değildi. Hatırlıyor musun? Duvarda sadece üç tane çerçeve izi ve paslı çiviler vardı. Birisi onları geri asmış." Tam sen mi yaptın, diye soracakken dilimi tuttum. "Sanırım bu fotoğraf..."

O cümlesini tamamlayamadan arkasındaki bir şey dikkatimi çekti.

"Diğer kapılardan biri açık," diye lafını keserek açık kapıya koştum.

Dün gece bizim kaldığımız yatak odasının kapısıyla çan kulesinin kapısı hariç koridordaki tüm kapılar kilitliydi. Ama şimdi

bir kapı daha ardına kadar açılmıştı ve kendimi bir çocuk odasına bakarken buldum.

Şapelin geri kalanı gibi burası da tozla kaplıydı ama burası bir de örümcek ağlarıyla doluydu. Sanki aylardır havalandırılmamış gibi küf kokuyordu. Hatta belki daha fazla. Fakat gözüme takılan en tüyler ürperici şey odanın orta yerinde duran oyuncak evdi. Antikaya benziyordu. Dahası, Londra'daki evimize de dikkat çekecek derecede benziyordu; çift verandalı bir Viktoryen evdi. Kendime engel olamayarak evin tozlu kapılarını açıp da odaların bizim evimize benzer şekilde döşendiğini görünce bayılacak gibi oldum. Tüm odalarda aynı iki ahşap bebek vardı ama Amelia'yla benim minyatürlerimiz değildiler. Biri tüvit ceketli ve papyonlu bir ihtiyardı, diğeriyse kırmızı elbiseli bir kız çocuğuydu. Tüm hayali sahnelerde el ele tutuşuyorlardı ve ihtiyar hep pipo içiyordu. Yakından baktığımda, pipoların aslında meşe palamudu uçları ve sapları olduğunu gördüm.

"Bunu gördün mü?" dedi Amelia.

Elinde eski bir sürpriz kutusu tutuyordu. Küçükken aynından benim de vardı ve ondan delicesine korkuyordum. Başta onu bana neden gösterdiğini anlamadım ama sonra üzerinde "Adam'ın kutusu" yazdığını gördüm.

Ben küçükken annem bana bu kutunun adının Fransızcasını öğretmişti: *diable en boîte*, yani "kutudaki şeytan". Bir sürü beklenmedik şey bana annemi hatırlatıyordu. Ve ne zaman onu hatırlasam öldüğü geceyi bir daha yaşıyordum: yağmur, korkunç fren sesi, havada uçan kırmızı kimono. Köpek benimdi. Köpek sahiplenmeme izin vermesi için ona yalvarmış ama sonra köpeğe bakmamıştım. Eğer on üç yaşındaki ben söz verdiğim gibi köpeği kendim yürüyüşe çıkarsaydım annem o gece kaldırımda yürürken öldürülmeyecekti.

Beynimden bağımsız gibi görünen parmaklarım Adam'ın Kutusu'ndaki kolu buldu ve yavaşça çevirdi. Nostaljik melodi çalmaya başladığında zihnimde annemin sesini duydum.

Annem bana öğretti
Hem dikiş dikmeyi,
Hem ipliği iğneye geçirmeyi
Ne zaman elim kaysa,
Bom! diye bağırır iplik makinesi

Bunun olacağını bile bile palyaçonun kutudan fırlamasıyla yerimden sıçradım. Darmadağınık kırmızı saçları, boyalı yüzü ve puantiyeli mavi kıyafetiyle korkunç görünüyordu, hatta çocukluğumdan hatırladığım palyaçodan bile daha korkunçtu çünkü bunun gözleri yoktu.

Açıkça vermeye çalıştığı mesajı anlıyordum elbette ama gözden *kaçırdığım* bir şey var mıydı?

Arkamı dönüp odanın geri kalanına baktığımda duvar kâğıdının, perdelerin, yastık kılıflarının ve yorganın aynı soluk şeyin resmiyle kaplı olduğunu gördüm: Kızılgerdan.* Sonra gözüme, odanın köşesinde duran tozlu yazı tahtası çarptı. Üzerine tebeşirle yazılan yazılar solmuştu, besbelli yıllar önce yazılmışlardı ama yine de okuyabildim:

Hikâye uydurmamalıyım.
Hikâye uydurmamalıyım.
Hikâye uydurmamalıyım.

* Bu kuşun İngilizcedeki adı Robin'dir. –*çn*

TENEKE

Yılın kelimesi:
metonia *isim*. Ruhsal dönüşüm. Kişinin aklını, benliğini yahut yaşam biçimini değiştirme yolculuğu.

28 Şubat 2018 – onuncu evlilik yıldönümümüz

Sevgili Adam,
Aslında bugün evlilik yıldönümümüz değil. Olanlar yüzünden bu mektubu yazmakta biraz geciktim.

Bu yıl gayet iyiyiz sanıyordum. Mutlu olduğumuzu sanıyordum. Ben mutluydum, sen de öylesin sanıyordum. Dışarıdan bakınca evliliğimiz sapasağlamdı. Meğer ~~ne körmüşüm aptalmışım ahmağın tekiymişim~~ yanılmışım. Gerçeği öğrendiğimden beri artık hiçbir şey sahici gelmiyor.

Uzunca bir müddet sanki biri bizi gözetliyormuş gibi hissettim. Nasıl bir his olduğunu tam olarak anlatamıyor, keli-

melere dökemiyorum ama herkes izlendiğini anlar. İster işte olsun, ister köpeğini gezdirirken, ister metroda. Biri sana normalden uzun bakarsa, bakışlarını üzerinde hissedersin. Her zaman hissedersin. Bu içgüdüsel bir durumdur.

Normalde ben işten eve döndüğümde sen hâlâ yazı kulübende olursun. Ama onuncu yıldönümümüzden önceki gece eve geldiğimde salonda karanlıkta oturmuş, BBC iPlayer'da *The Graham Norton Show*'un eski bir bölümünü izliyordun. Henry Winter asla röportaj vermemesiyle ünlüydü ama yazarlıktaki ellinci yılında ellinci romanının yayımlanmasını kutlamak için geçen yıl röportaj vermeye razı olmuştu. O röportajı beraber sık sık izlerdik. Graham Norton her zamanki gibi son derece komik ve sevecendi ama Henry'yi tanıttığında midemin bulandığını hatırlıyorum. Güçlükle tanıdığım ihtiyar bir adam aksayarak stüdyoya girip kırmızı koltuğa oturmuştu. Gümüş tavşan başı saplı bastonu, tüvit ceketi ve papyonundan oluşan üniformasına yeni eklenmişti. Yüzündeki gülücük de öyle. Gülümsemek canını yakıyor gibi görünüyordu.

Keşke o programı hiç izlemeseydik ama izledik ve dün gece bir daha, bir daha, bir daha izlemeni izledim. Henry'nin senden bahsettiği kısmı. Evimizin koridorunda sessizce durup sahneyi tam yedi kere başa sarmanı izledim.

Graham öne doğru eğildi. "Aramızda kalsın ama..." seyirciler güldü, "kitaplarının dizi ve film uyarlamaları hakkında ne düşünüyorsun?"

Henry'nin kırış kırış yüzündeki gülücük silindi.

"Benim evimde televizyon yok, oldum olası okumayı yeğledim."

"Ama illaki görmüşsündür?" diye ısrar etti Graham, beyaz şarabından bir yudum alarak.

"Gördüm. Pek beğendiğimi söyleyemeyeceğim. Ama senariste bir şans vermem için beni ikna ettiler –ben evet demeden önce kariyeri bitmek üzereydi– ve kitaplarımı soktuğu hâl benim hoşuma gitmese de birçok insan beğendi. Yani..."

Graham güldü. "Deme, umarım bizi izlemiyordur!"

Ama izliyordun. Ben de öyle. O zamandan beri ne Henry'yle konuştun ne de yeni bir şey yazdın.

Henry'nin söylediklerinden ötürü menajerini suçladığında kendimi çok kötü hissettim –menajerini seviyorum, bazen kötü olabilen bu meslekteki ender iyi insanlardan biri– ama yine de sana gerçeği söyleyemedim. Nihayet hayatımız yeniden rayına oturmaya başlamışken sana Henry'nin kitaplarını uyarlamana izin vermesinin asıl sebebinin ben olduğumu söylemek pek de zekice bir fikir gibi görünmemişti.

Karanlıkta oturup Henry'nin seni aşağıladığı o eski videoyu izlemene neyin sebep olduğunu bilmiyorum. Onun fikirlerini neden hâlâ önemsediğini de bilmiyorum. Sen karanlıkta otururken gözüm yarıya inmiş –Henry'nin en sevdiği marka olan– viski şişesine takıldı, BAFTA ödülünün yanında duruyordu. Bir kimsenin kariyerinin zirvesine o yolculuğun daha en başında ulaşması pek de iyi bir şey değildir. Bazen küçükten başlamak, kendine büyüyecek alan bırakmak daha doğrudur.

Hole geri dönüp kapıyı çarptım, sonra koşarak yukarıya çıktım. "Duş alıp geliyorum," diye seslendim, böylece seni görmediğimi düşünecektin. Aşağıya indiğimde televizyon kapalıydı, viski ortada yoktu ve BAFTA da raftaki yerindeydi. Ne zamandır içten içe kahrolurken iyiymişsin gibi davrandığını merak ettim. Demek ki akşamları eve geldiğimde hep rol yapıyordun. Senin mesleğin uzun süreler yalnız başına kalmak demekti. Hatta bazen çok uzun süreler. Seni iyileştirmek istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ertesi gün –evlilik yıldönümümüzde– işten erken çıkmaya karar verdim. Güya sana sürpriz yapacak, seni neşelendirecektim. Daha bahçeye girer girmez bir terslik olduğunu hissettim. Beşinci yılımızda bahçenin ortasına diktiğin manolya ağacı kurumuşa benziyordu. Bu işaret olabilecek şeyi görmezden gelmeyi seçerek Bob'la birlikte eve girdim. Ev tamamen sessizdi, tıpkı sen yazı kulübende olduğun zamanlardaki gibi, ki

hemen hemen hep oradasın. Mutfak masasının üzerinde kuru fasulye konservesi vardı; onuncu yıl için geleneksel hediyenin teneke olduğunu bildiğimden bunun bir tür şaka olduğunu düşündüm. Gülümseyerek doğruca yatak odamıza çıktım. Sana sürpriz yapmadan önce terk edilmiş köpekler yerine biraz da kendime bakım yapmayı planlıyordum.

Ama asıl sürprizi sen bana yaptın.

Hâlâ yataktaydın.

İş arkadaşımla.

Sabah hasta olduğunu söyleyerek izin almıştı. Sebebi şimdi belli oluyordu.

Yatak odasına girdiğimde her şey durdu. Sadece senden, ondan ya da yaptığınız şeyden bahsetmiyorum. Sadece nefesimin kesilmesinden de bahsetmiyorum; sanki zamanın kendisi durmuş, darmaduman olan hayatımın parçalarının nereye düşeceğini görmeyi bekliyor gibiydi.

Gördüklerimi bir türlü anlamlandıramadan olduğum yerde kalakaldım. Kız gülümsedi. O gülümsemeyi asla unutmayacağım. Sonra senin bir ona, bir bana baktığını hatırlıyorum. Kapıdaki karına, yatağımızdaki orospuna.

"Onu sen sandım," dedin çarşafı beline sararak. Ben cevap vermeyince bir daha söyledin. Sanki ikinci kez söylediğinde kulağa daha az yalan gelecekmiş gibi. "Onu sen sandım."

Yalan söylemeyi düşünmek bile yanaklarının kızarmasına sebep olur senin, ki o an da yüzün patlıcana dönmüştü.

Sonrasında yaptığım şeyden gurur duymuyorum. Keşke zekice bir şey söyleseydim ama öyle şeyler benim aklıma hep olay olup bittikten sonra gelir, kaldı ki o akşamüzeri gördüklerim için doğru kelimeleri şimdi bile bulamıyorum. O yüzden hiçbir şey demedim, onun yerine bahçe kulübesine gidip küreği kaptığım gibi o lanet olasıca manolya ağacını bir zamanlar kusursuz olan bahçemden söktüm. Kız gitti, sense dehşet içinde beni izledin. Ağacın boyu benimkini aşıyordu ama onu tutup sürükleye sürükleye kapıdan içeri soktum ve duvarları

çizerek, arkamda topraktan ve kırık dallardan bir iz bırakarak merdivenden yukarıya çıkardım. Sonra o kızla yattığın yatağa atıp üzerini örttüm, tıpkı bebek gibi.

"Bunu düzeltmek için ne istersen yaparım. Evlilik terapisti olur! Tatil olur! Balayımızda gittiğimiz gibi İskoçya'ya gidebiliriz! Sen nasıl istersen," dedin ben bavulumu toplarken. Ama ben artık hiçbir şeyin bizi düzeltebileceğini sanmıyorum. Ya sen?

Karın

AMELIA

Adam yapbozun parçalarını hâlâ birleştirememişti.

Her şeyin kızılgerdanlarla kaplı olduğu çocuk odasına bakarken yüzünde kaybolmuş bir çocuğun ifadesi vardı. Ta ki ben onu elinden tutup koridora geri çıkarana kadar. Sarmal merdivenin başında durduk ve ona duvardaki son çerçeveli fotoğrafı gösterdim.

"Bu kim?" diye sordu ama artık anladığından emindim. Yüz körü olmak gerçeği görmeye engel değildi.

Yatak odasındaki sarkaçlı saat ötmeye başlayınca ikimiz de yerimizden sıçradık... o saatin durduğunu sanıyordum.

"Sensin," dedim. Sonra fotoğrafı birlikte inceledik: düğünde giydiği pahalı görünen takım elbise, omuzlarındaki konfetiler, gelinlik, yüzükler, mutlu gülücükler... ve fotoğrafta biri daha vardı. "Arkadaki de Henry. Onun düğüne davet edilmediğini ikimiz de biliyoruz ama orada olması –evlendirme dairesine benzeyen yerin önünde bekliyor olması– ve bu fotoğrafın *onun* aile fotoğraflarının arasında olması, seni kitaplarını uyarlayan senaristten daha fazlası olarak gördüğünü gösteriyor."

Adam hâlâ anlamıyordu.

Belli ki kolay olmayacaktı. Ama kocam artık gerçeği öğrenmeli ve bunu da benden duymalıydı.

"Fotoğraftaki kadın ben değilim."

ADAM

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum yüzlerini göremediğim gelinle damada bakarak.

"Bu fotoğraf senin *ilk* düğününden. Yani Robin'le olan düğününden."

Merdivenin başında sessizce duruyorduk. Amelia'nın sözlerini sindirmeye çalışırken o şekilde uzunca bir süre kalmışız gibi geldi.

"Anlamıyorum..."

"Bence anlıyorsun," dedi Amelia. "Bence Robin'le on yıl evli kalmana rağmen sana Henry Winter'ın kızı olduğunu hiç söylemedi. Bence o burada büyüdü ve o çocuk odası da onun odasıydı."

İkinci karıma uzun uzun bakarak bunun bir tür şaka olup olmadığını yüzünden anlamaya çalıştım. Ama tek gördüğüm Van Goghvari dalgalar olunca tırabzana tutundum.

"Daha neler? Bu doğru olamaz!"

Amelia başını salladı. "Göremediğini biliyorum ama duvardaki –dün orada olmayan– üç fotoğrafın üçünde de eski ka-

rın var. Bu fotoğrafta Robin'le evleniyorsunuz, arka planda da Henry görünüyor." Bir sonraki fotoğrafı işaret etti. "*Bu* fotoğraf Robin'in gençliğinden, sanırım ergenlik döneminden, Blackwater Gölü'nde bir balıkçı teknesinde. Bu fotoğraftaysa..." Başıyla son çerçeveyi işaret etti. "Robin'e benzeyen küçük bir kız çocuğu Henry'nin kucağında oturmuş kitap okurken o da pipo içiyor."

Aklım zamanda gidip gelirken düşüncelerimi sesli söyledim.

"Bu gerçek olamaz. Henry'nin çocuğu yoktu..."

"Arka bahçedeki mezar taşı öyle demiyor."

"Robin ailesinden bahsetmeyi hiç sevmezdi, özellikle de babasından. Görüşmediklerini söylemişti..."

"Bundan şüphem yok ama sana babasının kim olduğunu hiç söylememesinin bir sebebi olmalı."

Fotoğraflardaki yüzlere bir daha baktım ama şimdi ne aramam gerektiğini bildiğim hâlde yine de hepsi birbirinin aynıydı.

"Kendi gözlerinle göremeyeceğin için bana güvenmek zorundasın," dedi Amelia. Beni, yani en yakın arkadaşının kocasını baştan çıkardıktan sonra *ona* güvenmek benim için hiçbir zaman kolay olmamıştı. "Bu fotoğrafların hepsi eski karına ait. Çocukluk fotoğraflarındaki hâli Henry'nin çocukluğunun bire bir kopyası. Birbirlerine olağanüstü benziyorlar. Aralarında kırk yıl olan ikizler gibiler. Robin'in Henry'nin kızı olduğunu kabullenme vakti geldi artık."

Sözleri peş peşe inen bir dizi tokat, çimdik ve yumruk gibiydi. Aklım almıyordu ama ona inanmaya başlıyordum.

"Böylesine önemli bir şeyi bana neden söylemediklerini anlamıyorum," dedim acıklı sesimden nefret ederek. Dış güzelliği göremiyor olabilirdim ama Robin hayatımda tanıdığım içi en güzel insandı. Ne zaman aynı odada olsak bunu *hissederdim*. Onunla tanışan herkes de hemen fark ederdi; o kadar iyi, o kadar içten, o kadar *dürüsttü*. Bana herhangi bir konuda yalan söylediğini bile hayal edemezken böylesine önemli bir konuda yalan söylediğine nasıl inanabilirdim?

"İkisinin de bilmeni istememesinin bir sebebi olmalı. Önce

hangisiyle tanıştın? Henry Winter'ın kitaplarını uyarlama fikri nasıl ortaya çıktı?" diye sordu Amelia.

Robin'le Notting Hill'de boktan bir bodrum katta oturduğumuz o mutlu günü hatırladım. O zamanlar çok az şeyimiz olsa da şimdi sahip olduklarımdan çok daha fazlasıydı. Zor şartlar altında büyümüş ve birbirini bulana kadar bütün ömrünü yalnız geçirmiş kafadarlardık. Robin her durumda bana ve eserlerime inanmıştı. Kimse inanmazken o bana inanmış, ihtiyacım olduğunda hep yanımda olmuştu. Her zaman. Karşılığında hiçbir şey beklemeden. Amelia'nın bana baktığını hissettim, benden cevap bekliyordu.

"İşsiz olduğum bir dönemde menajerim durup dururken arayıp Henry Winter'ın beni Londra'daki evine davet ettiğini söylemişti," dedim, der demez de en mutlu anılarımdan birini kaybettim.

"Sence bu normal mi?"

Önce cevap vermedim. Normal olmadığını ikimiz de biliyorduk. "Eh, Henry'nin temsilcisi aniden ölmüştü..."

"Neden?"

"Hatırlamıyorum... aklımda sadece şoku kalmış. Çok gençti."

"Robin'le aranıza giren herkesin bir bir ölmesi ya da ortadan kaybolması ne tuhaf."

"Ne demek şimdi bu?"

"Robin'in diyorum, pek arkadaşı yoktu."

Çünkü arkadaşa ihtiyacı yoktu. Ben vardım ve doğru ya da yanlış, tek istediği bendim. Ama ben bunun kıymetini bilemmiştim. "Arkadaş edinememe gibi bir sorunu yoktu," dedim eski karımı savunduğumun farkında olarak. "Robin'i herkes severdi. Ama o onları pek sevmezdi. October O'Brien'la çalışırken bayağı yakınlaşmışlardı."

"October öldü. Mutfakta onun hakkında yazılmış bir çekmece dolusu gazete haberi var."

"Ciddi ciddi bunu düşünüyor olamazsın... October *intihar* etti. Hem Robin senin de arkadaşındı. Battersea'de gönüllü çalı-

şanken seni tam zamanlı işe aldırdı, sana iyi davrandı, sana güvendi..."

"Şu anda konumuz *ben* değilim. Uluslararası çoksatan bir yazarla bu beklenmedik tanışma, adamın kızıyla beraber yaşadığın için gerçeklemiş olabilir mi?" dedi Amelia, gizli korkularımı sesli dile getiriyordu. "Robin'le evli olduğun on yıl boyunca Henry'nin damadıymışsın. Sadece haberin yokmuş."

"Bob," diye fısıldadım.

"Ne olmuş ona?"

"O, Robin'in köpeğiydi. Onu Battersea'den sahiplenmiş, çocuğu gibi sevmişti. Eğer onun yanındaysa en azından iyi olduğunu biliyoruz."

"Sence tüm bunların arkasında o mu var?" diye sordu.

"Başka kim olacak? Burada asıl sorulması gereken soru, neden buradayız ve neden şimdi? İntikam almak isteseydi şimdiye kadar çoktan alırdı. O hâlde ne istiyor? Neden bizi kandırarak İskoçya'ya getirdi?"

"Ben ne bileyim, senin eski karın."

"Senin de eski arkadaşın. Burada hafta sonu tatili kazandığında e-postada sadece *bu* hafta sonu gelebileceğimiz yazıyor demiştin. Öyle değil mi?" diye sordum.

Omuzlarını kaldırdı. "Evet. Neden sordun? Bu hafta sonu neden önemli ki?"

"Bilmem. Bugün ayın kaçı?"

Amelia telefonuna baktı. "Cumartesi günü... 29 Şubat. Artık yıl, hiç fark etmemişim. Bu tarihin bir önemi var mı?"

"Var," dedim. "Evlilik yıldönümümüz."

Şaşırmış gibiydi. "Biz eylülde ev–"

"*Bizim* değil. Robin'le olan evliliğimin yıldönümü."

ROBIN

Robin, Adam'la Amelia'yı yatakta bastığı gün Londra'daki evi terk ettiğini hatırlıyordu. Manolya ağacını ve alyansıyla birlikte bir zamanlar Adam'ın annesinin olan safir yüzüğü parmağından çıkarıp mutfak masasına bıraktığını hatırlıyordu. Gerisi bir bulanıklıktan ibaretti. Çantasını ve en sevdiği birkaç şeyi yanına alarak arabasına atlamış ve gaza basmıştı. Ne yapacağını ya da nereye gideceğini bilmiyordu, sadece bir an evvel onlardan mümkün olduğunca uzağa gitmek istemişti. Tek pişmanlığı, Bob'u ardında bırakmasıydı. Sadece yalancılar pişmanlık duymazlar.

İşte Henry o zaman aramıştı. Ona ölüm döşeğinde olduğunu söylemiş ve ondan eve gelmesini istemişti.

Robin babasıyla yıllardır konuşmuyordu ama o akşamüzeri her şey çocukken kaçtığı eve geri dönmesi için âdeta seferber olmuştu. Doğruyu söylemek gerekirse gidecek başka yeri yoktu.

Robin, Amelia'nın Battersea Köpek Barınağı'nda gönüllü çalışmaya başladığı ilk zamanı ve o çekingen, yalnız kadına nasıl acıdığını hâlâ hatırlıyordu, tıpkı oraya gelen tüm terk edilmiş hayvanlara acıdığı gibi. Amelia'nın iş bulmasına, hayatını kur-

masına yardım etmiş, ona arkadaş olmuştu ama karşılığında kadın onun kocasını çalmıştı. Sarı saçları, şık giysileri ve kolunda eski kocasıyla şimdi ne kadar farklı görünüyordu. Yine de dost kazığı yemek ne kadar acı verici olursa olsun, Robin önce Adam'ı suçlamıştı. Her şey için.

Ama artık değil.

Artık ikisini birden suçluyordu, ki o hafta sonunu ayarlamasının, onları oraya getirtmesinin sebebi de buydu.

Robin hayatında üç kere kahrolmuştu:

Kendi çocuğuna hamile kalmaya çalışmaktan vazgeçtiğinde.

Kocası onu aldattığında.

Ve annesi ayaklı bir küvette boğulduğunda.

Bütün dünya o olayı kaza sanmıştı ama *değildi*. Robin oldu olası annesinin ölümünden babasını sorumlu tutardı. O yüzden Henry onu yatılı okula göndermiş, o yüzden Robin kendi ayakları üzerinde durabilecek yaşa gelir gelmez evi temelli terk etmişti. Babası, annesinin büyük bir sevgiyle yuvaya dönüştürdüğü İskoç şapelinden onun neredeyse tüm izlerini silmişti. İlk önce küvetleri kaldırmıştı. Annesi yemek yapmayı çok severdi, böylece Henry ne kadar mutfak dolabı ve çekmecesi varsa boşaltmış, geriye her şeyden sadece ikişer tane bırakmıştı; iki tabak, iki çatal bıçak takımı, iki fincan. *Ne* tencere kalmıştı evde *ne de* tava. Yemek kokusu Henry'ye merhum karısını hatırlattığından temizlikçi yemekleri kendi evinde pişirir, sonra da o yemekleri şapeldeki derin dondurucuya doldururdu. Robin annesinden yadigâr kalan her şeye sahip çıkmaya çalışmış, onları yatağının altında saklamıştı, buna leylek şeklindeki altın-gümüş nakış makası da dahildi: Annesi yemek yapmak kadar dikiş dikmeyi de severdi. Robin annesinin ölümünün kaza olduğuna hiçbir zaman inanmamıştı. Polisiye romanlar okuyanlar ve yazanlar cinayet işlemekten ceza almadan kurtulmanın sayısız yolu olduğunu bilirler. Robin bu durumun sık sık vuku bulduğundan şüpheleniyordu.

Annesiyle babası ona hep oynamak istemedikleri bir oyunda rol yapıyorlarmış gibi gelmişti. İlgisizlik de bir ihmalkârlık

biçimi miydi? Robin'e göre öyleydi. Ama annesi öldükten sonra işler hepten sarpa sarmıştı. Dünyası bir anda daha da küçülmüş, daha da ıssızlaşıvermişti. Henry her zamanki gibi bu sorunu da parayla çözebileceğini sanmıştı ki Robin'in yetişkinliğinde onun tek kuruşunu dahi istememesinin sebebi buydu. Onun çatısı altında bir gün daha geçireceğine tuvaleti dışarıda olan buz gibi bir kulübede yaşamayı yeğlerdi. Henry'nin parası birçok yönden kanlı paraydı.

Annesi öldüğünde Henry ona hayatında gördüğü en lüks oyuncak evi almıştı. Evin her odasında aynı iki figür vardı. Biri Henry'ye benziyordu, diğeriyse minyatür Robin'di. Dağılan ailelerinin yerine koyması için mutlu bir oyuncak aile. Tıpkı şapelin avlusundaki heykeller ya da yıllar içinde yaptığı tüm Robin şekilli kuşlar gibi bu oyuncakları da piposunu tüttürerek ya da viski içerek tahta keskileriyle kendisi yapmıştı.

Robin'in annesine aslında ne olduğunu bilen başka kimse yoktu. Kimse hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Hem de Henry olaydan birkaç yıl sonra yazdığı *Acılarını Boğmak* adlı romanında karısını küvette boğan bir adamı konu almasına rağmen. Bu durum Robin'in, Henry'nin tüm romanlarının kurgudan ziyade gerçeklere dayalı olup olmadığını sorgulamasına neden olmuş, bu düşünce onu dehşete düşürmüştü. Kitap büyük bir başarı elde etmiş, çoksatanlar listesine girmişti; öyle ki yatılı okulundaki herkes o kitabı konuşuyordu, hatta öğretmenleri bile.

Bu durum Robin'e kendi hikâyesini yazması için ilham olmuştu. Edebiyat öğretmeni yazdığı hikâyeden o kadar etkilenmişti ki dönemin sonunda hikâyenin bir kopyasını –Robin'den habersiz– Henry'ye göndermiş, ona hikâye anlatma yeteneğinin besbelli bütün ailede olduğunu söylemişti. Robin'in hikâyesi, gerçek hayatta suçlar işleyip sonra bunları romanlarında yazan, işlediği cinayetlerden ceza almadan kurtulan bir yazar hakkındaydı.

Robin o Noel'de eve geldiğinde Henry onunla hiç konuşmamıştı. Çok sevdiği kitaplarıyla beraber gizli çalışma odasına kapanmıştı. Her zamanki gibi. Robin bir akşamüzeri oyuncak

bebeklerini banyodaki lavaboda yüzerken bulmuştu. Boğulmuş gibi görünüyorlardı, tıpkı annesinin ayaklı küvette boğulduğu gibi. Noel sabahı uyandığında yatağının ayak ucunda asılı çorabın içinde hiç hediye yoktu. Gece değişime uğrayan tek şey şuydu ki Robin'in saçları kesilmişti. Yattığı yastığın üzerinde iki uzun sarı örgü, komodinin üstünde de annesinin süslü nakış makası duruyordu.

Henry Winter sadece canavarlar hakkında yazan bir yazar değildi. Kendisi de bir canavardı.

Okulda o hikâyeyi yazdığı için ceza olarak ona şu cümleyi yazdırmıştı:

Hikâye uydurmamalıyım.
Hikâye uydurmamalıyım.
Hikâye uydurmamalıyım.

Böylece Robin bir daha tek kelime bile kurmaca yazmadı.

Ta ki Henry ölene kadar.

Henry'yi şapelin arka bahçesindeki mezarlığa gömdükten sonra çocukken girmesinin yasak olduğu gizli çalışma odasına dönüp antika masanın başına oturmuştu. Merhum babasının bilgisayarını çıkarmıştı. Şifreyi hatırlaması zor olmamıştı: Kendi adıydı. Henry'nin yarım kalan romanını bulup okumaya başlamıştı. Aklında beliren fikir ilkin ona çılgınca gelmişti. Köpeklerle çalışan bir kadının uluslararası çoksatan bir yazarın yarım kalan romanını tamamlamaya çalışmasını başka hangi kelime tarif edebilirdi?

Ama yapmıştı.

Henry'nin yazdıklarının çoğunu silip –çünkü beğenmemiştiyerine kendi sözcüklerini yazmıştı. Üç ayda üç taslak yazmıştı ve kitap bitip de elinden geldiğince düzenledikten sonra babasının hikâyesinden kendi hikâyesine geçişin kusursuz olduğunu düşünmüştü. Daha sonra bütün kitabı yeniden yazmıştı; bu sefer Henry'nin daktilosunda, tıpkı onun yapacağı gibi. Asıl imtihan

kitabı Henry'nin temsilcisine göndermek olacaktı: Aradaki farkı anlayabilecek biri varsa o da oydu.

Robin, Henry'nin taslaklarını ambalaj kâğıdına sarıp iple bağladığını biliyordu –çocukken bunu yaptığına pek çok kez şahit olmuştu– böylece o da aynısını yapıp paketi postaneye götürmüştü.

Robin üç ay önce Blackwater'a yerleştiğinden beri oradan neredeyse hiç çıkmamıştı. Kendi hayatı tanınmaz hâle gelmişken şapelin devasa tahta kapısının ardındaki dünyanın hâlâ bıraktığı gibi olması ona çok tuhaf geliyordu. O zamana kadar Blackwater'dan çıkmasını gerektirecek bir durum olmamıştı ve yirmi yılı aşkın bir zaman sonra ilk defa Hollowgrove'a –Blackwater Gölü'ne en yakın kasabaya– gidecekti. Yine de yolcu koltuğuna koyduğu taslakla külüstür Land Rover'ını kasabaya doğru sürerken birilerinin onu tanımasından korkuyordu. Onu tanımamışlardı ama bakkal Patty ambalaj kâğıdına sarılı paketi tanımıştı.

"Bay Winter'ın yeni kitabı mı o?" diye sormuştu cakkıdı cakkıdı sakız çiğneyerek, sanki ellilerinin sonunda değilmiş de genç kızmış gibi. Robin yanaklarının kızardığını hissetmiş, cevap verememişti. "Sır olması gerekiyorsa sorun yok, ben sır saklarım," diye yalan söylemişti Patty. "O da kitaplarını hep böyle postalardı da ondan dedim, iple bağlanmış hâlde filan."

Robin âdeta donakalmıştı, dili bir türlü çözülmüyordu. Bunun üzerine Patty'nin gözleri kısılmıştı.

"Sen yeni temizlikçi misin? Öncekini kovduğunu duymuştum..."

Robin hiç düşünmeden, "Evet," demişti.

Patty işaretparmağıyla burnunun yan tarafına pat pat vurmuştu. "Anlaşıldı, canım. Sana kimseye bir şey söylememeni tembihledi, değil mi? Sanki yeni kitap yazıp yazmadığı buradakilerin umurundaymış gibi. Benim sevdiğim tek yazar Marian Keyes, bak işte o kadın yazmayı biliyor. Oradan bakınca delinin tekinin yazdığı cümleleri okuyacak vaktim varmış gibi mi görü-

nüyor? Bana sorarsan Henry tam bir deli; yazdığı tüm o rahatsız edici kitaplar başka türlü nasıl açıklanır? Onun gibi cimri bir moruğun yanında çalıştığın için çok üzgünüm. Sen hiç merak etme, Patty tüm sırlarını postalayacak ve saklayacak."

Patty, Robin'in sırlarının aslında ne kadar büyük olduğunu bir bilseydi.

Sonrasında en zorlu süreç başlamıştı: Beklemek.

Robin yazarlar için eserlerini dünyaya açmanın ne kadar kaygı verici olduğunu sonunda anlamıştı. Taslağı gönderdiği günü takip eden günlerde perdeleri kapalı tutmuş, acıktığında dondurucudaki yiyeceklerden yemiş, ayakta duramayacak kadar yorulduğunda –ya da sarhoş olduğunda– uyumuş ve sonunda zaman kavramını tamamen yitirmişti. Temsilcisi de dahil orayı arayan herkes Henry'nin sesini duyacağını düşünecekti, o yüzden biraz daha beklemişti.

Sonraki gün Henry'nin temsilcisinden bir mektup geldiğinde Robin mektubu açmaya ancak birkaç saat daha bekleyip bir şişe şarap daha içtikten sonra cesaret edebilmişti.

Nihayet açtığındaysa hüngür hüngür ağlamıştı.

> Kitabı sabahın erken saatlerinde bitirdim. Şimdiye kadarki en iyisi! Hemen bugün yayıncılara göndereceğim.

Mutluluktan, içinin rahatlamasından ve kederden ağlamıştı.

Birilerine söylemek istemişti ama tavşan Oscar pek konuşkan bir tip değildi. Onunla tanıştığı gün adını değiştirmişti çünkü Henry anlamamıştı ama Oscar dişi değil erkekti. Ayrıca Robin *onun* adıydı. O ad, babasının ona verdiği tek iyi şeydi. Robin yazdığı romanla gurur duyuyordu ama dile getirilsin ya da getirilmesin, gerçeği görmezden gelmesi imkânsızdı. Henry'nin şimdiye kadarki en iyi kitabı hakikatte ona ait bile olsa kapakta Henry'nin adı yazacaktı.

Robin, Henry'nin temsilcisinin gönderdiği mektubu çekmecelerden birine koymak istemişti –ona daha fazla bakmak iste-

miyordu– ama çekmecelerin hepsi ağzına kadar doluydu. Eski bir taslağa benzeyen şeyin ilk birkaç sayfasını çıkardığında en üstteki sayfada eski kocasının adını görünce şaşırdı:

TAŞ KÂĞIT MAKAS

Adam Wright

Sayfaların yanında bir de tarihi birkaç yıl öncesine ait bir mektup vardı, Adam yazmıştı:

> Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum ama hep bu senaryonun roman olup olamayacağını merak etmişimdir. Böylece onu beyaz perdeye aktarmam daha kolay olabilir belki. Fikirlerinizi öğrenebilirsem çok müteşekkir olurum. Umarım son uyarlamayı beğenmişsinizdir, temsilciniz beğendiğinizi ve mektubumu size ileteceğini söyledi. Karakterlerinizin ekrana taşınmasında size yardımcı olmak benim için bir onurdu. Kendi karakterlerim hakkında bana verebileceğimiz her tavsiyenin başımın üstünde yeri var. Bu her zaman benim hayalim oldu ve bazı hayallerin gerçekleşebileceğine inanmak isterim.

Adam'ın en değer verdiği eserini babasına emanet etmesi Robin'i çok üzmüştü. Çünkü Henry'nin büyük ihtimalle okumaya bile tenezzül etmediğini biliyordu.

Robin'in Londra'daki evinden ayrılmadan önce yanına aldığı şeylerden biri de içinde Adam'a gizli gizli yazdığı yıldönümü mektuplarının olduğu kutuydu. Adam'ı –ve Bob'u– hâlâ her gün özlüyordu. O gece o mektupları ve Adam'ın senaryosunu yeniden okumuş, okurken aklına yeni bir fikir gelmişti. Bu fikir başta gözüne çok çılgınca görünse de kendi hayat hikâyesini yeniden yazmanın bir yolu olduğunu, kendine hayatın ona biçtiği sondan daha mutlu bir son yazabileceğini fark etmişti.

ÇELİK

TEŞEKKÜRLER

Yılın kelimesi:
bimübalat *sıfat.* Kaygısız, tasasız, ilgisiz; vurdumduymaz.

28 Şubat 2019 – hâlâ evli olsaydık on birinci evlilik yıldönümümüz olacak tarih

Sevgili Adam,
Bugün bizim on birinci evlilik yıldönümümüz değil elbette çünkü evliliğimiz o kadar uzun sürmedi. Ben şimdi İskoçya'da saman çatılı bir kulübede oturuyorum, sense Londra'daki evimizde yaşıyorsun. O kadınla beraber. Ama yine de sana mektup yazmak istedim. Yıllar boyunca yazdığım diğer gizli yıldönümü mektuplarıyla birlikte bunu da kendime saklayacağım. Kulağa delice geldiğinin farkındayım –bilhassa da artık boşanmışken– ama geçenlerde gölün kenarına oturup onları yeniden okudum. Hem de hepsini. Tanrım, amma da şey ya-

şamışız ama iyi günlerimiz kötü günlerimizden daha çokmuş. Güzel anılarımız kötü anılarımızdan daha fazlaymış. Seni özlüyorum.

Öncelikle, yalanlarım için senden özür dilemek istiyorum. Söylediğim tüm yalanlar için. Ben kitaplarla ve kurmaca öykülerle büyüdüm; baban dünyaca ünlü bir yazar olunca aksi pek mümkün olmuyor. Annem de yazardı ama sana ondan da hiç bahsetmedim. Anlamanı beklemiyorum ama seninle onlar hakkında konuşamazdım.

Tanıştığımızda sana ve yazılarına inandım ama sabırsızdım, hayallerinin bir an evvel gerçekleşmesini istiyordum, böylece bizim hayallerimize odaklanabilecektik. Henry'yle yıllardır konuşmamış olmama rağmen onu arayıp romanlarından birini uyarlamana müsaade etmesini istedim. Sadece bir kitabını uyarlaman gerekiyordu. Bunu yaparak kendi senaryolarını beyaz perdeye aktarma fırsatı bulacaksın sanmıştım ama bazen kariyerine yardımcı olmaya çalışarak hayallerini yıktığımdan endişe ediyorum. Henry seni bana yakınlaşmak için kullandı. Çocukken umurunda değildim. Ama sanırım kendi faniliğiyle yüzleşince yetişkin olarak işe yarayabileceğimi fark etti; o öldükten sonra kıymetli kitaplarına göz kulak olabilirdim. Babam her bir romanına benden daha çok değer verirdi.

Şu son iki yılda kendim hakkında çok şey öğrendim. Şimdi "her şeyi" arkamda bırakmışken aslında ne kadar az şeye sahip olduğumu anladım. Hiçbir zaman açık bir gökyüzündeki yıldızlar kadar, bir dağın zirvesindeki karlar kadar ya da bir gölün yüzeyinde dans eden güneş ışıkları kadar parlayamasalar da yapay şehir ışıklarının insanı körleştirmesi ne kadar kolay. İnsanlar isteklerini ihtiyaçlarıyla karıştırıyorlar ama ben artık o ikisinin birbirinden ne kadar farklı olduğunu anladım. Bazen ihtiyacımız olduğunu sandığımız şeylerin ve insanların, aslında uzak durmamız gerekenler olabileceğini de anladım. Saçlarım şimdilerde sarıdan daha çok beyaz; Londra'dan ayrıldığımdan beri kuaföre gitmedim, çok da uzadı. Fazla dolaş-

masın, düğüm olmasın diye örüyorum. Evimizi, bizi ve Bob'u özlüyorum ama Kuzey İskoçya tam benlik bir yer. Ayrıca babamla kendime bile itiraf etmekten çekindiğim kadar çok ortak noktamızın olduğunu fark ettim.

Henry mahremiyetine o kadar düşkündü ki ben daha doğmadan eski kiliseyle kulübe de dahil bu vadideki her yeri satın almıştı. Henry'nin araziyi aldığı İskoç toprak sahibinin bir sürü kumar borcu varmış, tesadüf odur ki bir de Henry'nin romanlarının hayranıymış, o yüzden inanılmaz cüzi bir rakama satmış. Hatta Henry birkaç yıl sonra yakınlardaki pub'ı bile satın almış, sırf kapatabilmek için. Huzur, sakinlik ve dinginlik istiyormuş, yalnız kalmak istiyormuş. Yapayalnız.

Yerel halk dışarıdan birinin vadinin bu kadar büyük bir kısmına sahip olmasına sinirlenmiş. Henry'nin –yarım yüzyıldır kimse kullanmamasına rağmen– kiliseyi dönüştürmesine engel olmak için imza toplamışlar ama Henry yine de dönüştürmüş. Henry hep başına buyruk davranan, istediği her şeyi elde eden bir adamdı zaten. Yerel halkın müdahalesi devam edince Blackwater Şapeli hakkında hayalet hikâyeleri uydurmaya başlamış, böylece oradan uzak durması gerektiğini bilmeyenler de uzak duracakmış. Eskiden neden böylesine ıssız bir hayat sürmek istediğine, neden kendini dış dünyadan tamamen soyutladığına anlam veremezdim. Bu civarda ne bir mağaza ne bir kütüphane ne de bir tiyatro var; burada dağlardan, gökyüzünden ve somon dolu gölden başka hiçbir şey yok. Oysa babam balık yemezdi bile. Ama sanırım artık anlıyorum.

Neredeyse hiçbir şeyim yok ama ihtiyacım olan neredeyse her şey elimin altında. Babamın iyi şaraba olan düşkünlüğü sayesinde mahzen ağzına kadar şarap dolu ve eski temizlikçisi dondurucuya sonsuza kadar yetecek gibi görünen ev yapımı ve isimleri elle yazılmış yiyecek bırakmış. Henry'nin şahsi kütüphanesi en sevdiğim kitaplarla dolu ve buranın sürekli değişen manzarası her gün nefesimi kesiyor. Ama paylaşacak kimsen olmadığında hayattaki güzel şeylerin tadını çıkarmak

zor olabiliyor. Günün kelimesi, yılın kelimesi oyunlarımızı özlüyorum. Beslenmeme dikkat ettiğim söylenemez –şimdilerde konserve yiyeceklere pek bir düşkün oldum– ama kendimi Londra'dayken hissettiğimden çok daha iyi hissediyorum. Belki ciğerlerimi dolduran temiz havadan, belki de vadiyi keşfetme amacıyla çıktığım uzun yürüyüşlerdendir. Ya da belki de burada kendim olabildiğim içindir.

Bir ebeveynin hayallerini miras almışsan onun gölgesinden çıkmak zordur. Çocukken hep hikâyeler yazardım ama Henry'nin yeri hep dolduramayacağım kadar büyüktü. Hem daha çok küçükken bana yazamadığımı kanıksatmıştı. Bütün bir roman yazabileceğimi hiç düşünmemiştim ama hayaller ancak kurmaya cesaret edersen gerçekleşirler. Özgüvenim benden senden çok önce boşanmıştı ama hayat bana cesur olmayı ve her zaman yeniden denemeyi öğretti. Hiçbir şeyden vazgeçmezsen asla başarısız olmazsın.

Ne zaman babamın kelimeleriyle benimkileri teraziye koysam onunkiler hep kafamın içindeki düşüncelerden daha ağır, daha güçlü ve daha kalıcı geldiler. Benim düşüncelerim medcezir misali bir kabarıp bir alçalıyor, özgüvenimi yerle yeksan ediyordu. Ama kumdan kaleler asla sonsuza kadar ayakta kalamazlar. Artık onun hükmü altında değilim ve kendimi onun gölgesi altında yaşamaya mahkûm eden tek kişinin yine kendim olduğunu fark ettim. Görülmekten bu kadar korkmasaydım istediğim zaman oradan çıkabilirdim.

Bazen günbatımında gölün karşısına oturup Bob'la sen de yanımda oturuyormuşsunuz gibi davranıyorum. Akşamları Henry'nin piposunu yakmayı ve ay yükselip güneşin yerini almadan evvel somonların suda sıçrayıp durmalarını seyretmeyi seviyorum. Daha sonra kurbağaların şarkılarını dinliyor, yarasaların gökyüzünde alçalıp yükselmelerini seyrediyorum, ta ki hava tamamen kararıp soğuyana kadar, o zaman kulübeye dönmem gerekiyor. Şapelde uyumayı sevmiyorum –o evin odaları mutsuz anılarla dolu– ama Blackwater Gölü'ne âşığım.

Buradan ayrılana kadar burayı hiç evim gibi hissetmemiştim. Keşke senden saklamak zorunda kaldığım diğer tüm sırlarla beraber bunu da seninle paylaşabilsem. Bana beni sonsuza kadar seveceğine söz vermiştin ama acaba beni hâlâ düşünüyor ya da beni hiç özlüyor musun?

Amelia'yı Londra'daki eski evimizde, benim yatağımda benim kocamla yatarken, benim köpeğimi gezdirirken, benim mutfağımda yemek yaparken, Battersea'deki ofisimde almasına yardım ettiğim işi yaparken hayal etmek çok zor. Ona benim yüzüğümü verdiğine hâlâ inanamıyorum. Ya da onun bir zamanlar annene, daha sonra da bana ait olan bir şeyi takmak istemesine. Ama belli ki başkalarına ait olan şeyleri çalmak gibi bir huyu var. O da her şeyi bedelsiz elde etmek isteyen ve dünyanın kendisine borçlu olduğunu sananlardan. Öğle aralarında hep dergi okur –asla kitap okumazdı– ve o dergilerdeki tüm yarışmalara katılırdı, hatta radyolardaki ve gündüz kuşağı programlarındaki yarışmalara da katılırdı, tek derdi bedava bir şey kazanmaktı. Bedava hafta sonu tatiline asla hayır demeyeceğini oradan biliyordum. Doğrusunu istersen buraya gelmenizi sağlamak çok kolay oldu.

İntikam almak isteyen ilk eski eş olmadığımdan eminim. Bazen ~~ikinizi birden öldürdüğümü hayal ediyorum~~ bunu düşünmemeye çalışıyorum. Benim öfkem her zaman şaşırtıcı derece sakin olmuştur. Öfkemi dışa vurmak yerine okuyup yazarım. Bu, çocukken, yani babam beni fark edemeyecek kadar işiyle meşgulken geliştirdiğim bir yalnızlıkla başa çıkma yöntemi. Şimdi kulağa aptalca geliyor ama ikinizin birbirinize ne kadar benzediğini daha önce hiç fark etmemiştim. Koca bir ömrü hikâyelerin içine saklanarak geçirmişe benziyorum: Çocukken başkalarınınkini okurdum, şimdiyse kendiminkileri yazıyorum.

Seninle paylaşmak istediğim bir sır var. Bir roman yazdım ve şimdi ikincisini yazıyorum. Hayaller vitrindeki elbiseler gibidir; dışarıdan çok güzel görünürler ama bazen denediğin-

de üstüne olmazlar. Bazıları çok küçüktür, bazılarıysa fazla büyük. Neyse ki annem bana dikiş dikmeyi öğretmişti; zira hayaller de elbiseler gibi üzerine oturması için kesilip biçilebilirler.

Yeni kitabım iyi bir kitap oldu, dahası içinde sen de varsın.

Taş Kâğıt Makas tamamen tercihlerle alakalı. Ben kendi tercihlerimi yaptım; sıra sana da gelecek. Her şeyini kaybetmenin tek iyi yanı, kaybedecek hiçbir şeyinin kalmamasının verdiği özgürlüktür.

(Eski) Karın

AMELIA

İnsanlar hep ikinci eşin kaltağın teki, ilkinin de mağdur olduğunu düşünürler ama bu her zaman geçerli değildir.

Nasıl göründüğünü biliyordum. Ama on yıl, evli kalmak için çok uzun bir süreydi ve onlarınki miadını çoktan doldurmuştu. Eskiden fazla iyi olmanın mümkün olduğunu düşünmezdim – sonuçta iyilik iyi bir şeydi– ama Robin'deki iyilik insanları tepesine binmeye davet eden cinstendi: iş arkadaşlarını, kocasını, beni. Ona göre o, Battersea Köpek Barınağı'nda gönüllü çalışmaya başladığımda bana acıdığından benimle arkadaş olmuştu. Oysa doğrusu şuydu ki onun arkadaşa benden daha fazla ihtiyacı vardı; hayatımda ondan daha yalnız bir kadın görmemiştim.

Tam zamanlı iş bulmama yardımcı olmasına elbette minnettar olmuş, kocasıyla yattığıma elbette pişman olmuştum. Ama bu, iğrenç bir yasak aşk hikâyesi değildi. Onların ilişkisi ben ortaya çıkmadan çok önce bitmişti ve Adam'la ben şu anda evliydik; hepimiz bir yerlerde acı çekmiyorduk yani. Hem Robin evliliğinde *mutsuzdu*; sürekli kocasından, Hollywood'un ünlü senaristinden yakınıp duruyordu, bazılarımız hayatın siktir ettikleriyle çıkma-

ya mahkûm bırakılmışken hem de. Kocam, onunla tanıştığım ilk andan itibaren benim için karşı koyamadığım bir saplantı hâline gelmişti. Uzunca bir süre kenarda bekleyip izlemiş, doğru olanı yapmaya çalışmıştım. Onun için saçlarımı, giysilerimi ve hatta konuşma şeklimi değiştirmiştim. Olmama ihtiyaç duyduğu kişi olmaya çalışmıştım. Kendim için değil, onu düzeltebileceğimi düşündüğüm için, hem onu Robin'le olduğundan daha mutlu edebileceğimi biliyordum. Robin ne kadar şanslı olduğunun farkında değildi ve üç kişinin mutsuzluğundansa iki kişinin mutlu olması daha iyiydi.

Robin doğru düzgün mücadele bile etmedi. Aksine, on yıldır evli olmalarına rağmen boşanma süreci fazlasıyla dostaneydi.

Robin gitti. Adam kaldı. Ben evine taşındım.

Herkes için en iyisi buydu ve mutluyduk, Adam ve ben yani. Hâlâ mutluyuz. Belki eskiden olduğumuz kadar mutlu olmayabiliriz ama bunu düzeltebilirim. Bu hafta sonunun bize iyi gelmesi gerekiyordu ama artık ne kadar büyük bir hata ettiğimin farkındaydım. Yine de önemi yoktu. Adam'ın deli eski karısıyla başa çıkmak bizi birbirimize yeniden yakınlaştıracaktı. O kadın *sahiden* deliydi. Daha önce bundan şüphem varsa bile artık kalmamıştı.

Adam'la beraber merdivenin en üst basamağında durmuş, *ikisinin* duvarda asılı düğün fotoğrafına bakarken kendime bunları söylüyordum. İkisi de kameraya gülümsüyordu. Her zamanki gibi kocamın ne gördüğünü merak ettim. Özlediği birinin yüzünü mü görüyordu? Yoksa o yüz tanıyamadığı bir bulanıklıktan mı ibaretti? Onu güzel buluyor muydu? Fotoğrafa bakıp birlikte güzel göründüklerini düşünüyor muydu? Keşke hâlâ birlikte olsaydık, diyor muydu?

Başlarda onlar da mutlu olmalıydılar. Tıpkı bizim gibi.

Aşkı nefrete dönüştürmek, suyu şaraba dönüştürmekten daha kolaydır.

Eskiden beraber oturdukları eve ilk taşındığımda, Adam'la pek ortak noktamızın olmaması o kadar da önemli görünmemiş-

ti. Kitapları ve filmleri onun kadar sevmememi sorun etmiyordu ve ilk aylarda muhteşem bir seks hayatımız vardı. Kendime ve bedenime Robin'den çok daha iyi bakıyordum; spora gidiyor, artık güzel görünecek birini bulduğumdan üstüme başıma daha fazla özen gösteriyordum. Onların evliliğinin hayaletini evden kovmaya çalışırcasına eski karısının büyük bir sevgiyle yenilediği evin tüm odalarında seks yapmıştık ve bu tamamen benim fikrimdi. Dahası, çoğu çiftin aksine Adam ve benim konuşacak konumuz hiç bitmiyordu. Onun dünyası beni büyülüyordu; LA'e gitmek, okumalarda tanıştığı ünlüler, bunların hepsi bana çok... heyecan verici geliyordu. Adam kendinden ve işinden bahsetmeyi benim onu dinlemeyi sevdiğim kadar severdi, yani biz tam birbirimize göreydik. Onlar boşanır boşanmaz evlenmiştik. Son derece sade ve küçük bir törendi. O gün nikah dairesinde sadece ikimizin olmasını sorun etmiyordum, başkasına ihtiyacımız olduğunu düşünmemiştim. Hâlâ da düşünmüyordum.

Tüm bu olanların arkasında sahiden Robin varsa ve bunları bizden intikam almak için yapıyorsa o zaman korkacak bir şey yoktu. Zira ben ondan daha zekiydim. Üstelik hem fiziksel hem de zihinsel olarak ondan daha güçlüydüm. Böyle yaparak kocasını geri kazanmaya çalışıyorsa boşuna uğraşıyordu. Kimse deli bir kadınla birlikte olmak istemezdi, ki bana kalırsa onun delirdiği gün gibi ortadaydı.

"Hadi buradan gidelim," dedim.

"Lastikleri kesti ya."

"O zaman bir sonraki kasabaya kadar yürüyelim, yolda bir arabaya denk gelirsek otostop çekeriz."

"Tamam," dedi Adam ama pek de ikna olmuşa benzemiyordu. Sanki şoka girmiş gibiydi.

"Gel hadi, eşyalarımızı toplamama yardım et."

Koridora çıktığımda, kaldığımız odanın kapısını açacağım diye yanlışlıkla başka kapıyı açtım –dün gece geldiğimizde *hepsi* kilitliydi; çan kulesi, çocuk odası, *hepsi*– ve karşıma ebeveyn odası çıktı, yani Henry'nin odası. Doğal olarak odanın ortasında ge-

niş bir yatak vardı ama doğal olmayan ve başka hiçbir yatak odasında görmediğim şey, yerden tavana tüm duvarları kaplayan cam vitrinlerdi. Evin diğer odalarının aksine bu vitrinlerin rafları kitaplarla dolu değildi. Onun yerine el oyması ahşap kuşlarla doluydu. Yakından baktığımda hepsinin kızılgerdan olduğunu gördüm. Hepsi birbirinin aynı ama farklı yüzlerce kızılgerdan.

"Burası gittikçe tuhaflaşıyor. Gidelim buradan," diye tekrarladım.

Adam peşimden koridora, oradan da dün gece kaldığımız odaya geldi. Ama keşke gelmeseymiş. Robin'in varlığı burada da açıkça görülüyordu. Yatağın beyaz çarşafının üzerinde oraya özenle yerleştirilmiş bir kırmızı ipek kimono vardı.

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordum ama cevabını ikimizin de bildiği aptalca bir soruydu. Adam annesinin başına gelenlerden dolayı sık sık kırmızı kimonolu kadın kâbusları görürdü. Annesi bir gece geç vakitte Adam'ın köpeğini gezdirirken ona çarpıp kaçan bir sürücü tarafından öldürüldüğünde üzerinde kırmızı kimono varmış.

Adam, "Robin böyle bir şeyi neden yapsın?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum, umurumda da değil. Buradan gitmemiz lazım, *hemen*."

"Nasıl gideceğiz?" diye sordu yeniden.

"Söyledim ya, gerekirse yürürüz..."

Başka yere baktığını görünce bakışlarını takip ettim. Makyaj masasının aynasına kırmızı rujla üç kelime yazılmıştı:

TAŞ KÂĞIT MAKAS

İPEK

Yılın Kelimesi:
redamancy *isim.* Seni seven kişinin hislerine karşılık verme; karşılıklı birbirini sevme durumu.

29 Şubat 2020 – hâlâ evli olsaydık on ikinci evlilik yıldönümümüz olacak tarih

Sevgili Adam,
Evlendiğimizden beri her evlilik yıldönümümüzde sana mektup yazıyorum ama okumana izin vereceğim ilk mektup bu olacak, içeriğini kimseyle paylaşmadan önce yalnız okumanı şiddetle tavsiye ederim. Sonunda her şeyi açık yüreklilikle anlatacak olmak beni nasıl rahatlatıyor bilemezsin. Öğrenmeni istediğim ilk şey şu ki seni sevmekten hiç vazgeçmedim; senden hoşlanmadığımda bile, senden ölmeni isteyecek kadar nefret ettiğimde bile. İtiraf ediyorum, bir süre ölmeni istedim. Çünkü canımı çok yaktın.

Artık yıl olarak geçen 2008'de evlenmiştik, bugün tam on iki yıl oldu. Henry Winter'ın babam olduğunu artık öğrenmişsindir. Sana söylemememin pek çok geçerli sebebi var. Babam hep evliliğimizin içindeydi, bizi hep arka planda izlemişti, düğün günümüzde bile. Ama sen onun yüzünü tanımadın, tıpkı benimkini tanımadığın gibi. Yalan söylememin tek sebebi seni korumaktı. Benim babam sadece karanlık ve rahatsız edici romanlar yazmıyordu, gerçekte de karanlık ve tehlikeli bir adamdı.

Babamla sorunlu bir ilişkimiz vardı, bilhassa annemin ölümünden ve beni yatılı okula göndermesinden sonra iyice kopmuştuk. Onun romanlarının büyük bir hayranı olduğunu biliyordum ama onun birlikte kurduğumuz şeyi kirletmesini istemiyordum: Beni, benim için sevmeni istiyordum. Babamın benim, senin ya da bizim üzerimizde bir etkisi olmasını hiç istememiştim. Ama yıllar önce ondan romanlarından birinin senaryosunu yazmana izin vermesini istedim. Ondan bir kerecik bile olsa yardımını istemek, o canavara hiç istemediğim şekilde borçlu olduğumu hissetmeme neden oldu. Anlamanı beklemiyorum ama hiç değilse seni ne kadar sevdiğimi gör. İnsanın kafasına sonradan dank etmesi ne kötü şey. Şimdi geriye dönüp baktığımda, eğer gerçekte kim olduğumu bilseydin belki şu anda hâlâ evli ve on ikinci yılımızı kutluyor olurduk. Ama sana asla söyleyemeyeceğim bir sürü şey var.

Henry Winter elâleme karşı muhteşem bir roman yazarıydı ama gerçek hayatta tamamlanmamış cümleler silsilesinden ibaretti. Anneme, kadıncağız sonunda daha fazla dayanamayıncaya kadar zorbalık etmişti. Annem ölünce de bana. Çocukken hep bana orada yokmuşum gibi davranırdı. Sanki görünmezmişim gibi. Kafasının içindeki karakterler başkalarını duyamayacağı kadar gürültülüydü hep. Çocukken onun bana inanmaması, hayatım boyunca benim de kendime inanmamama yol açtı. Bana karşı ilgisizliği kimse için değerli olmadığımı düşünmeme neden oldu. Sevgisizliği, sevgi nedir bilmediğime

inanmamı sağladı, ta ki seninle tanışana kadar. Bazen elinden gelseydi beni bir kafese hapsederdi diye düşünüyorum, tıpkı tavşanı gibi. Tıpkı annem gibi. Blackwater Şapeli annemin kafesiydi ve benim de kafesim olmasını istemiyordum.

Henry'nin kitapları onun çocuklarıydı, bense istenmeyen bir dikkat dağıtıcıdan fazlası değildim. Bana bazen "kötü tesadüf" derdi –özellikle de çok şarap içtiğinde– ve hatta bir keresinde doğum günü kartıma yazmıştı.

Kötü tesadüfe,
Onuncu yaş günün kutlu olsun!
Henry

Kart doğum günümden iki hafta sonra gelmişti ve ben daha dokuzuma yeni girmiştim. Henry kendini baba olarak görmezdi, ben de öyle.

Çocukken yaptığım hiçbir şey yeterli değildi. Çocuklar ebeveynlerinin yankılarıdır ve ebeveynler bazen duyduklarından hoşlanmazlar. Kendime ait bir hayatım olsun istiyorsam babamı o hayattan çıkarmam gerektiğini fark etmiştim. Ama Henry sadece alışılmadık biçimde mahremiyetine düşkün ve biraz da tuhaf değildi, aynı zamanda son derece sahiplenici-ydi. Bana karşı. Hayatım boyunca izlendiğimi hissetmiştim çünkü öyleydi. On sekiz yaşımda evden ayrılıp soyadımı annemin bekârlık soyadıyla değiştirdim, Henry beni arayıp ölüm döşeğinde olduğunu söyleyene kadar da geri dönmedim.

O zamandan beri yaptığım her şey senin içindi. Ve de bizim için.

Henry'nin adını kullanarak bir roman yazdım, hatta şimdi iki tane oldu. Bizden başka kimse onun öldüğünü bilmiyor, bilmelerine de gerek yok. Yeni kitabın özeti şöyle:

Taş Kâğıt Makas on yıldır evli olan bir çiftin hikâyesidir. Çiftimiz her evlilik yıldönümlerinde birbirlerine geleneksel hediyeler –kâğıt, bakır, teneke– verirler ve her yıl kadın ko-

casına ona asla okutmayacağı mektuplar yazar. Bu mektuplar evliliklerinin tüm yanlarıyla gizli birer kaydıdır. Derken onuncu yıllarında ilişkileri çıkmaza girer. Bazen bir çiftin ilişkisinin yeniden rayına oturması için bir hafta sonu tatili yeterli olsa bile hiçbir şey göründüğü gibi değildir.

Tanıdık geldi mi?

Senin senaryonla benim sana evlendiğimizden beri yazdığım mektupları birleştirdim. Elbette birkaç ismi değiştirip kurguyla gerçeği harmanladım ama bence sonucu beğeneceksin. Ben beğendim. Henry taslağı temsilcisine gönderdiğinde, taslakla beraber hemen senaryo üzerinde çalışmaya başlamanı istediğini belirten bir mektup da gönderecek. Böylece nihayet kendi hikâyeni ekrana taşıyabileceksin, tıpkı her zaman hayalini kurduğumuz gibi.

Ama Amelia'dan ayrılırsan.

Planım o kadar da delice değil. En azından senin için iyi olabilir, bizim için de. Bizi her gün özlüyorum, sen de özlüyor musun? Eskiden oturduğumuz o kutudan hâllice bodrum katını hatırlıyor musun? O zamanlar birbirimizle ya da birbirimizden ayrı yaşayıp yaşayamayacağımızı daha yeni yeni öğreniyorduk. Bazı çiftler aradaki ayrımı bilmiyorlar. Biliyor musun, en çok o hâlini özlüyorum. Yeniden bulmak istediğim de yine o hâlimiz. O zamanlar hiçbir şeyimiz yok sanırdık, meğer her şeyimiz varmış da biz anlayamayacak kadar toy ve aptalmışız.

Bazen çocukken kurduğumuz hayaller büyüdüğümüzde bize olmazlar; küçük gelirlerse mutlu oluruz, büyük gelirlerse üzülürüz. Bazen onları yeniden bulur ve aslında başından beri üzerimize tam oturduklarını fark eder, bir kenara kaldırdığımıza pişman oluruz. Bana sorarsan bu, yeniden başlamamız ve her zaman hayalini kurduğumuz hayatı yaşamamız için bir fırsat.

Babam olması dışında Henry hakkında bilmediğin başka şeyler de var. Bir özel dedektif tutup yıllarca beni, seni, bizi izletmiş.

Beni aldattığını benden önce öğrenen bir özel dedektif.

Benim sonradan öğrendiğim, seninse hâlâ bilmediğin şeyler bilen bir özel dedektif.

Adı Samuel Smith. Dünyanın geri kalanı gibi o da babamın hâlâ hayatta olduğunu sanıyor ama bu önemli karavana dışında işinde gayet başarılı. Titiz. Yıllarca babama bizim hakkımızda haftalık rapor vermiş, onları okumak hem şaşırtıcı hem de üzücüydü. Sadece bizi takip etmemiş, yakınlık kurduğumuz herkesi takip etmiş. Buna October O'Brien da dahil. Amelia da. Hatta babama evimizin fotoğraflarını bile göndermiş, ben evden ayrılmadan önce de sonra da (evi getirdiğin hâli hiç beğenmedim). Özel Dedektif Samuel Smith bizim hakkımızda, bizim birbirimiz hakkında bildiklerimizden daha fazlasını biliyor. Bu bilgiyi seninle paylaşıp paylaşmamayı uzun uzun düşündüm. Sana acı vermek beni mutlu etmiyor ama başında da dediğim gibi, seni seviyorum. Hep sevdim, hep de seveceğim. Eskiden birbirimize söylediğimiz gibi, her zaman her zaman. O yüzden sana gerçekleri anlatmam gerekiyor. Tüm gerçekleri.

Amelia'nın Battersea'de çalışmaya başlaması, benimle arkadaş olması ve sürekli senin hakkında sorular sorup durması tesadüf değildi. Sen başından beri onun planının bir parçasıydın. Yollarınız neredeyse otuz yıl önce kesişmişti ama sen onun yüzünü tanıyamadın. Beni aldattığında, Samuel Smith ummadığı bir durumla karşılaştı. Bu kimsenin sormadığı ya da cevaplamadığı bir sorudur ama karını ne kadar iyi tanıyorsun?

Amelia Jones –seninle evlenmeden önceki soyadı buydu– seninle tanıştığı andan beri sana yalan söylüyor. Bana da yalan söyledi. Amelia bir sabıkalı ve gençlik yıllarından beri birçok kez hapse girip çıkmış. Reşit olana kadar hep koruyucu ailelerin yanında büyümüş ve neredeyse her zaman başını belaya sokarmış. Bir dönem seninle aynı sosyal konut blokunda oturuyormuş. Hatta ikiniz de on üç yaşındayken birkaç aylığına seninle aynı okula gitmiş. Mağaza hırsızlığından araba hırsızlığına da o yaşta terfi etmiş. Amelia, trafik kazası sonu-

cu taksirle ölüme sebebiyet verme şüphesiyle tutuklanmadan önce tam yedi araç çalmış. Polisler onu birine çarpıp kaçma suçundan gözaltına almışlar ama o zamanlar reşit değilmiş ve koruyucu annesi –daha sonra öyle olmadığını itiraf etse de– Amelia'nın olay esnasında evde olduğunu söylemiş, dolayısıyla hakkındaki suçlama düşmüş.

Amelia'yı sürerken yakaladıkları araba anneni ezen arabaymış.

Olayın tek tanığı –yani sen– şüpheli teşhisi sırasında onu seçememiştin çünkü arabayı süren kişinin yüzünü tanıyamamıştın. Ama o seni tanımış.

Amelia Jones çok uzaklarda yeni bir koruyucu ailenin yanına taşınmış. Hayatında yeni bir sayfa açarak her şeye baştan başlamış. Belki de yaptığı şeyden sahiden pişman olmuştu? Belki de ceza almadan kurtulduğu için vicdan azabı çekiyordu? Belki de o yüzden yıllarca seni takip etmiş ve benim üzerimden sana yaklaşabileceği bir plan kurmuştu? Ne kadar sapkınca da olsa belki de bu şekilde yaptıklarını telafi etmeye çalışıyordu? Ona sor.

Babam konusunda sana yalan söylediğimi biliyorum ama hiç değilse benim yalanlarım seni ve bizi korumak içindi. Amelia hakkında bildiğini sandığın hiçbir şey gerçek değil. Çocukken annenin ölümüne sebep olan kişi karın, bir karar vermeden önce bunu bilmende fayda var. Bana inanmıyorsan Amelia'ya gerçeği bildiğini söyle ama dikkatli ol, o senin düşündüğün gibi biri değil.

Bu anlattıklarıma inanmak şöyle dursun algılamanın bile zor olduğunu biliyorum ama içten içe hep Amelia'da bir tuhaflık olduğunu hissetmemiş miydin? Onunla ilk tanıştığında, kötü bir randevu geçirdiğini iddia ederek evimize çıkageldiğinde ona oyuncu demiştin. Meğer yanılmıyormuşsun. Yatağın yanında kâbuslarının tüm ayrıntılarını yazdığı not defterini buldum. Bunu neden yaptığını hiç merak ettin mi? Eminim sana anneni öldüren kişinin yüzünü hatırlamana yardımcı

olmak için yaptığını söylemiştir ama ya tam tersiyse, hatırlamadığından emin olmak için yapıyorsa? Geceleri ilaç içmeden uyuyamamasına şaşmamalı, öylesi bir vicdan azabıyla kim olsa uyuyamaz.

Şimdi tüm bunları öğrenmişken –özel dedektifin gönderdiği e-posta ve belgelerle hepsini kanıtlayabilirim– onu hâlâ seviyor musun? Bundan sonra ona yürekten güvenebilir misin? Şimdi ne olacağına sen karar vereceksin. Basit bir seçim olacak, tıpkı taş kâğıt makas oynadığımız zamanlardaki gibi.

Birinci seçenek – TAŞ: Anneni öldüren kadınla beraber buradan gitmeye çalışırsın.

İkinci seçenek – KÂĞIT: Oradan yalnız başına çıkıp Bob'la benim yanıma, kulübeye gelirsin. İkimiz de seni bekliyoruz, şu hayatta yeniden bir arada olmamızdan daha çok istediğim bir şey yok. Ben Londra'ya geri taşınırım, Henry'nin adını kullanarak –kimsenin onun öldüğünü bilmesine gerek yok– *Taş Kâğıt Makas*'ı yayımlarız, sonra nihayet kendi senaryonu yazma fırsatını bulursun. Bir daha başkalarının eserlerini uyarlamak zorunda kalmaz, hayatının sonuna kadar yalnızca kendi hikâyelerini yazarsın.

Üçüncü seçenek – MAKAS: Üçüncü seçeneği bilmek istemezsin.

Seçim senin. Senden zor bir karar vermeni istiyormuşum gibi göründüğünü biliyorum. Ama aslında oynamasını hatırlıyorsan taş kâğıt makas kadar kolay.

Robin'in

xx

AMELIA

Robin gittikten sonra yeniden dekore ettiğim yatak odamıza neredeyse tıpatıp benzeyen odadaydık. Ama şimdi her şey öncekinden de tuhaftı. Bu hafta sonunu hiç böyle hayal etmemiştim. Tatilimiz iyi geçmezse bu evliliği bitirmeye karar vermiş, hem bir avukatla *hem de* bir mali müşavirle görüşmüştüm; bana boşanma anlaşmasında hak ettiğimi almamı sağlayacak bir hayat sigortası poliçesi yaptırmamı önermişti. Evliliğimize son bir şans vermek istemiştim ama keşke basıp gitseymişim. Çoktan taşınacak bir yer bulmuştum –Thames Nehri'ne bakan güzel bir daireydi– ama durumun o raddeye gelmemesini umuyordum. Bu hafta sonunun aramızı düzeltmesini *umuyordum*. Emlakçı daireyi önümüzdeki haftaya kadar benim için bekleteceğini, istersem hemen taşınabileceğimi söylemişti, yani başından beri yalnızca onların yuvası olan o eve sadece birimizin döneceğini biliyordum.

Son zamanlarda sefil hayatım zihnimde tekrar tekrar dönüp duruyor, bir türlü kapama tuşunu bulamıyordum. İlaçlara rağmen geceleri gözüme uyku girmediğinde sabahlara kadar oturup, hiç yaşamamış olmayı dilediğim anıları silmenin yollarını

anıyordum. Bahane üretmek için söylemiyorum ama zor bir çocukluk geçirmiştim. Bunun bana özgü bir durum olmadığını biliyordum ama o yalnız yıllar bugünkü beni şekillendirdi. Küçük kemanların sesini en çok onları çalanlar duyar. İstenmeyen eşya misali bir koruyucu aileden diğerine gönderilip durmak bana asla fazla rahatlamamayı ve asla kimseye güvenmemeyi öğretmişti. Kendime bile. Her yeni ev yeni aile, yeni okul ve yeni arkadaşlar demekti, o yüzden her seferinde kendimin yeni bir versiyonu olmaya çalışmıştım. Ama hiçbiri üzerime tam oturmamıştı.

Annemle babamın ölümünü hiçbir zaman atlatamadım çünkü benim yüzümden ölmüşlerdi. Annem bana hamile olmasaydı kamyon çarptığında arabada olmazdı, babam da onu hastaneye götürüyor olmazdı. Adam benimle tanışmamış olsaydı onun da hayatı çok farklı olurdu. Onunla birçok ortak noktamız olmasına karşın şimdi aramızda eskisinden bile daha fazla mesafe varmış gibi hissediyordum. Adam'ı yıllarca takip etmiştim. Başarıları – ve internet– onu takip etmemi bir hayli kolaylaştırmıştı. Ona iyi bir eş olmaya çalışmıştım ama o hâlâ beni işe yaramaz, *onuysa* hayattaki en büyük şansı olarak görüyordu. Onu mutlu etmeye çalışmıştım. Yıllardır geçmişte olanları telafi etmeye çalışıyordum. Başkalarını memnun edeceğim diye o kadar fazla kılığa girmiş, o kadar fazla kimliğe bürünmüştüm ki artık kim olduğumu bilmiyordum. Bundan böyle geleceğe odaklanacaktım. Kendi geleceğime. Kefaret, gerçekte kimsenin bulamadığı gökkuşağının dibindeki altın küpü gibidir.

"Robin neden aynaya kırmızı rujla TAŞ KÂĞIT MAKAS yazdı ki?" diye sordum, Adam'ın eski karısının benim bilmediğim ruhsal sorunları olup olmadığını merak ederek. Adam odada volta atmaya başladı, o da biraz delirmiş gibi görünüyordu. "Neden bizi kandırıp İskoçya'ya getirdi? Neden babasının kimliğini on yıl boyunca sır olarak sakladı ve öldüğünde kimseye söylemedi? Ve neden köpeğimizi çal–"

Adam lafımı kesti. "Teknik olarak Bob onun köpeğiydi..."

"Aynen. Onun*du* ama o her şeyi bırakıp gitti. Tek kelime etmeden ortadan kayboldu. Manolya ağacı olayından sonra ondan bir daha haber almadın bile, avukatı aracılığıyla sadece..."

"Eh, evlilik yıldönümümüzde eve erken gelip kocamı yatakta en iyi arkadaşımla bassam ben de bir daha onlarla görüşmek istemezdim."

"Sizin evliliğiniz ben gelmeden çok önce bitmişti."

"Onu incitmeyi hiç istememiştim..."

"Görünüşe bakılırsa o tren çoktan kaçmış. Sen burada kalıp biricik ilk karınla anılarını yâd etmek isteyebilirsin ama Robin eskiden nasıl biri olursa olsun, şimdilerde tam bir psikopat olduğu gayet açık. Dün gece camdan içeriye baktığını gördüğüm kişi oydu demek ki. Buraya geldiğimizden beri başımıza gelen *tüm* tuhaf şeylerin arkasında o olmalı, belli ki bizi korkutmaya çalışıyor. Muhtemelen jeneratörü de o kapatmıştır, soğuktan donarak ölmemizi..."

"Jeneratörü ben kapattım," dedi Adam.

İlk önce ne dediğini anlamadım, sanki farklı bir dilde konuşmuştu.

"Ne?"

Omuzlarını kaldırdı. "Bir an evvel Londra'ya geri dönmek istiyordum. Elektrikler tamamen giderse eve dönmeye ikna olursun diye düşündüm."

Bu bilgi beni bir hayli afallatsa da kendime düşmanın Adam değil Robin olduğunu hatırlattım. Onun kazanmasına izin vermeyecektim. Londra'ya döndüğümüzde ne olursa olsun, şu anda Adam'la aynı takımda olmamız her zamankinden daha önemliydi. Şu anda Robin'e karşı bizdik.

"Yolun başındaki saman çatılı kulübede gördüğün kişinin muhtemelen Robin olduğunun farkındasın, değil mi? Eminim hâlâ oradadır, hadi oraya gidelim, onunla konuşup bu sorunu kökten halletmenin vakti geldi artık. Sen eski karından korkuyor olabilirsin ama ben korkmuyorum."

"*Korkuyorum*," dediğinde kocamdan ilk defa o kadar tiksin-

dim. İçimden bir ses, bırak ne hâlleri varsa görsünler, diyordu, birbirlerini hak ediyorlar.

"Robin'den bahsediyoruz, unuttun mu? Karıncayı bile incitmeyen biricik ilk karından?"

"Ama son birkaç yıldır burada yalnız başına yaşıyorsa... İnsanlar değişir."

"İnsanlar. Asla. Değişmezler."

Aşağıdan üç kere *tak* sesi gelince ikimiz de olduğumuz yerde donakaldık, ses o kadar yüksekti ki bütün şapeli –ve de bizi– titretmişti.

"*O* neydi?" diye fısıldadım.

Adam cevap veremeden yine aynısı oldu; o kadar yüksek bir sesti ki sanki devin teki kilisenin gotik kapısını kırmaya çalışıyordu. Adam'ın yüzündeki korkuyu görünce kendi korkum öfkeye dönüştü. Ben *ondan* korkmuyordum.

Yatak odasından fırladığım gibi aşağıya koşup kütüphane salonundan geçtim, geçerken de aceleden birkaç kitap devirdim. Damarlarıma adrenalin dolmuştu ve son yirmi dört saatte yaşadığımız tüm garipliklere rağmen, kiminle karşı karşıya olduğumu hatırlayınca, şimdi hepsinin mantıklı bir açıklaması olduğundan emindim. Burada ne hayaletler vardı ne de cadılar, sadece deli bir eski eş vardı. Onu bize yaşattıklarına pişman edecektim.

Vestiyer odasına girdiğimde kilise sandığının hâlâ kapının önünde olduğunu gördüm. Kenara çekmeye çalıştım ama yerinden bile kıpırdamadı. O sırada Adam arkamda belirdi, evlendiğim adamdan ziyade terk etmeyi planladığım adama benziyordu şimdi.

"Yardım et," dedim.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Daha iyisini biliyorsan söyle."

Ağır mobilyayı kaldırırken kocamın bazen ne kadar çocuksu davranabildiğini hatırladım. Hayat üstüne fazla geldiği anda çocukluk hâline dönmesini eskiden çok sevimli bulurdum. Onu

korumak istememe neden olurdu bu. En büyük acısının üzerinde benim parmak izlerim vardı ve hepsini silip yeniden başlamak istemiştim. Ama artık sadece büyüyüp erkek olmasını istiyordum.

Dışarıdaki kişinin şapelin kapısını yine üç kere çalmasıyla kapı zangırdadı. Ses içeride yankılanırken ikimiz de bir adım geri çekildik. O sırada duvarda asılı küçük aynalar gözüme çarptı ve o aynaların her birinde kocamın yüzünü gördüm. Sanki... gülümsüyor gibiydi. Başımı yanımda duran gerçek yüzüne çevirdiğimde gülümsemek şöyle dursun, dehşet dolu gözlerle bakıyordu.

Aklımı kaybediyordum.

Çekine çekine kapının kolunu çevirmeye çalışıp da kilitli olduğunu fark edince az da olsa rahatladım.

"Anahtar nerede?" diye sordum elimi uzatarak. Nasıl titrediğini onun da fark ettiğinden emindim.

Adam antikaya benzeyen demir anahtarı cebinden çıkarıp bana verdi, kapıyı kendisi açamayacak kadar korkuyordu. Anahtarı kapının deliğine sokmaya çalıştım ama girmedi. Öbür taraftan bir şey önünü tıkıyordu. Tekrar denediğimde yine girmeyince sinirden elimi tahta kapıya vurdum. Şapeldeki vitray camların hiçbiri açılmıyordu, yani içeriye gidip çıkmanın tek yolu bu kapıydı.

Derken kapının altından bir gölge geçtiğini gördüm.

"Orada, dışarıda. Deli karı bizi içeriye kilitledi."

Robin'den ses gelmeyince kapıyı yumrukladım, sonra iyice sinirlenerek ona hak ettiği tüm küfürleri saydım.

Robin tek kelime etmediyse de orada olduğunu biliyordum. Gölgesi oynamıyordu.

Sonra kapının altından üzerinde Adam'ın adının yazılı olduğu bir zarf geldi.

ADAM

Zarfı yerden aldığımda Amelia elimden kapmaya çalıştı.

"Bana geldi," dedim havaya kaldırarak. Sonra mutfağa gidip tahta masanın yanındaki eski kilise sıralarından birine oturdum ve zarfı açtım. İçinden Robin tarafından yazılmış birkaç sayfalık bir mektup çıktı. Yüzleri tanıyamayabilirdim ama onun yazısını nerede görsem tanırdım. Amelia karşıma oturdu. Mektubu okurken hissettiklerimi yüzüme yansıtmamaya çalıştım ama kelimeler işimi çok zorlaştırıyordu.

Karını ne kadar iyi tanıyorsun?

Amelia göremesin diye mektubu havaya kaldırdım.

Amelia'nın Battersea'de çalışmaya başlaması tesadüf değildi...

İkinci sayfaya geçtiğimde ellerim titremeye başlamıştı.

Yollarınız neredeyse otuz yıl önce kesişmişti ama sen onun yüzünü tanıyamadın.

"Ne yazıyor?" diye sordu Amelia, masanın öbür ucundan elime uzanarak.

Elimi çektim. Cevap vermedim.

Polisler onu birine çarpıp kaçma suçundan gözaltına almışlar...

Başım dönmeye başladı.

Onu sürerken yakaladıkları araba anneni ezen arabaymış.

Evli olduğunuz kadın hakkında böyle bir şey okuduğunuzda tepki vermemeniz imkânsızdır. Nitekim Amelia da bir şeyler olduğunu anlamış gibiydi.

"Ne oldu? Ne yazmış?" diye sordu bana doğru eğilerek.

"Bazı kısımlarını okuması çok zor," dedim. Yalan değildi.

Mektubu okumayı bitirdikten sonra katlayıp cebime koydum. Sonra kalkıp vitray camlardan birine gittim. Şu anda Amelia'nın yüzüne bakamazdım. Göreceğim şeyden korkuyordum.

Bu ilişkinin başından beri yanlış olduğunu biliyordum ama bazen küçük hatalar daha büyüklerine yol açarlar. Robin yalnızca karım değildi, aynı zamanda hem hayatımın aşkı hem de en yakın dostumdu. Onu aldattığımda sadece onun kalbini kırmadım, kendi kalbimi de kırdım. O olaydan sonra sürekli yanlış kararlar verip durdum, domino taşları misali her biri bir diğerini kovaladı. İnsanlar âşık olmayı aşka düşmek diye tabir ederken haklılarmış, âşık olmak sahiden de düşmek gibiydi ve bazen düştüğünüzde çok fena yaralanabilirdiniz. Amelia'ya duyduğum şey hiçbir zaman aşk değildi. Aşk giysileri kuşanmış bir şehvet hâlinden ibaretti. Ta ki ben durumu olduğundan daha da berbat edip hiçbir ortak noktamız olmadığı hâlde o kadınla evlenene kadar.

Acaba orta yaş krizi mi yaşıyordum? İşimden dolayı çok keyifsiz olduğumu hatırlıyorum. Kariyerim yavaşlamıştı, hiçbir şey yazamıyordum ve kendimi... bomboş hissediyordum. Ben ne kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorsam karım da bir o kadar büyük hayal kırıklığı yaşıyor gibiydi. Ama bu yeni güzel yabancı sanki güneş orta yaşlı kıçımdan doğuyormuş gibi davranmış, ben de buna kanmıştım. Öylesine acınası bir hâldeyken *onun* beni istemesi gururumu o kadar okşamıştı ki ona hayır diyememiştim. Egom yasak aşk yaşıyordu ve aklım asla bundan daha ileriye gitmemesi gerektiğini anlayamayacak kadar bulanıktı. Bu ilişki aslında hiç yaşanmamalıydı.

Robin gider gitmez eve yerleşmek isteyen Amelia'ydı.

Robin'in bıraktığı yüzüğü bulmuş, onu *takmayı* ne kadar istediğine dair sayısız imada bulunmuştu, yüzük parmağına uymasa bile. Onun parmağına hep küçük gelmişti. Boşanma dilekçesi gelir gelmez bana zorla imzalatmış ve bana söylemeden yıldırım nikâhı için gün almıştı; hem de Robin'le evlendiğimiz evlendirme dairesinden. Duygusal şantaj konusunda kimse onun eline su dökemezdi. İkinci evlilik, asla ödememem gereken fidyeydi.

Daha en başından bir tuhaflık olduğunu hissetmiştim ama herkes için en iyisini yaptığımı sanıyordum: Yeni bir ilişkinin sökülmesine sebep olabilecek ipleri kesmek. Kafamın içinde çalan tehlike çanlarına aldırış etmeyecek kadar aptal ya da kibirliydim: Hani hata yapmak üzere olduğumuzda duyduğumuz ama bazen duymazlıktan geldiğimiz çanları.

Robin'i sevmekten, onu özlemekten hiç vazgeçmemiştim. Hatta Amelia'dan ayrılmaya karar verirsem diye avukatımla seçeneklerimi bile konuşmuştum. Ama bu mektup. Onun annemi öldüren arabada olması, sonra yıllarca bizi gözetleyip bana yakınlaşmaya çalışması... Bunlar inanılmaz şeylerdi. Amelia tüm bunları yapmış olamazdı, değil mi?

"Başın hiç polisle derde girdi mi?" diye sordum camdan dışarı bakarak.

"Mektupta ne yazıyor, Adam?"

"Küçükken benimle aynı sosyal konut blokunda oturdun mu? Benimle aynı okula gittin mi?"

Amelia cevap vermeyince bayılacak gibi oldum.

O gecenin anıları daha önce birçok kez olduğu gibi birden aklıma üşüştü. Yağmuru hatırladım, sanki hikâyedeki bir karaktermiş gibi. Sanki rolü varmış gibi, ki sanırım vardı. Neticesinde, sulu mermilerin asfalta çarpma sesi beynime kazınmıştı. Annemin yürüdüğü yol kıvrım kıvrım uzanan kara bir nehir gibiydi; gece göğünü ve sokak lambalarının tüyler ürpertici ışığını yansıtıyordu. Işıklar tıpkı insan yapımı yıldızlar gibiydiler. Her şey çok hızlı olup bitmişti. O korkunç fren sesi, annemin çığlığı, bede-

ni arabanın ön camına çarptığında çıkan berbat gümbürtü, araba köpeği ezdiğinde duyulan ses. Araba anneme çarptığında çıkan ses, hayatımda duyduğum en yüksek sesti. Sadece birkaç saniye sürmüştü ama sanki devamlı başa sarıp duruyordu. Sonrasında sadece berbat bir sessizlik olmuştu. Az öncesinde tanık olduğum dehşet âdeta hayatımın sesini tamamen kapamış gibiydi.

Hâlâ Amelia'ya bakamıyordum. Aklım onun doldurmak istemediği boşlukları doldurmakla meşguldü.

"Eskiden araba çalıyor muydun?" diye sorduğumda kendi sesimi tanıyamadım.

Amelia cevap vermedi ama arkamda nefesinin daraldığını duyabiliyordum. Kesik kesik nefesler alarak ayağa kalkıp bana doğru gelmeye başladı. Keşke gelmeseydi ama yine de ona doğru döndüm.

"İkimiz de on üç yaşındayken trafik kazası sonucu taksirle ölüme sebebiyet verme suçundan tutuklandın mı?"

"Bence biraz sakinleşmelisin," dedi hırıltılı bir sesle. Bir yandan da parmağındaki yüzükle, annemin yüzüğüyle oynuyordu. Bunu sadece gergin olduğunda yapardı. Benimle alay edercesine loş ışıkta parıldayan safire baktım. Küçük ama güzel bir mavi taş. O yüzük *asla* Amelia'nın parmağında olmamalıydı.

"Yağmurlu bir gecede çalıntı araba kullandın mı?" diye sordum.

"İkimiz de sakin olmalı ve... oturup konuşmalıyız."

Bir yandan hıçkırarak ağlıyor, bir yandan güçlükle solumaya çalışıyordu ama yine de yüzüne bakamıyordum. Bakışlarım parmağındaki yüzüğe takılı kalmıştı.

"Araba kaldırıma çıktı mı?"

"Adam... lütfen..."

"Köpeğini gezdirmeye çıkarmış kırmızı kimonolu bir kadına çarptı mı? Onu orada ölüme terk edip gittin mi?"

"Adam, ben..."

"Sonsuza kadar kaçabileceğini mi sandın?"

Başımı kaldırıp Amelia'nın yüzüne baktım. Yüzü ilk defa

tanıdık geldi. Amelia cebindeki astım spreyini çıkardı ama boş olduğunu fark edince paniklemeye başladı.

"Bana yardım et," diye fısıldadı.

"Annemin öldüğü gece arabadaki kişi sen miydin?" diye sordum kendi gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak.

"Seni... seviyorum."

"Sen miydin?" Amelia başıyla onayladı. "Böyle bir şeyi benden nasıl saklarsın? Neden bana kim olduğunu söylemedin? Bu... bu iğrenç bir şey. *Sen* iğrenç birisin. Seni tarif edecek başka kelime bulamıyorum. Bütün hayatın, sen, biz... hepsi yalanmış."

Nefes alamıyordu. Bense ne yapacağımı, ne diyeceğimi ya da nasıl davranacağımı bilemeden öylece ona bakıyordum. Sanki kâbuslarımdan biriydi bu da: Gerçek olamazdı. Her şeye rağmen içimdeki ses ona yardım etmem gerektiğini söylüyordu. Ama o sırada Amelia yeniden konuştu ve ben sadece tek bir şey yapmak istedim: Onun. Çenesini. Kapamak.

"Yalanlar... söyleyen... tek kişi... ben değilim." Amelia bunu dediğinde yüzümde nasıl bir ifade belirdi bilmiyorum ama bir adım geri çekildi. "Özür dilerim. Ben sadece... seni... mutlu etmek... istemiştim," diye fısıldadı nefes nefese.

"Ama edemedin. Seninle *hiçbir zaman* mutlu olmadım."

İşte o zaman Amelia'nın yüzünü ilk defa net bir şekilde gördüm. Görür görmez de değişti, kararıp çirkin ve yabancı bir şeye dönüştü. Bakışları birdenbire irileşip vahşileşerek mutfağı taradı. Her şey çok hızlı oldu. Fazla hızlı. Amelia elindeki astım spreyini yere atıp bıçaklığa uzandı. Parıldayan bıçaklardan birini kaptığı gibi üzerime yürüdü. Ama o sırada karımın arkasında başka bir yüz belirdi ve başka bir metalin parıldadığını gördüm, bu seferki son derece keskin görünüşlü bir makastı.

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

MAKAS

Yılın kelimesi:
schadenfreude *isim.* Başkasının mutsuzluğuna sevinme, acısından zevk alma.

16 Eylül 2020

Sevgili Adam,

Bugün bizim evlilik yıldönümümüz değil ama ben eve döneli altı ay oluyor ve kendimi sana mektup yazmaktan alamadım. Geçmişi ardımızda bırakmayı başardık ve yeniden bir aile olduk: sen, ben ve Bob. Bir de tavşan Oscar. Bazen bir şeyi özgür bıraktığında geri döner. İskoçya'da ne olduğunu kimse bilmiyor, kimsenin bilmesine de gerek yok.

Londra'ya dönüp de evimizde ondan bir sürü iz bulmak başta zordu. Ama birkaç çöp poşeti, bir atık yok etme bölgesi ve biraz da boyayla aşılmayacak bir zorluk değildi. Seninle fabrika ayarlarımıza döndük, şimdi her şey eskisi gibi. Neredeyse.

Battersea Köpek Barınağı'nda çalışmam artık mümkün değildi –orası bana unutmayı tercih edeceğim şeyleri hatırlatıyor– ama olsun, artık yeni bir işim var: Tam zamanlı yazarım.

Gerçi bunu senden başka kimse bilmiyor.

Yoğun bir altı ay oldu. *Taş Kâğıt Makas* gelecek yıl yayımlanacak. Kapakta benim adım yazmayacak olsa bile o benim kitabım ve insanların benim kitabımı okuyacak olması beni çok geriyor. Gerçek hayatımızın büyük kısmı o kitapta yazılı. Kitabın ekran hakkı –hep çalışmayı hayal ettiğin bir şirkete– satıldı bile ve sözleşmede bu projedeki tek senaristin sen olacağını bildiren kesin bir madde var. Henry anlaşmayı kendisi imzaladı, daha doğrusu onun yerine ben imzaladım. Bazen insanları tökezletenin düşme korkusu olduğunu düşünüyorum. Hiç kimse korkak doğmaz. Küçükken koşmaktan, atlamaktan, zıplamaktan çekinmez, canımızın yanmasından endişe etmez ya da başarısız olmayı kafaya takmayız. Reddedilmek ve gerçek hayat bize korkmayı öğretir ama bir şeyi gerçekten istiyorsak şansımızı denemek zorundayız.

Bugün ön okuma kopyaları gelince ağladım. Ama çoğu mutluluk gözyaşlarıydı. Paketi İskoçya'dan getirdiğim leylek şeklindeki vintage nakış makasıyla açtım. Makas çocukluğumdan beri benimdi, annem zamanında iki tane almıştı; biri bana biri ona. O makas annemden bana kalan tek yadigârdı ve ~~bulaşık makinesinde yıkandıktan sonra yeni gibi olmuştu~~ kutuyu onunla açmak bu deneyimi daha özel kılmıştı. Makaslardan birini yanıma almış, diğerini bilerek Blackwater Şapeli'nde bırakmıştım çünkü artık önümüze bakmanın vakti geldi ve bazı şeylerin geçmişte kalması en doğrusu. O makas hayatımızdaki tatsız bir ~~kadının~~ bölümün sonunu getirmişti, bugünse kitap dolu bir kutunun kapağını açarak yeni geleceğimizi ortaya çıkarmama yardım etti. Roman bütün dünyaya satıldı bile; şimdiden yirmi dile çevrildi. Kapakta kimin adının yazdığının bir önemi yok, onun bizim hikâyemiz olduğunu ikimiz de biliyoruz, benim için önemli olan tek şey bu.

Kimsenin Henry Winter'ın babam olduğunu bilmesine gerek yok.

Ya da onun öldüğünü.

Ya da ikinci karına ne olduğunu.

Onun bir dönem karın olması beni hâlâ çok üzüyor. İskoçya'dayken alyansını çıkarıp göle attığında çok mutlu olmuştum, sanki sen de geçmişi ardımızda bırakmak istiyordun. Gitmeden önce annenin safir yüzüğünü Amelia'nın cansız parmağından çıkarmaya çalışmıştım. Yüzüğü geri istediğimden değil, Amelia o yüzüğü takmayı hiç hak etmediğinden. Ama ne kadar uğraştıysam da lanet şeyin bir türlü çıkmaması canımı çok sıkmıştı. Bazı insanlar yaşarken ne kadar inatçıysa öldüklerinde de o kadar inatçı olabiliyorlar.

Her şeyin kusursuz olduğunu söylemiyorum, kusursuz diye bir şey yoktur. Evlilik zor zanaat. İnsanın kalbini paramparça edebiliyor, ciğerini sökebiliyor ama yaşamaya değer her ilişki, uğrunda savaşmaya da değer. İnsanlar kusurdaki güzelliği görmeyi unuttular. Kanlı ve de biraz yıpranmış olmasına rağmen şu anda sahip olduğumuz şey benim için çok değerli. En azından gerçek.

Hâlâ sakladığımız sırlar var ama birbirimizden değil.

Ben hep geçmişe değil, geleceğe bakmak gerektiğini düşünmüşümdür. Ama boşanmamış olsaydık gelecek yıl on üçüncü evlilik yıldönümümüz olacaktı. On üçüncü yıl için geleneksel hediye dantel ve ben sana ne alacağımı şimdiden biliyorum. Yeni gelinlik giyecek olan ben olsam da senin için giyeceğim. Ben zaten ne yaptıysam hep senin için yaptım.

Robin'in

xx

ADAM

Kitaplar onları elinde tutan kişiye ayna olur ama insanların gördükleri her zaman hoşlarına gitmez.

Son altı ay çok güzeldi, öyle ki hayatımın nihayet rayına oturmaya başladığını hissediyordum. Robin eve dönmüş ve evimizin her köşesini yenilemişti, hem de öyle bir yenilemişti ki sanki Amelia burada hiç yaşamamış gibiydi. Robin'in dönmesine çok seviniyordum, Bob da öyle, sanırım ikimizin de ona tahmin ettiğimden çok daha fazla ihtiyacı vardı. Karımın dışarıdan neye benzediğini göremiyor olabilirdim ama *içi* çok güzeldi. Önemli olan da buydu zaten. Yaptığı ya da yapacağı hiçbir şey ona baktığımda gördüğüm insanı değiştiremezdi. *Taş Kâğıt Makas, nihayet* ekranda hayat bulacaktı, açılışında "Henry Winter'ın romanında uyarlanmıştır" yazacak olsa bile bunu sorun etmiyordum. Ölü zor yazarlarla uğraşmak yaşayan zor yazarlarla uğraşmaktan çok daha kolaydı. Meğer karım gerilim romanları yazmakta babası kadar ustaymış. Aslında buna şaşırmamak gerek. En korkutucu lanetli evler, içindeki hayaletin bizzat orada yaşayan kişinin kendisi olduğu evlerdir.

Bence herkes bir noktadan sonra yapmak istediği şeyleri yapmaya başlardı. Mesela hayallerini kovalamak istemsiz bir şeye, yapmaya *mecbur* olduğun bir şeye dönüşürdü çünkü hepimiz zamanın sonsuz olmadığını bilirdik. Ben hayallerimi yıllardır kovalıyordum, artık yakalamayı hak etmemiş miydim? Bence etmiştim. Dünyanın en güzel işini yapıyordum ama yazarak hayat kazanmak zordu. Başka bir işte mutlu olacağıma inansaydım yazmak yerine kesinlikle o işi yapardım.

Her şeye rağmen eskisinden çok daha iyi uyuyorum. İskoçya'dan döndüğümüzden beri kâbuslarım tamamen kesildi, sanki geçmişimin tüm acısını orada bırakmışım gibi. Belki de ben çocukken olanlar nihayet bir şekilde çözümlendiği içindi.

Bununla beraber, annemi ve ölüm şeklini düşünmediğim bir gün bile yoktu. Kâbuslar kesilse de vicdan azabım doludizgin devam ediyordu. Annem benim yüzümden ölmüştü ve bu gerçeği hiçbir şey değiştiremeyecekti. Annemin dediğini yapıp kendi köpeğimi kendim gezdirseydim annem o gece sokakta olmayacaktı, araba da ona çarpmayacaktı. Ama on üç yaşındaki ben çok kızgındım çünkü annemin saçlarını yapmasını, parfümünü sıkmasını, yüzünü boyamasını ve kendini bir hediye misali o kırmızı kimonoya sarmasını izlemiştim. Annem o elbiseyi yalnızca adamın biri evimize yatıya gelecekse giyerdi. Adamların *arkadaşları* olduğunu söylerdi ama dairenin duvarları çok inceydi ve *benim* arkadaşlarımın hiçbiri öyle sesler çıkarmıyordu.

Evimizde sık sık farklı adamlar kalırdı. Bundan. Nefret. Ederdim. O akşamki arkadaş kapıyı çaldığında –onun da yüzünü tanıyamamıştım ama ilk kez gördüğümden emindim– evden fırlayıp çıkmıştım. O gece on üç yaşındaki ben oturduğumuz sosyal konut blokunun arkasındaki parkta bir kızla tanışmıştı. Kırık salıncaklarda oturup bir elma şarabını paylaşmıştık. O gece ilk kez içki içmiş, ilk kez ağzıma sigara koymuş ve ilk kez bir kızı öpmüştüm. Eve gitmek için acelem yoktu. Hayat ona yalnızca ikincileri sunmaya başlamadan önce bir insanın kaç ilk yaşayabileceğini merak etmiştim.

Kızın ağzında sigara ve sakız tadı vardı. Bana eğer müsait bir yer bulabilirsek onu öpmekten daha fazlasını yapabileceğimi söylemişti. Bana önce araba çalmayı –bu konuda deneyimli olduğu açıktı– sonra kullanılmayan bir deponun arkasında nasıl süreceğimi öğretmişti. O arabanın arka koltuğunda bana başka şeyler de öğretmişti, kendi seslerimizi çıkarmıştık ve ergen ben ona âşık olduğumu sanmıştım.

O yüzden arabayı civarda sürmemi söylediğinde dediğini yapmıştım. Kahkahalarının sesini ve ön cama vuran yağmur damlalarının yolu neredeyse tamamen görünmez kıldığını hatırlıyordum. *Bas gaza*, demişti, radyoyu açarak. Bas gaza! Elini apış arama koymuş, ben de eline bakmıştım. Viraja *çok hızlı* girmiştim ve savrulmuştuk. Başımı kaldırıp yola baktığımda annemi görmüştüm.

Annem de beni görmüştü.

Her şey çok hızlı olmuştu: Korkunç bir fren sesi, arabanın kaldırıma çıkışı, annemin kırmızı kimonosunun havada dalgalanışı, bedeni ön cama çarptığında çıkan ses, tekerler köpeğin üzerinden geçerken duyulan patırtı. Sonra sessizlik.

İlkin yerimden kıpırdayamamıştım.

Sonra kız bana bağırmaya başlamıştı.

Ben cevap vermeyince beni arabadan iterek indirip sürücü koltuğuna geçmiş ve basıp gitmişti. Çok geçmeden komşular başımıza toplanmış, beni annemin üzerine eğilmiş, onun kanına bulanmış hâlde ağlarken bulmuşlardı. Herkes olay olduğunda annemle beraber köpeği gezdirmeye çıktığımı sanmıştı.

Kızın adını bile bilmiyordum. Ve oldum olası yüzleri tanıyamazdım. Polisler bana çalıntı araba kullandığından şüphelendikleri bir genç kızın fotoğraflarını gösterip onu teşhis etmemi istediklerinde gerçekten teşhis edememiştim.

O kızı bir daha asla görmeyeceğimi sanıyordum, dolayısıyla onunla evli olduğumu öğrendiğimde şok olmuştum.

Amelia'ya olanlar için üzülüyor muydum?

Hayır.

Ne yazık ki her gün birileri ölüyordu, iyi olanlar bile. Amelia iyi olanlardan değildi. Hiçbirimiz ne zaman çıkış yapacağımızı bilmeyiz, hayat o tür bir otel değildir. Artık mutluydum. Hatta öyle ki, bir daha bu kadar mutlu olabileceğim hiç aklıma gelmezdi. Her şeyi arkamda bırakmak istiyordum ve nihayet bunu yapabilirdim. Bazen yalan birine söyleyebileceğiniz en kibar gerçektir, buna kendiniz de dahil.

SAM

Samuel Smith mutlu bir adam değildi.

Çocukken korku ve polisiye romanlarına takıntılıydı. Stephen King ve Agatha Christie'nin kitaplarını bir oturuşta bitirir, günün birinde polis olmanın hayallerini kurardı. Ama yalnızca özel dedektif olabilmişti. Londra'daki dairesinde tek başına sıcak bira içip soğuk pizza yiyerek kırkıncı doğum gününü kutlarken kendisine bir itirafta bulunmuştu: Hayalini kurduğu hayatı yaşamıyordu.

Ama ertesi gün –Sam akşamdan kalmayken– yaşlı bir adam aramış, görüşmediği kızına göz kulak olması için Sam'den *profesyonel* yardım istemişti. İhtiyar başta ona ismini vermek istememişti ama özel dedektif olmak gerçekleri bilmeyi gerektiriyordu, o yüzden Sam öğrenene kadar ısrar etmişti. Arayan kişi sonunda kendisinin Henry Winter olduğunu söylediğinde Sam'in hüsran dolu kariyeri birdenbire ilginç bir hâl almıştı.

Başta bunun bir şaka olduğunu, arkadaşlarından birinin ona numara yaptığını sanmış ama sonra hiç arkadaşının olmadığını hatırlamıştı. Sam çoğu akşamı kitap okuyarak geçirirdi. En

sevdiği kitaplar en korkunç olanlarıydı ve onun gözünde Henry Winter korku türünün kralıydı. Onun kitaplarını yeniyetmeliğinden beri okurdu. Birkaç bilgiyi teyit ettirdikten ve ondan yardım isteyen kişinin gerçek Henry Winter olduğundan emin olduktan sonra Sam onun için bedava çalışmaya bile hazırdı.

Ama karnını doyurması gerekiyordu.

Hem ihtiyar yazar parasız değildi; bilakis, hâli vakti ziyadesiyle yerindeydi. Ama yine de Sam ondan o kadar para aldığı için kendini kötü hissediyordu. Henry'nin kızını takip etmek ve gözünü kocasının üstünde tutmak son derece basit bir işti.

Sam yıllar içinde Henry'yle dost olduklarını düşünmeye başlamıştı ki bazı bakımlardan olmuşlardı da. Hatta ihtiyarı ara sıra birbirlerine e-posta gönderebilsinler diye dizüstü bilgisayar almaya bile ikna etmişti. Robin'i ya da kocasını haftada iki kez – köpeği gezdirirlerken ya da işe giderlerken– takip eder, bazen de Hampstead Village'daki evlerinin önünde oturup içeriyi izlerdi. Sonra da Henry'ye aylık rapor verirdi. Ama onların muhabbeti işle sınırlı değildi. Robin'le kocasından ziyade kitaplardan ve siyasetten konuşurlardı. Sam yüz yüze hiç tanışmamış olmalarına rağmen Henry'nin ona güvenmesinden, ona içini dökmesinden büyük şeref duyardı.

Ayda en az bir kere konuşurlardı, o yüzden Henry'den bir süre haber alamayınca endişelenmeye başlamıştı. Önce aramalar kesilmiş, Henry hiçbir telefonuna cevap vermemeye, ona geri dönmemeye başlamıştı ama o zamanlar ara sıra da olsa hâlâ e-postalarına dönüyordu. Birdenbire köpeğin fotoğraflarını görmek, kızının o taşındıktan sonra yenilenen evinin her bir ayrıntısını bilmek ister olmuştu. Sam'in uzun lensli fotoğraf makinesi o zaman çok işine yaramıştı. Ama yazar onunla bir daha asla eski samimi tonuyla konuşmamış ve tüm iletişimleri ansızın kesilmişti. Tabii düzenli ödemeler de.

Sam, Henry'nin kızını on yıldan fazladır takip ediyordu ve yazarla ilişkisi hiçbir açıklama olmadan öyle birdenbire kesildiğinde çok üzülmüştü. Daha fazla bira içmeye, daha fazla pizza

yemeye başlamış ve protesto olarak Henry Winter'ın son romanını çıktıktan *sonraki* güne kadar almamıştı. Robin, Adam'la evlendiğinden beri Sam ailenin sessiz bir parçasıydı. Robin'in kocası onu aldatmaya başladığında oradaydı ve boşandıklarında o bile üzülmüştü. Evliliklerinin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak çok kolaydı ama Sam'in onca yıl bu işi yapmasının tek sebebi kolay olması değildi. O ikisi son derece ilginç bir çiftti: Adam senaristti, kadının babası ünlü bir yazardı ve gizli bir geçmişi vardı. Sam, Bob'u yavru olduğu zamandan beri izlediğinden ona bile alışmış, bağlanmıştı. Bay ve Bayan Wright ayrıldıklarında hakikaten çok üzülmüştü.

Henry'nin kızı iki yıl boyunca ortadan kaybolduktan sonra birkaç ay önce eski kocasının yanına geri dönünce Sam İskoçya'ya gidip bu haberi Henry'ye yüz yüze vermeye karar verdi. Yazar her zaman mahremiyetine fazlasıyla düşkün biri olmuş, adresini Sam'e hiç söylememişti ama Sam elbette onun nerede oturduğunu biliyordu. Polis olamamış olabilirdi ama yine de çoğu insan hakkında çoğu bilgiyi nasıl bulacağını bilirdi.

Henry Winter gazetelere çok nadir röportaj verirdi ama Sam birkaç yıl öncesine ait bir röportajını saklamıştı. Röportajda yazarın nerede yazmayı sevdiğinden bahsediliyordu, ayrıca bir de Henry'nin çalışma odasında, bir zamanlar Agatha Christie'ye ait olan antika masada otururken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Sam'in masanın hangi müzayede evinden çıktığını bulması zor olmamıştı. Nakliye şoförüne rüşvet vererek masayı götürdüğü evin adresini ondan öğrenmesi de.

Yine de Henry'nin İskoçya'daki gizli evini bulmak Sam'in düşündüğünden zor olmuştu. Londra'dan oraya arabayla gitmek acı verici derecede uzun ve yavaş bir yolculuk olmuştu ve nakliye şoföründen aldığı posta kodu yol tarifi olmadan neredeyse hiçbir işine yaramamıştı. Gizemli –ve muhtemelen var olmayan– Blackwater Şapeli'ni bulacağım diye bir süre sonra birbirine tıpatıp benzemeye başlayan dağların ve göllerin çevresinde on-

larca kez tur attıktan sonra o civarda gördüğü tek kasaba olan Hollowgrove'a dönmeye karar verdi.

Orada sadece bir dükkân vardı, hava kararmaya başlamıştı ve Sam onun arabadan indiğini görür görmez kapıya KAPALI tabelası asan kadını fark etti. Tabelaya rağmen kapıyı tıklattığında kadın yüzünü öncekinden de somurtkan bir biçimde buruşturdu.

Kadın kapıyı açtığında Sam yaka kartındaki ismi gördü: PATTY.

Yüzü sazan balığınınkine benziyordu ve önlüğü kadar kırmızıydı. Boncuk gözleri öfke doluydu ve Sam'e, "Ne istiyorsun?" derken sanki konuşmuyor da zehir tükürüyor gibiydi. İnsanların moralini bozmakta son derece başarılı bir kadın olduğu belli oluyordu. Sam, Patty'nin kariyer basamaklarını hızla çıkarken Dorothy adında bir kadın tarafından öldürüldüğünü bildiği kız kardeşi için ona başsağlığı dileyecek oldu ama sonra vazgeçti. Yine de Patty'nin bariz nezaket yoksunluğu epey işine yaradı.

"İki yıldır Henry Winter'ı gören olmadı, bana sorarsan iyi ki de olmadı. Eski temizlikçisini haber vermeden kovdu; o kadın benim arkadaşımdı. Yeni temizlikçisi ara sıra buraya alışverişe gelirdi –kuru fasulye konservesi ve bebek maması seven tuhaf bir tipti– ama o bile birkaç ay önce gelmeyi bıraktı. Sana Blackwater Şapeli'ne nasıl gideceğini söylesem mi emin değilim. Başına kötü bir şey gelirse buraya geri gelip benden hesap sormanı istemiyorum. Orası sadece perili değil, lanetli de. İstediğine sorabilirsin."

Sam aşırı pahalı bir viski aldıktan sonra –arkadaşının evine eli boş gitmek istememişti– cadaloz tipli kadın ona adresi verdi. Sam teşekkür etmek için ona on sterlin verdiğinde Sam'e yol haritası çizdi.

Sam yeniden yollara düşerken kendini en sevdiği dedektif romanlarından birinin karakteri gibi hissediyordu. Henry'nin telefonları aşağı yukarı iki yıl önce kesilmişti, yani bakkaldaki kadının yazarın kasabaya gelmeyi bıraktığını söylediği tarihte. Sam ne eski temizlikçiyi biliyordu ne de yenisini, Henry onlar-

dan hiç bahsetmemişi. Henry'nin hakkında konuşmak istediği tek kişi kızı Robin'di. Onların görüşmemeleri Sam'in canını hâlâ sıkıyordu çünkü ihtiyar yazar bu duruma çok üzülüyordu.

Robin zor bir çocuktu. Henry'nin vaktinde bir edebiyat festivalinde tanıştığı romans yazarı annesi o daha sekiz yaşındayken ölmüştü. Küvette boğulmuştu. Robin'in annesi de babası da yazardı, dolayısıyla kızın gerçekle kurguyu birbirinden ayırmakta zorlanmasına şaşmamalıydı. Henry onun hep hikâyeler uydurduğunu, bu yüzden hem yatılı okulda hem de evde başını sık sık derde soktuğunu söylemişti. Bir keresinde, yatakhanedeki kızlara kurbanlarını öldürmeden önce isimlerini üç kere fısıldayan cadılarla ilgili hikâyeler anlattığı için okuldan uzaklaştırma almıştı. Bunların hepsi –sonuç olarak ebeveynlerinden miras aldığı– aşırı canlı hayal gücünün ürünleriydi ama Henry onu disipline sokmaya çalıştığında Robin bir gece kendi saçlarını kesmiş ve iki uzun sarı örgüsünü babası görsün diye yastığının üzerine bırakmıştı.

Henry bu durumdan Robin'in acısını ve kendisini suçluyordu ama çocuğa yardım etmek için yaptığı hiçbir şey işe yaramıyordu. Robin, Blackwater Şapeli'nden sayamayacağı kadar çok kaçmış, on sekizine bastıktan sonra orayı temelli terk etmişti. Henry yıllarca ondan haber alamamıştı, ta ki Robin onunla iletişime geçip ondan kocasına yardım etmesini isteyene kadar. Henry daha en başından Adam'ı sevmişti. Ne zaman Robin'in evlendiği adamdan bahsetse sesi kulağa gülümsüyor gibi gelirdi. Kitaplarının ekran uyarlamalarını beğenmemesine rağmen yine de kabul etmeye devam etmesi Adam'ı ne kadar sevdiğinin kanıtıydı. Henry'nin gizli damadını hiç sahip olmadığı oğlunun yerine koyduğuna şüphe yoktu. Adam'ın kızının hayatını iyi yönde etkilediğini düşünüyor, kızı mutlu olduğu sürece onun hayatında olmamayı sorun etmiyordu. Sam'den onları izlemesini istediğinde bilmek istediği tek şey buydu.

Robin mutlu mu?

Robin çocukken mektup yazmayı ve başını derde sokan yalanlar uydurmayı çok severdi. Londra'ya kaçmadan önce

Henry'ye son bir mektup yazmıştı. Bu hem bir teşekkür hem de bir veda mektubuydu. Henry'nin ona verdiği şeyler arasında gerçekten sevdiği tek şeyin ismi olduğunu söylemişti. Annesi onu Alexandra ismiyle vaftiz ettirmek istemişti ama Henry o ismi hiçbir zaman sevmemiş, o yüzden de hep çocuğun kendi seçtiği göbek adını kullanmıştı: Robin. Robin'in o ismi, ona kendisini bir kuş gibi hissettirdiği ve kuşlar uzaklara uçabildiği için çok sevdiğini söylemişti. Robin yuvadan uçtuktan sonra bir daha hiç dönmemişti.

Sam bir gözünü Kuzey İskoçya'nın –hava kararmadan önce bile katetmekte zorlandığı– dolambaçlı yollarından ayırmıyor, diğer gözüyle bakkaldaki kadının çizdiği haritaya bakıp duruyordu. O sırada Patty'nin kâğıda telefon numarasını da yazdığını görüp ürperdi. Kadınlar söz konusu olduğunda uzun yıllardır çölde kayıp bir bedevi olmasına rağmen o kuyudan içeceğine susuzluktan ölmeyi tercih ederdi. Anayoldan ayrılırken yol kenarında başından beri bir Blackwater Gölü tabelasının olduğunu gördü. Daha önce fark etmeden önünden geçip durmuştu çünkü görüşüne bakılırsa birisi tabelayı devirmişti. Muhtemelen baltayla.

Burası birinin insanların bulmasını istemediği bir yerdi.

Dar bir toprak yol boyunca ilerledi, ilerlerken az kalsın birkaç koyuna çarpıyordu, sonra sağ tarafında kalan saman çatılı küçük bir kulübenin önünden geçti. Kulübe terk edilmişe benziyordu. Sam tam pes edip o gecelik bir otel aramaya karar vermişti ki arabasının farları ötedeki eski, beyaz bir şapeli aydınlattı.

Sam üçüncü el BMW'sini şapelin önüne park ederken benzini az, umudu çoktu. Ama bu umudu fazla yaşamadı. Şapel zifiri karanlıktı. İçeride kimsenin olmadığı belliydi: Çift kanatlı büyük eski tahta kapı yalnızca kapalı değildi, aynı zamanda zincirle kilitlenmişti. Henry besbelli orada değildi ve kapının üzerindeki örümcek ağlarına bakılacak olursa uzun bir süredir yoktu.

Onca yolu boşa geldiğini düşünerek üzülen, öte yandan bu kadar çabuk pes etmek istemeyen Sam arabasının bagajından el fenerini alıp şapelin etrafını dolandı. Başka bir giriş bulmayı

umuyordu ama şapel çepeçevre vitray camlarla donatılmış olmasına rağmen başka kapısı yoktu. Yalnız, kapıyı ararken karanlıkta birçok ahşap heykele takıldı. Eski ağaç çotuklarından oyulmuş ürkütücü tavşan ve baykuşlar gölgelerin arasına öyle iyi gizlenmişlerdi ki Sam ilkine takıldığında istemsizce özür dileyip geri çekilmişti. Onların o korkunç, oyuk gözleri ürpermesine sebep oluyordu. Ama sonra birdenbire rahatladı; Henry ona oymacılığı ne kadar sevdiğinden bahsetmiş, insanları öldürmeyi planlayarak geçirdiği uzun bir günün ardından bir hayli rahatlatıcı bulduğunu söylemişti. Hiç değilse doğru yerdeydi.

Sonra şapelin arkasındaki mezarlığı buldu.

Granit mezar taşları başta bütünüyle zifiri karanlık manzaraya karışmıştı ama yaklaştığında, fenerinin ışığında çoğunun eski olduğunu gördü. Öyle ki kimisi yan yatmış, kimisi ufalanmaya başlamış, kimisi de yosun bağlamıştı. Derken uzakta, parçalanmış komşularının arasında hemen göze çarpan ve en fazla bir iki yıllık gibi görünen taş dikkatini çekti. Ona doğru giderken beklenmedik bir toprak yığınına takılarak fenerini düşürdü. Sam öyle kolay kolay korkacak biri değildi –Henry Winter'ın tüm romanlarını iki kere okumuştu– ama gecenin bir yarısı bir mezarlıkta ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş emekleyerek fenerini ararken o bile üç buçuk atıyordu. Toprak yığını oraya yakın zamanda birinin gömüldüğünü gösteriyordu, öyle ki engebeli toprağın üzerinde henüz çim bitmemişti. Mezarın çevresinde hiçbir işaret yoktu, isim de yazmıyordu, Sam onun kimsesiz biri olabileceğini düşündü. Ama sonra topraktan çıkıntı yapan bir şey gördü... bir astım spreyiydi.

Sam birdenbire gerilmeye başlarken bakkaldaki kadının şapelin lanetiyle ilgili söylediği sözler geldi aklına. Sonra birinin arkasındaki gölgelerin arasından adını üç kere fısıldadığını duydu.

Samuel. Samuel. Samuel.

Hızlıca arkasına dönüp baktı ama kimse yoktu.

Rüzgârın uğultusunu duymuş olmalıydı. Korku ve hayal gücü en zeki insanları bile karanlık yollara çekebilirdi. Henry'nin

Robin'in uydurduğunu söylediği hikâyeleri hatırlayınca, burada büyüyen bir çocuğun gerçekle kurguyu birbirine karıştırarak onca korkunç ve çarpık hikâye hayal etmesine şaşmamalı, diye düşündü. İhtiyarı bulur bulmaz ona bu konuyu yeniden soracaktı. Hollowgrove'da küçük bir polis karakolu görmüştü, geri dönüş yolunda oraya uğramayı aklının bir köşesine yazdı, arkadaşının şimdi nerede oturduğunu bildiklerini umuyordu. Mutlaka bilen birisi olmalıydı. Dünyaca ünlü yazarlar öyle birdenbire ortadan kaybolmazlardı. Hem Henry'nin seneye *Taş Kâğıt Makas* adında yeni bir romanı çıkacaktı. Sam bunu biliyordu çünkü çoktan ön sipariş vermişti.

Fenerini alıp çamurlu yerden kalktı ve mezarlıktaki en yeni görünen mezar taşının başına gitti. Ama taşın üzerinde yazanları algılayabilmesi için birçok kez okuması gerekti.

HENRY WINTER

BİRİNİN ~~BABASI~~ KATİLİ, BİRÇOĞUNUN YAZARI

1937-2018

Başta Henry'nin öldüğüne inanamadı.

Mezarın üstünde, içinde hediyelik eşyaların saklandığı türden küçük bir cam kutu vardı. Sam bir an tereddüt ettikten sonra kutuya yakından bakmak için eğildi. Fenerini kutuya tuttuğunda içinde üç şey olduğunu gördü: safir yüzük, kâğıttan turna kuşu ve de leylek şeklinde küçük bir nakış makası. Sam'in dikkatini sadece yüzük çekmişti ama mavi taşından dolayı değil, hâlâ bir insan parmağında takılı olduğundan. O sırada rüzgâr yeniden hızlandı ve Sam yine birinin adını üç kere fısıldadığını duydu. Hayaletlere inanmıyordu ama arkasına bakmadan arabasına koştu.

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi Jonny Geller ve Kari Suart'a yalnızca bilinen evrendeki en iyi temsilciler oldukları için değil, aynı zamanda tanımaktan şeref duyduğum en iyi, en zeki ve en kibar iki insan oldukları için de kocaman teşekkür ederim. Ayrıca Kate Cooper'la Nadia Mokdad'a hikâyelerimi tüm dünyaya sattıkları, Josie Freedman'la Luke Speed'e de romanlarımı ekrana uyarladıkları için kocaman teşekkür ederim. Curtis Brown ve ICM'deki herkese sonsuz teşekkürler, Viola Hayden'la Ciara Finan'a teşekkürü özellikle borç bilirim.

Flatiron Books'taki muhteşem ekibe, bilhassa da editörüm Christine Kopprasch'a çok teşekkürler. Yazma konusunda son derece batıl inançlıyımdır, kitaplarımı yazana kadar onlardan kimseye bahsetmem. Köpeğime bile ki o benim en kıymetlimdir. Uzun zamandır yüz körlüğü hakkında yazmak istiyordum, temsilcim bu kitabı Christine'e gönderip de Christine bana yüz körü olduğunu söylediğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz. Christine, kitapları bu kadar içten sevdiğin, iyiliği asla elden bırakmadığın ve bu kitabı olduğundan çok daha iyi bir hâle getir-

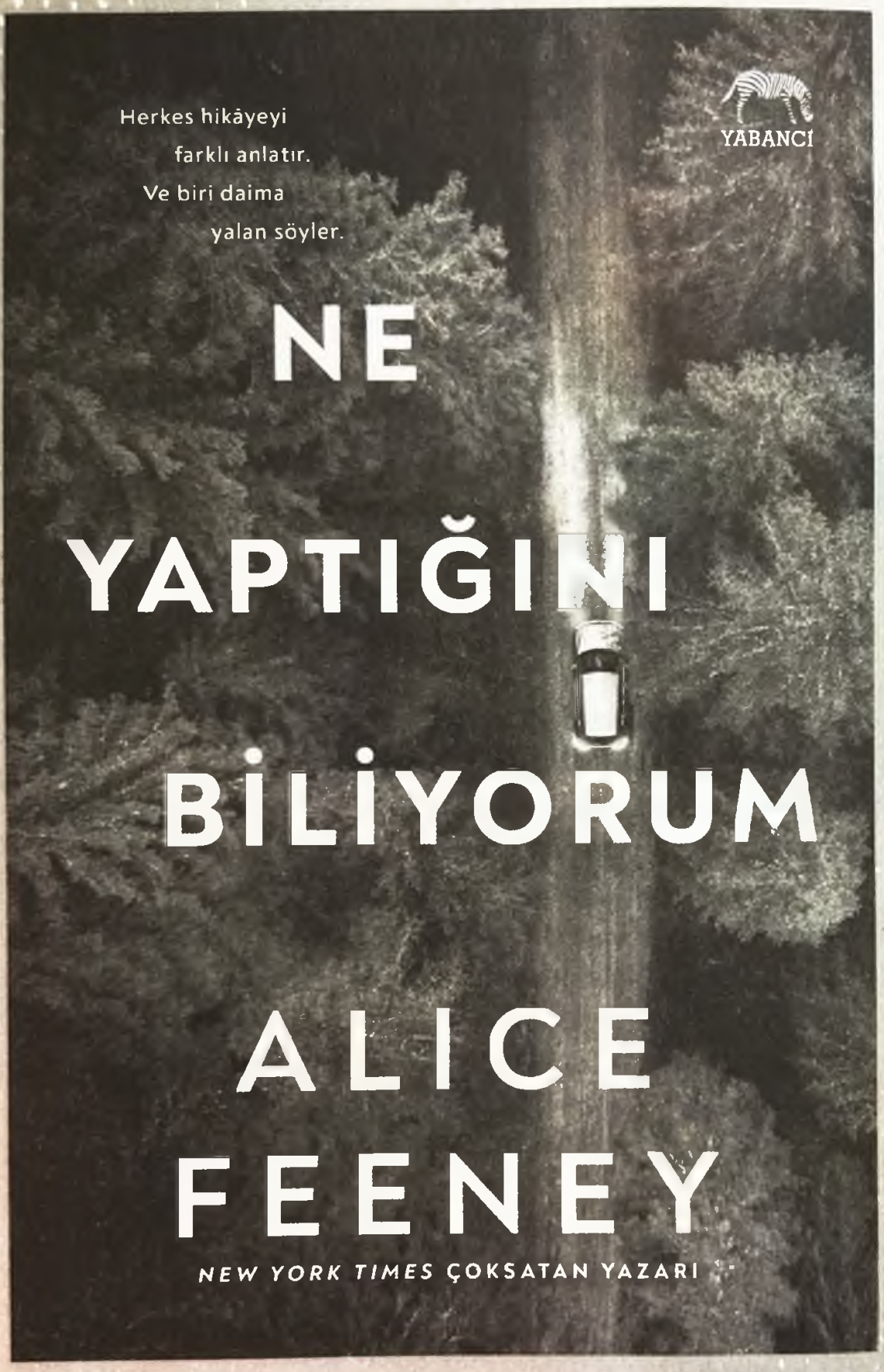
diğin için sana çok teşekkür ederim. Cicely Aspinall'la Birleşik Krallık'taki HarperCollins ekibine ve dünya genelindeki tüm yayıncılarıma kitaplarıma bu kadar iyi baktıkları için çok ama çok teşekkür ederim.

Bu hikâyenin büyük kısmına ilham olduğu için İskoçya'ya çok teşekkürler. Dünyada oradan daha güzel bir yer varsa bile ben henüz görmedim. Kitaplarımın hepsinin bir kısmı Kuzey İskoçya'da yazıldı/düzeltildi ve her yıl oraya yaptığım ziyaretlerin süresi daha da uzuyor. 2018'deki "Beast from the East" kar fırtınaları sırasında kiraladığım yerin penceresinde gördüğüm yüze ve bu romanın fikrini oradayken bulduğum dönüştürülmüş şapele özellikle teşekkür ederim. Hikâyenin zihnimde canlandığı günü dün gibi hatırlıyorum.

İlk okurum, en iyi arkadaşım ve bir kadının isteyebileceği en iyi kapanma partneri olduğu için Daniel'a teşekkür ederim. Tüm bu sebeplerden ve daha pek çok sebepten bu kitabı sana armağan ediyorum.

Kitaplarıma bu kadar güzel yaklaşan tüm kitapçılara, kütüphanecilere, gazetecilere, kitap eleştirmenlerine, kitap bloggerlarıyla bookstagramlara ve kitaplarımı okurların ellerine ulaştırmama yardım eden diğer herkese çok teşekkür ederim. Son ve en büyük teşekkürüm tüm okurlarıma. Kitapların çektiğiniz o muazzam fotoğrafları ve güzel sözleriniz benim için her zaman çok değerlidir ama bu yıl daha bir değerliydi. Dönüp 2020'ye baktığımda, okurların sevgisi olmasa hayatımın o en korkunç döneminde yazmaya devam edemezdim. Desteğiniz için size sonsuza kadar minnettar olacağım. Umarım hikâyelerimi beğenmeye devam edersiniz.

YABANCI
Herkes hikâyeyi
farklı anlatır.
Ve biri daima
yalan söyler.
NE
YAPTIĞINI
BİLİYORUM
ALICE
FEENEY
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

KARIMI ÜÇ KELİMEYLE ANLATABİLİRİM: GÜZEL. HIRSLI. MERHAMETSİZ.

KOCAMI TANIMLAMAK İÇİN TEK KELİME YETER: YALANCI.

Tipik bir İngiliz kasabası olan Blackdown'da bir kadın öldürüldüğünde, BBC spikeri Anna Andrews bu haberi yapmak istemiyordu. Dedektif Jack Harper'sa onun bu vakayla bir alakası olduğundan şüpheleniyordu. Ta ki başında bulunduğu cinayet soruşturmasında kendi de şüpheli durumuna düşene kadar.

Bazı sırlar, uğruna öldürmeye değerdi.

"Hızlı akan bir macera... Hikâye yalnızca katili ortaya çıkaran değil, anlatıcıların güvenilirliğini de sorgulatan bir doruk noktasına doğru ilerliyor."
—***New York Times Book Review***

"Zekice kurgulanmış bir psikolojik gerilim... Nefes kesici finalinin okurları hazırlıksız yakalayacağı kesin."
—***Publishers Weekly*, starred review**

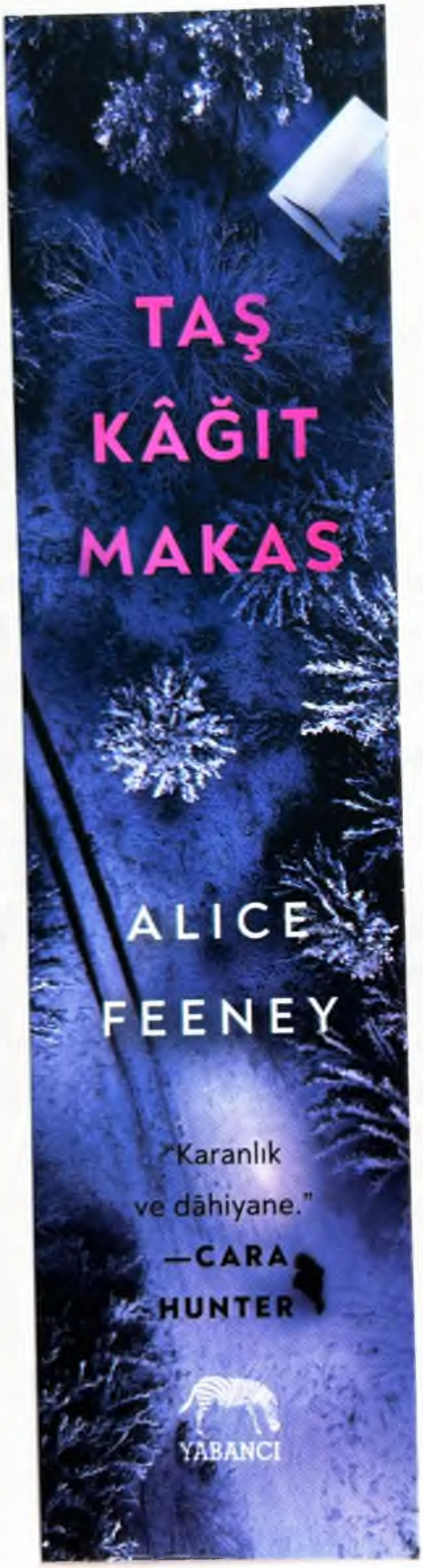
"Muazzam bir kedi fare oyunu."
—***Booklist***

ALICE FEENEY

Muhabir, haber editörü ve yapımcı olarak görev yaptığı BBC News'ta on beş yıl çalıştı. Şimdilerde eşi ve köpeğiyle birlikte Surrey kırsalında yaşıyor ve polisiye-gerilim romanları yazmaya devam ediyor.

Kapak Fotoğrafları: Ön kapak fotoğrafları, orman © Girts Ragelis/Shutterstock; şapel © Artic_photo/Shutterstock; siluet © rangizzz/Shutterstock.
Arka kapak fotoğrafı © Federico Tomasoni

TAŞ
KÂĞIT
MAKAS
ALICE
FEENEY
"Karanlık
ve dâhiyane."
—CARA
HUNTER
YABANCI